Articol I. Agatha Christie

Articol I. Agatha Christie

Articol II. Duşi de val

Există un flux în rosturile fiecărui om
Care, lăsându-i-te-n voie, te poartă către fericire.
Omis, călătoria vieţii se limitează la puţin şi amărăciune.
Pe o astfel de mare plutim noi acum, Şi trebuie să ne lăsăm duşi de val când ne slujeşte, Altfel ne pierdem aventura.

Prolog

În fiecare club există un om plicticos. Coronation Club nu făcea excepţie, iar faptul că un raid aerian se profila la orizont nu schimba cu nimic atmosfera normală.

Maiorul Porter, fost ofiţer în armata indiană, îşi foşni ziarul şi îşi drese glasul. Toţi îi evitară privirea, fără folos însă.

— Văd că în Times s-a anunţat moartea lui Gordon Cloade, spuse el. Discret, fireşte. Pe 5 octombrie, în urma unui atac inamic. Nu e dată nici o adresă. De fapt, era chiar lângă căsuţa mea, după colţ. Una din casele alea mari din vârful lui Campden Hill. Sincer să fiu, m-a şocat puţin. Eu sunt paznic, să ştiţi. Cloade tocmai se întorsese din State. Fusese acolo în afacerea aia cu achiziţiile făcute de guvern. În timp ce se afla acolo s-a căsătorit. Cu o văduvă tânără… Destul de tânără ca să-i fie fiică. Doamna Underhay. De fapt, îl cunoşteam pe primul ei soţ… Îl ştiam din Nigeria.

Maiorul Porter făcu o pauză. Nimeni nu manifestă vreun interes şi nu-i ceru să continue. Toţi îşi ţineau cu perseverenţă ziarele în dreptul feţei, dar era nevoie de mult mai mult ca să-l descurajezi pe maiorul Porter. El avea întotdeauna poveşti lungi de relatat, în principal despre oameni pe care nimeni nu-i cunoştea.

— Interesant, spuse cu fermitate maiorul Porter, cu ochii absent aţintiţi pe o pereche de pantofi cu botul extrem de

ascuţit, un model de încălţăminte pe care îl dezaproba profund. Cum spuneam, sunt paznic. Ciudată afacere explozia asta! A năruit parterul şi a smuls acoperişul. Primul etaj practic n-a fost atins. Şase oameni erau în casă. Trei servitori – un cuplu căsătorit şi o menajeră, Gordon Cloade, soţia lui şi fratele soţiei. Toţi se aflau la parter, cu excepţia fratelui soţiei, fost membru al unei trupe de comando. El a preferat să stea în confortabilul lui dormitor de la primul etaj şi, fantastic noroc, a scăpat doar cu câteva zgârieturi. (cei trei servitori au fost omorâţi de explozie, iar Gordon Cloade… Ei bine, el trebuie că a fost făcut praf.

Maiorul Porter făcu iarăşi o pauză. Ochii i se desprinseră de pe pantofii de piele cu botul ascuţit şi urcară. Pantaloni în dungi… Haină neagră… Capul în formă de ou… Mustaţă enormă… Străin, bine-nţeles! Asta explica pantofii. „Mă întreb ce se va alege de clubul ăsta”, gândi maiorul Porter. „Nici chiar aici nu scapi de străini”.

Faptul că străinul părea să acorde întreaga atenţie naraţiunii sale nu atenua câtuşi de puţin prejudecăţile maiorului.

— Ea nu poate să aibă mai mult de douăzeci de ani, continuă maiorul Porter. Şi e văduvă pentru a doua oară. Sau, în tot cazul, aşa crede ea…

Se opri în speranţa vreunei manifestări de curiozitate, a unei comentariu. Neprimindu-le, continuă perseverent:

— De fapt, am propria mea părere cu privire la toate astea. O afacere bizară. După cum vă spuneam, l-am cunoscut pe primul ei soţ, Underhay. Un tip cumsecade… Într-o vreme era comisionar districtual în Nigeria. Era mort după slujba lui… Un tip de toată isprava. S-a însurat cu fata asta în Cape Town. Ea se afla acolo cu o trupă de teatru oarecare. Era într-o situaţie financiară disperată şi drăguţă şi neajutoarată şi tot tacâmul. L-a ascultat pe bietul Underhay vorbind cu foc despre districtul lui şi despre spaţiile largi, şi a suspinat „Ce minunat!”, şi cât vroia să plece şi să scape de toate! Ei bine, s-a măritat cu el şi a

plecat şi a scăpat de toate. Sărmanul om, el era foarte îndrăgostit, dar treaba n-a mers dintr-un bun început. Ea ura desişurile şi-i era groază de băştinaşi şi se plictisea de moarte. Imaginea ei despre viaţă era să ia restaurantele la rând şi să cunoască lumea teatrului şi să sporovăiască despre ea. Singurătatea à deux în junglă nu era de fel genul ei. Reţineţi, eu n-am cunoscut-o, toate astea le ştiu de la sărmanul Underhay. Treaba l-a afectat foarte tare.

A făcut un lucru decent – a trimis-o acasă şi a acceptat să-i acorde divorţul. Tocmai atunci l-am cunoscut eu. Era dărâmat şi simţea nevoia să se confesese cuiva. În unele privinţe era un tip ciudat de demodat – era romano-catolic şi nu agrea divorţul. Mi-a spus: „Există şi alte căi ca să-i redai unei femei libertatea”. L-am atenţionat: „Ascultă, băiete, să nu faci vreo prostie. Nici o femeie din lume nu merită să-ţi tragi un glonţ în cap pentru ea”.

Mi-a răspuns că nu se gândea câtuşi de puţin la asta. „Dar sunt un om singur”, mi-a spus. „N-am rude care să-şi facă probleme din pricina mea. Un anunţ al morţii mele ar face din Rosaleen o văduvă, lucru pe care şi-l doreşte”. „Şi cu dumneata cum rămâne?” l-am întrebat. „Ei bine, s-ar putea ca, undeva, la vreo mie de mile de aici, să apară un oarecare domn Enoch Arden care să ia viaţa de la capăt”, mi-a răspuns. L-am avertizat: „Dar asta s-ar putea dovedi într-o bună zi un lucru stânjenitor pentru ea”. „Oh, nu, voi juca până la capăt. Robert Underhay va fi mort definitiv”, m-a asigurat el.

Ei bine, nu m-am mai gândit la asta, dar şase luni mai târziu am auzit că Underhay murise de friguri undeva în junglă. Băştinaşii lui erau oameni de încredere şi au venit cu un basm credibil şi cu câteva rânduri mâzgălite cu scrisul lui Underhay în care acesta spunea că ei făcuseră tot ce putuseră pentru el dar se temea că e pe ducă şi nu vroia ca cineva să-i învinuiască pe oamenii lui de moartea sa. Adevărul e că oamenii aceia îi erau foarte devotaţi şi ar fi jurat pentru orice le-ar fi cerut-o. Aşa că, asta e… S-ar

putea ca Underhay să fi fost îngropat undeva în mijlocul Africii ecuatoriale, după cum s-ar putea şi să nu fie… Iar dacă nu e, doamna Gordon Cloade ar putea avea un şoc într-o bună zi. Şi să-i fie învăţătură de minte, aş spune. Eu n-am cunoscut-o personal, dar cunosc prea bine genul. L-a adus în sapă de lemn pe sărmanul Underhay. E o poveste interesantă.

Maiorul Porter privi în jur dornic să primească o confirmare a acestei aserţiuni. Întâlni două priviri plictisite şi cleioase, privirea pe jumătate pier dută a tânărului domn Mellon şi atenţia plicticoasă a lui monsieur Hercule Poirot.

Apoi, se auzi foşnetul unui ziar şi un bărbat cărunt cu un chip absolut impasibil se ridică repede din fotoliul de lângă cămin şi ieşi.

Maxilarul maiorului Porter căzu, iar tânărul domn Mellon scoase un uşor fluierat.

— Aţi făcut-o! Spuse el. Ştiţi cine era?

— Domnul să mă ajute, rosti oarecum agitat maiorul Porter. Desigur. Nu suntem în relaţii strânse, dar ne cunoaştem… Jeremy Cloade, nu-i aşa, fratele lui Gordon Cloade? Pe cuvântul meu, ce penibil! Dacă ştiam…

— E avocat, spuse tânărul domn Mellon. Pariez că vă intentează proces de defăimare, sau calomnie sau ceva în genul ăsta.

Tânărului donm Mellon îi făcea o deosebită plăcere să creeze panică şi deznădejde în asemenea localuri întrucât nu era interzis de apărarea drepturilor consumatorilor.

Maiorul Porter continuă să se agite.

— Ce regretabil! Absolut regretabil!

— Deja în seara asta tot Warmsley Heath va fi în temă, spuse domnul Mellon. Acolo se adună tot clanul Cloade. Vor sta de vorbă până târziu pentru a stabili ce acţiuni să intreprindă.

Dar, în momentul acela se anunţă încetarea alarmei şi tânărul domn Mellon renunţă la răutăţile lui şi îşi conduse cu amabilitate prietenul, pe Hercule Poirot, în stradă.

— Teribilă atmosferă e în cluburile astea, spuse el. Cea mai prăpădită colecţie de bătrâni plicticoşi. Porter e de departe cel mai rău dintre toţi. Descrierea lui privind trucul frânghiei indiene ţine trei sferturi de oră şi-i cunoşti pe toţi ai căror mame au trecut vreodată prin Poona!

Asta se petrecea în toamna lui 1944. La începutul primăverii lui 1946, Hercule Poirot primi o vizită.

Hercule Poirot şedea la ordonata sa masă de scris într-o frumoasă dimineaţă de mai când servitorul său George se apropie şi murmură respectuos:

— O doamnă vrea să vă vadă, domnule.

— Ce fel de doamnă? Întrebă precaut Poirot.

Meticuloasa acurateţe a descrierilor lui George îi făcea Întotdeauna plăcere.

— Aş spune că are între patruzeci şi cincizeci de ani, domnule. Şleampătă şi cu o înfăţişare cam fistichie. Pantofi grosolani, buni la mers pe jos: Fustă şi taior de tweed… Dar bluză din dantelă. Nişte mărgele egiptene îndoielnice şi o eşarfă albastră de şifon.

Poirot se cutremură uşor.

— Nu cred că vreau să o văd, spuse el.

— Să-i spun că aveţi o indispoziţie, domnule?

Poirot îl privi gânditor.

— Îmi închipui că i-ai spus deja că sunt prins în nişte afaceri importante şi nu pot fi deranjat?

George tuşi.

— A spus că a venit de la ţară special, domnule, şi că n-o deranjează să aştepte.

Poirot oftă.

— Nu te poţi împotrivi inevitabilului, spuse el. Dacă o doamnă între două vârste purtând imitaţii de mărgele egiptene şi-a pus în cap să-l vadă pe renumitul Hercule Poirot, şi a venit de la ţară pentru asta, nimic n-o va abate din drum. Va sta acolo în hol până va ieşi cum vrea ea. Condu-o aici, George.

George se retrase, pentru a reveni şi a anunţa oficial:

— Doamna Cloade.

Silueta în costumul uzat de tweed şi cu eşarfa fluturândă intră cu o faţă zâmbitoare. Înaintă cu mâna întinsă spre Poirot, însoţită de clinchetul şi zornăitul mărgelelor.

— Monsieur Poirot, am venit la dumneavoastră la îndrumarea spiritelor.

Poirot clipi repede de câteva ori.

— Chiar aşa, madame. Poate vreţi să luaţi loc şi să-mi spuneţi…

Nu mai continuă.

— Pe ambele căi, monsieur Poirot. Şi prin scrisul automat, şi cu masa de spiritism. Asta a fost alaltăieri seara. Madame Elvary (o femeie minunată) şi cu mine eram la masa de spiritism. Am primit în mod repetat aceleaşi iniţiale H. P. H. P. H. P. Fireşte, n-am înţeles pe loc adevărata semnificaţie. Ştiţi, asta ia puţin timp. În acest plan pământean, nu poţi vedea cu claritate. Mi-am stors creierii gândindu-mă la cineva care să aibă aceste iniţiale. Ştiam că trebuie să leg acest lucru de ultima şedinţă, o şedinţă extrem de rodnică, să ştiţi, dar mi-a trebuit ceva timp până să mă prind. Iar apoi am cumpărat un număr al Picture Post (iarăşi sub îndrumarea spiritelor, vedeţi, pentru că de regulă cumpăr New Statesman) şi am văzut acolo poza dumneavoastră şi o relatare a ceea ce făcuserăţi. E minunat cum totul are un scop, nu credeţi, monsieur Poirot? Este limpede, dumneavoastră sunteţi persoana desemnată de ipiritele călăuzitoare să elucidaţi problema.

Poirot o cercetă gânditor. Ceea ce îi atrăsese cu adevărat atenţia era faptul că avea nişte ochi albaştri formidabil de isteţi. Din cât se vedea, aceştia erau principala ei armă de abordare a cuiva.

— Şi ce, doamnă… Cloade… E corect? Se încruntă. Parcă am mai auzit numele ăsta acum câtva timp…

Femeia dădu puternic din cap.

— Sărmanul meu cumnat – Gordon. Era extrem de bogat şi deseori menţionat în presă. A murit în bombardament

acum mai mult de un an… A fost o mare lovitură pentru noi toţi. Soţul meu este fratele lui mai mic. E doctor. Doctorul Lionel Cloade… Bine-nţeles, adăugă coborând glasul, el habar n-are că am venit să vă consult. N-ar fi fost de acord. Am remarcat că doctorii au concepţii foarte materialiste. Lumea spirituală pare să le fie ascunsă în mod ciudat. Ei îşi axează credinţa pe ştiinţă… Dar ce poate face ştiinţa?

Hercule Poirot găsea că nu exista nici un răspuns la acea întrebare în afară de o meticuloasă şi sârguincioasă descriere a muncii lui Pasteur, Lister, Humphry Davy, a confortului oferit de electricitate în gospodărie şi de alte sute de articole. Dar asta, fireşte, nu era răspunsul pe care îl dorea doamna Lionel Cloade. De fapt, întrebarea ei, ca atâtea alte întrebări, nici nu era o întrebare. Era o simplă exprimare retorică.

Hercule Poirot se mulţumi să întrebe practic:

— Şi în ce fel credeţi că vă pot ajuta, doamnă Cloade?

— Dumneavoastră credeţi în realitatea lumii spiritelor, monsieur Poirot?

— Sunt un bun catolic, răspunse cu prudenţă Poirot.

Doamna Cloade desfiinţă cu un zâmbet de milă credinţa catolică.

— Orbire! Biserică e oarbă, proastă, cu prejudecăţi, ea nu vede cu ochi buni realitatea şi frumuseţea lumii care se întinde dincolo de cea prezentă.

— La ora douăsprezece am o întâlnire importantă, spuse Poirot.

Remarca veni la timp. Doamna Cloade se aplecă.

— Trec imediat la subiect. Monsieur Poirot, aţi putea găsi o persoană dispărută?

Sprâncenele lui Poirot se înălţară.

— Ar fi posibil… Da, răspunse cu prudenţă. Dar, draga mea doamnă Cloade, poliţia ar putea-o face mult mai uşor ca mine. Ea are toată maşinăria necesară.

Doamna Cloade desfiinţă şi poliţia, după cum desfiinţase şi biserica catolică.

— Nu, monsieur Poirot, eu către dumneavoastră am fost îndrumată… De cei de dincolo de văl. Fratele soţului meu, Gordon, s-a însurat cu câteva săptămâni înainte să moară cu o văduvă tânără, o oarecare doamnă Underhay. Primul ei soţ (biata copilă, ce durere pe ea!) a fost dat mort în Africa. O ţară misterioasă, Africa asta…

— Un continent misterios o corectă Poirot. Tot ce se poate. În ce parte…

Femeia se repezi să răspundă.

— Africa Centrală. Căminul voodoo-ului, al zombie-ului…

— Zombie e în Indiile de Vest.

Doamna Cloade nu-l luă în seamă.

—. Al magiei negre, al ritualurilor secrete şi ciudate… O ţară în care un om ar putea dispărea fără să se mai audă de el.

— Se poate, se poate. Dar acelaşi lucru e valabil şi pentru Piccadilly Circus.

Doamna Cloade desfiinţă şi Piccadilly Circus.

— Monsieur Poirot, în ultimul timp am intrat de două ori în legătură cu un spirit care şi-a dat numele de Robert. De fiecare dată, mesajul a fost acelaşi. Nu mort… Eram nedumerite, nu cunoşteam nici un Robert. Punând întrebări suplimentare am primit următoarele: „R. U. R. U. R. U…”. Iar apoi „Spune R. Spune R.” „Să-i spunem lui Robert?”, am întrebat noi: „Nu, de la Robert. R. U.” „Ce reprezintă U?” Atunci, monsieur Poirot, a venit cel mai semnificativ răspuns: „Băieţelul Albastru. Băieţelul Albastru. Ha ha ha!” Înţelegeţi?

— Nu. Nu înţeleg.

Femeia îl privi cu milă.

— Cântecelul pentru copii Băieţelul Albastru. „Unde Rhay doarme dus… „ Underhay, înţelegeţi?

Poirot dădu din cap. Se abţinu să întrebe de ce dacă numele Robert fusese spus pe litere, numele Underhay nu se bucurase de acelaşi tratament şi de ce trebuie să se

recurgă la un fel de jargon de spionaj ieftin, tip serviciu secret japonez.

— Iar pe cumnata mea o cheamă Rosaleen, încheie triumfătoare doamna Cloade. Înţelegeţi? Toate R-urile astea sunt derutante. Dar înţelesul este foarte clar. „Spune-i lui Rosaleen că Robert Underhay nu e mort”.

— Aha, şi i-aţi spus?

Doamna Cloade păru uşor luată prin surprindere.

— Aă… Păi… Nu. Vedeţi, adică… Ei bine, lumea e atât de sceptică! Sunt sigură că şi Rosaleen ar fi aşa. Şi apoi, sărmana copilă, treaba ar putea s-o tulbure… Să înceapă să se întrebe unde e el şi ce face.

— Pe lângă faptul că-şi proiectează vocea în eter? Asta aşa e. O ciudată metodă de a anunţa că e bine merçi, nu vi se pare?

— Ah, monsieur Poirot, dumneavoastră nu sunteţi un iniţiat. Şi cum să ştim noi care sunt circumstanţele? Sărmanul căpitan Underhay (sau maior Underhay) ar putea să fie prizonier pe undeva în inima Africii. Dar dacă ar putea fi găsit, monsieur Poirot! Dacă i-ar putea fi înapoiat dragii lui Rosaleen! Gândiţi-vă la fericirea ei! Oh, monsieur Poirot, eu am fost trimisă la dumneavoastră… Nu puteţi refuza porunca lumii spiritelor.

Poirot se uită gânditor la ea. Spuse moale:

— Onorariul meu e foarte ridicat. Aş spune, enorm! Iar sarcina pe care mi-o propuneţi nu va fi uşoară.

— Vai… Înţeleg… E foarte regretabil. Eu şi soţul meu suntem foarte strâmtoraţi… Chiar foarte strâmtoraţi. De fapt, situaţia mea e mai rea decât ştie soţul meu. Am cumpărat nişte acţiuni… la îndrumarea spiritelor… Şi până acum s-au dovedit foarte descurajante… De fapt, chiar alarmante. Au tot coborât iar acum cred că sunt practic nevandabile.

Îl privea cu nişte ochi albaştri şi nefericiţi.

— N-am îndrăznit să-i spun soţului meu. Vă spun dumneavoastră pur şi simplu ca să vă explic cum stau cu

banii. Dar, monsieur Poirot, să reuneşti un bărbat tânăr cu soţia lui… E o misiune atât de nobilă…

— Nobleţea, chère madame, nu-mi va plăti vaporul şi trenul şi avionul. Nici nu va acoperi costul lungilor telegrame şi al interogărilor martorilor.

— Dar dacă e găsit… Dacă acest căpitan Underhay e găsit în viaţă… Atunci… Ei bine, cred că pot fi sigură când spun asta, o dată lucrul ăsta înfăptuit, nu va… Nu va fi nici o dificultate în a… ăă… Rambursa banii.

— Ah, aşadar e bogat, acest căpitan Underhay?

— Nu… Nu. Dar pot să vă asigur… Vă pot da cuvântul meu că… Că situaţia banilor nu va prezenta nici o dificultate.

Poirot clătină uşurel din cap.

— Îmi pare rău, madame. Răspunsul meu este: Nu.

După ce, într-un sfârşit, femeia plecă, Poirot rămase pierdut în gânduri. Acum îşi amintea de ce numele Cloade îi sunase familiar. În minte îi reveni conversaţia de la club, din ziua atacului aerian. Glasul plictisitor al maiorului Porter, vorbind şi iar vorbind, depănând o poveste pe care nimeni nu era dornic s-o asculte.

Îşi aminti foşnetul ziarului şi maxilarul brusc căzut al maiorului Porter şi expresia lui de consternare.

Dar ceea ce îl preocupa era încercarea de a-şi face o părere corectă despre femeia vioaie care tocmai plecase. Trăncăneala aia despre spirite, aiureala, eşarfele fluturânde, lanţurile şi amuletele zornăind la gâtul ei… Şi la urmă, uşor în contrast cu toate astea, acea licărire bruscă de isteţime din ochii ei albaştri.

„De ce anume a venit la mine?” se întrebă. „Şi ce, mă întreb, se petrece în…” se uită la cartea de vizită de pe birou, „în Warmsley Vale?”

Exact peste cinci zile văzu în ziarul de seară un mic paragraf în care se anunţa moartea unui bărbat pe nume Enoch Arden. Moartea se produsese la Warmsley Vale, un sătuc uitat de vreme situat la vreo trei mile de popularul Warmsley Heath Golf Course.

Poirot îşi spuse:

— Mă întreb ce se petrece îh Warmsley Vale…

CARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

Warmsley Heath constă dintr-un teren de golf, două hoteluri, câteva vile moderne foarte scumpe dând spre terenul de golf, un şir de ceea ce, înainte de război, erau magazine luxoase şi o gară.

Din dreptul gării, dacă o iei la stânga, dai în şoseaua principală care duce la Londra; dacă o iei la dreapta, dai de un drum îngust semnalizat cu un indicator pe care scrie: Spre Warmsley Vale.

Warmsley Vale, înghesuit între dealurile împădurite, nu seamănă deloc cu Warmsley Heath. În esenţă, este un târg miscroscopic de modă veche, degenerat într-un sat. Are o stradă principală cu case în stil georgian, câteva cârciumi, câteva magazine lipsite de eleganţă şi un aer că se află la o sută cincizeci de mile de Londra, nu doar la douăzeci şi opt. Locuitorii lui s-au unit toţi până la unul în a dispreţui dezvoltarea parvenită a lui Warmsley Heath.

La periferie se află câteva case fermecătoare cu grădini frumoase, de modă veche. În una din aceste case, şi anume în White House, revenise la începutul primăverii lui 1946, când fusese demobilizată din serviciul auxiliar al marinei militare engleze, Lynn Marchmont.

În cea de a treia dimineaţă a întoarcerii ei, Lynn se uita pe fereastra dormitorului, peste pajiştea neîngrijită, la ulmii din lunca din spatele pajiştii şi trăgea cu nesaţ aerul în piept. Era o dimineaţă blândă şi cenuşie, cu miros de pământ reavăn. Mirosul căruia îi dusese dorul în cei doi ani şi jumătate cât fusese plecată.

Era minunat să fie iar acasă, era minunat să se afle aici, în micul ei dormitor, la care se gândise atât de des şi cu atâta nostalgie cât fusese, peste mări şi ţări. Era minunat să nu mai fie în uniformă, să poată umbla în fustă de tweed şi

pulover… Chiar dacă moliile fuseseră destul de sârguincioase de-a lungul anilor de război.

Era bine că scăpase de armată şi era din nou o femeie liberă, deşi îşi îndrăgise foarte mult munca în serviciul naval. Fusese o muncă interesantă, fuseseră petreceri, multe distracţii, dar fuseseră şi plictiseala rutinei şi sentimentul că erai păstorit laolaltă cu nişte tovarăşe care uneori te făceau să vrei cu disperare să evadezi.

Atunci, de-a lungul verii lungi şi fierbinţi de acolo, din est, se gândise cu atâta jind la Warmsley Vale şi casa ponositǎ, plăcută şi răcoroasă şi la draga de mami.

Lynn îşi iubea mama dar, totodată, felul ei de a fi o irita. Departe de casă, o iubise parcă şi mai mult şi uitase iritarea; sau îşi amintise de ea doar ca un adaos la dorul de casă. Scumpa ei mami, atât de înnebunitoare! Ce n-ar fi dat s-o audă pe mami enunţând una din banalităţile ei cu glasul ei dulce şi văicăreţ! Oh, să fii iar acasă şi să nu mai trebuiască să pleci niciodată, niciodată!

Iar acum era aici, scăpată de armată, liberă, întoarsă la White House. Se întorsese de trei zile, şi deja simţea cum se strecoară în sufletul ei un ciudat sentiment de neastâmpăr şi nemulţumire. Totul era la fel… Prea la fel – casa şi mami şi Rowley şi ferma şi familia. Singurul lucru care era altfel şi care nu s-ar fi cuvenit să fie altfel era ea însăşi…

— Iubito… Strigătul subţire al doamnei Marchmont urcă scările. Să-i aduc fetei mele tava la pat?

Lynn strigă tăios:

— Fireşte că nu. Cobor eu.

„Şi de ce trebuie să-mi spună mami «fata mea»?”, gândi Lynn. „E atât de prostesc!”

Coborî în fugă şi intră în sufragerie. Micul dejun nu era cine ştie ce. Lynn deja începuse să-şi dea seama de schimbările survenite în casă şi de interesul acordat procurării hranei. Cu excepţia unei femei pe care nu se putea pune prea mare bază şi care venea doar dimineaţa, de patru ori pe săptămână, doamna Marchmont se lupta

singură cu gătitul şi curăţenia casei… La naşterea lui Lynn avusese aproape patruzeci de ani, iar acum sănătatea ei era şubredă. În plus, Lynn îşi dădea seama cu o oarecare spaimă că situaţia lor financiară se schimbase. Micul, dar adecvatul venit fix, care înainte de război le permisese să ducă un trai confortabil, acum era aproape înjumătăţit de impozite.

„Oh! Vitează lume nouă!” gândi cu tristeţe Lynn. Ochii îi alunecară peste anunţurile din ziar „Fost combatant în aviaţia militară caut post în care să fie apreciată iniţiativa şi telentuul de a conduce”. „Fost combatant în marina de război engleză caut post în care se cer iscusinţă organizatorică şi autoritate”.

Spirit întreprinzător, iniţiativă arta de a comanda, acestea erau bunurile care se ofereau. Dar ce se cerea? Persoane care să se priceapă la gătit şi curăţenie, sau să stenografieze decent. Truditori care erau obişnuiţi să facă un anumit lucru şi care puteau oferi o bună servire.

Ei bine, pe ea asta n-o afecta. Viitorul ei era limpede. Căsătoria cu vărul ei, Rowley Cloade. Se logodiseră în urmă cu şapte ani, chiar înainte de izbucnirea războiului. Din cât îşi amintea, vrusese în mod serios să se mărite cu Rowley. Consfinţise pe loc la viaţa de fermă aleasă de Rowley. O viaţă bună… Poate nu palpitantă, şi cu multă muncă, dar amândurora le plăceau viaţa în aer liber şi animalele.

Nu că perspectivele lor mai erau cele care fuseseră. Unchiul Gordon întotdeauna promisese…

Glasul doamnei Marchmont interveni la timp.

— A fost o lovitură îngrozitoare pentru noi toţi, scumpa mea Lynn. Gordon era doar de două zile în Anglia. Nici măcar nu l-am văzut. Măcar de n-ar fi rămas la Londra! Dacă ar fi venit direct aici!

„Da, dacă… „

Aflată departe de casă, Lynn fusese şocată şi îndurerată de vestea morţii unchiului ei, dar abia acum începea să-şi dea seama de adevărata ei semnificaţie.

Căci, din cât îşi amintea, viaţa ei, viaţa lor, a tuturor fusese dominată de Gordon Cloade. Bărbatul bogat, fără copii, îşi luase complet toate rudele sub aripa lui ocrotitoare.

Chiar şi pe Rowley… Rowley şi prietenul lui Johnnie Vavasour puseseră pe picioare o fermă, ca parteneri. Capitalul lor era mic, dar amândoi se avântaseră plini de speranţă şi energie. Iar Gordon Cloade îi aprobase. Ei îi spuse mai mult.

— În meseria de fermier nu ajungi nicăieri fără capital. Dar primul lucru care rămâne de văzut este dacă băieţii ăştia au dorinţa şi energia să pună o fermă pe picioare. Dacă i-aş sprijini acum, n-aş avea cum s-o ştiu ani de zile, poate. Dacă au stofă, dacă mă conving că sunt buni de aşa ceva, ei bine, Lynn, n-o să ai de ce să-ţi mai faci griji. Îi voi finanţa la o scară corespunzătoare. Aşa că nu te gândi că perspectiva ta e sumbră, fata mea. Eşti exact genul de soţie de care are nevoie Rowley. Dar ceea ce ţi-am spus să rămână între noi.

Ei bine, ea nu spusese nimănui, dar Rowley sesizase interesul binevoitor al unchiului său. Acum depindea de el să-i dovedească bătrânului că Rowley şi Johnnie erau o investiţie bună.

Da, depinseseră cu toţii de Gordon Cloade. Nu că vreun membru al familiei ar fi fost leneş sau parazit. Jeremy Cloade era partener principal la o firmă de avocaţi, Lionel Cloade era doctor practicant.

Dar dincolo de munca de zi cu zi exista siguranţa reconfortantă a unor bani de rezervă. Nu se simţea nevoia limitării şi a economisirii. Viitorul era asigurat. Gordon Cloade, un văduv fără copii, avea să se îngrijească de asta. El personal le-o spusese, şi nu doar o dată.

Sora lui văduvă, Adela Marchmont, rămăsese în continuare la White House când ar fi putut, poate, să se mute într-o casă mai mică, unde n-ar fi fost nevoie de atâta muncă. Lynn mersese la şcoli de prima mână. Dacă n-ar fi venit războiul, ar fi putut îmbrăţişa orice profesie i-ar fi

plăcut, oricât de costisitoare ar fi fost studiile. Cecurile unchiului Gordon ajungeau cu o confortabilă regularitate, fapt care permitea mici extravaganţe.

Totul fusese atât de stabil, atât de sigur! Şi atunci survenise total neaşteptata căsătorie a lui Gordon Cloade.

— Bine-nţeles, draga mea, am fost cu toţii uluiţi, continuă Adela. Dacă puteai fi sigur de un lucru în lumea asta, acel lucru era că Gordon n-o să se recăsătorească niciodată. Vezi tu, nu era ca şi când n-ar fi avut deloc familie.

Da, gândi Lynn, avusese familie. Dar, oare, nu cam prea numeroasă?

— El a fost întotdeauna atât de bun! Continuă doamna Marchmont. Deşi, în anumite împrejurări, avea hachiţele lui. Nu-i plăcea să mănânce direct pe masa lustruită, întotdeauna ţinea morţiş să întind feţele de masă, atât de demodate azi. De fapt, mi-a şi trimis o dată, din Italia, o faţă de masă de dantelă extraordinar de frumoasă.

— Nu încape îndoială că merita din plin să-i faci pe plac, spuse sec Lynn şi adăugă cu o oarecare curiozitate: Cum a cunoscut-o pe această a doua soţie? Nu mi-ai scris niciodată despre asta.

— Oh, draga mea, pe nu ştiu care vapor ce mergea din America de Sud la New York, parcă. După atâţia ani! Şi după toate secretarele alea şi dactilografele şi menajerele şi tot!

Lynn zâmbi. Din cât îşi putea aminti, secretarele lui Gordon Cloade, menajerele şi personalul biroului fuseseră întotdeauna supuse celei mai atente cercetări şi făcuseră obiectul celor mai serioase bănuieli.

Întrebă curioasă:

— E arătoasă, presupun?

— Vai, draga mea, personal consider că are o faţă destul de prostuţă.

— Tu nu eşti bărbat, mami!

Doamna Marchmont continuă:

— Sărmana fată a fost izbită de suflul exploziei şi şocată şi îngrozită de moarte, şi, după părerea mea, nu şi-a mai revenit cu adevărat. E o masă de nervi, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi zău, are momente când arată pe jumătate idioată.…

Consider că nu i-ar fi fost de prea mare ajutor bietului Gordon. Ca parteneră de discuţie, adică.

Lynn zâmbi. Se îndoia că Gordon Cloade se însurase cu o femeie cu mulţi ani mai tânără decât el pentru calităţile ei intelectuale.

— Şi apoi, vai, doamna Marchmont coborî glasul, nu-mi place deloc s-o spun, dar nu e o doamnă.

— Ce exprimare, mami! Ce mai contează în ziua de azi!

— La ţară mai contează, dragă, spuse placid Adela. Pur şi simplu vreau să spun că nu e chiar ca noi.

— Sărmanul drăcuşor!

— Zău, Lynn, nu ştiu la ce te referi. Am avut cea mai mare grijă să fim amabili şi politicoşi şi o primim bine de dragul lui Gordon.

— Aşadar, e la Furrowbank? Întrebă curioasă Lynn.

— Da, normal. Unde în altă parte era să se ducă după ce a ieşit din sanatoriu? Doctorii au spus că trebuie să plece din Londra. E la Furrowbank, cu fratele ei.

— El cum arată?

— Un tânăr îngrozitor! Doamna Marchmont se opri apoi adăugă cu tărie: Necioplit.

Un fulger de simpatie trecu prin mintea lui Lynn. Îşi spuse: „Şi eu aş fi necioplită în locul lui!” Întrebă:

— Cum îl cheamă?

— Hunter. David Hunter. Irlandez, parcă. Fireşte, nu sunt oameni de care să fi auzit vreodată. Ea era văduvă… O oarecare doamnă Underhay. Nu vreau să fiu lipsită de inimă, dar nu mă pot abţine să nu mă întreb care altă văduvă ar fi călătorit din America de Sud pe vreme de război? Ştii, nu pot să nu mă gândesc că, de fapt, era în căutarea unui soţ bogat.

— În care caz, n-a căutat în zadar, remarcă Lynn.

Doamna Marchmont oftă.

— Pare atât de neobişnuit! Gordon a fost întotdeauna un bărbat foarte isteţ. Şi n-a fost vorba că femeile n-au încercat. Numai dacă o luăm pe ultima lui secretară, de pildă. Era într-adevăr ţipătoare. Cred că era foarte eficientă, dar a trebuit să scape de ea.

— Presupun că întotdeauna există un Waterloo.

— Şaizeci şi doi, spuse doamna Marchmont. O vârstă foarte periculoasă. Iar un război e destabilizator, îmi închipui. Dar nu-ţi pot spune ce şoc a fost pentru noi când am primit scrisoarea lui din New York!

— Ce spunea exact?

— I-a scris lui Frances… Zău dacă înţeleg de ce. Probabil şi-a imaginat că datorită educaţiei ei ar putea fi mai înţelegătoare. Scria că probabil o va mira să audă că s-a însurat. Totul se petrecuse foarte repede, dar era sigur că vom ajunge cu toţii foarte repede s-o îndrăgim pe Rosaleen (un nume atât de teatral, nu crezi, dragă? Vreau să spun că sună atât de fals!). Avusese o viaţă atât de tristă, spunea el, şi trecuse prin atâtea deşi era aşa de tânără. Felul curajos în care înfruntase viaţa era cu adevărat minunat.

— Mişcarea binecunoscută, murmură Lynn.

— Oh, ştiu. Sunt complet de acord. Auzi de atâtea ori de cazuri din astea! Dar te-ai gândi că Gordon, cu experienţa lui… În fine, asta e. Are nişte ochi enormi, de un albastru închis şi umezi.

— E atrăgătoare?

— Da, cu siguranţă, e foarte drăgălaşă. Dar nu e genul de drăgălăşenie pe care îl admir eu.

— Niciodată nu e, spuse Lynn cu un zâmbet strâmb.

— Nu dragă. Serios, bărbaţii… Dar gusturile bărbaţilor nu se discută! Chiar şi cei mai echilibraţi dintre ei fac cele mai incredibile lucruri prosteşti! Gordon continua în scrisoare că nici să ne treacă prin cap că vechile legături se vor slăbi cumva. El încă ne considera responsabilitatea lui specială.

— Dar nu şi-a făcut testamentul după căsătorie?

Doamna Marchmont clătină din cap.

— Ultimul testament şi l-a făcut în 1940, Nu cunosc nici un detaliu, dar ne-a dat de înţeles la vremea respectivă că se îngrijise să ne treacă pe toţi în testament astfel încât să fim asiguraţi în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva. Fireşte, acel testament a fost revocat de căsătorie. Presupun că şi-ar fi făcut un alt testament când ar fi ajuns acasă… Dar n-a mai avut timp. A fost omorât a doua zi după ce a pus piciorul în ţara asta.

— Aşa că ea… Rosaleen se alege cu tot?

— Da. Vechiul testament a fost invalidat de căsătoria lui.

Lynn rămase tăcută. Nu era mai mercantilă decât majoritatea oamenilor, dar n-ar fi fost om dacă n-ar fi avut resentimente faţă de noua stare a lucrurilor. Considera că nu era deloc ceea ce Gordon Cloade ar fi avut în plan. S-ar fi putut ca grosul averii să-l fi lăsat tinerei lui soţii, dar cu siguranţă n-ar fi omis să lase ceva şi familiei pe care o încurajase să depindă de el. Îi sfătuise întruna să nu economisească, să nu facă provizii pentru viitor. Îl auzise spunându-i lui Jeremy: „Vei fi un om bogat când am să mor”. Mamei ei îi spusese adesea: „Nu-ţi face griji, Adela. Voi avea întotdeauna grijă de Lynn… Tu ştii asta, şi n-aş suporta că pleci din casa asta – ăsta-i căminul tău. Trimite-mi toate notele de plată ale reparaţiilor”. Pe Rowley îl încurajase să înfiinţeze ferma. Insistaseră ca Antony, fiul lui Jeremy, să intre în trupele de gardă şi întotdeauna îi dăduse o alocaţie frumuşică. Lionel Cloade fusese încurajat să urmeze anumite domenii ale cercetării medicale care nu erau imediat profitabile şi s-o lase mai moale cu practica.

Gândurile lui Lynn fură întrerupte brusc. Cu un gest dramatic şi buza tremurândă, doamna Marchmont dădu la iveală un teanc de note de plată.

— Şi uită-te la astea, se văită ea. Ce-am să mă fac? Ce naiba am să mă fac, Lynn? Chiar azi dimineaţă directorul băncii mi-a scris că mi-am depăşit contul. Nu înţeleg cum.

Am fost atât de atentă! Dar se pare că investiţiile mele nu mai produc ca înainte. El spune că e vorba de creşterea impozitelor. Şi toate chestiile alea galbene, asigurarea contra pagubelor provocate de război şi celelalte, trebuie plătite fie că vrei sau nu.

Lynn luă notele de plată şi îşi aruncă privirea pe ele. Nu exista nici un semn de extravaganţă printre ele. Toate se refereau la reparaţii – ale acoperişului, ale gardului, la înlocuirea cazanului de apă caldă din bucătărie, la instalarea unei conducte noi de apă. Adunate, dădeau o sumă considerabilă.

Doamna Marchmont spuse pe un ton plângăreţ.

— Presupun că ar trebui să mă mut de aici. Dar unde să mă duc? Nicăieri pe aici nu există o căsuţă… Pur şi simplu nu exista aşa ceva. Oh, dar nu vreau să te necăjesc cu toate problemele astea, Lynn, mai ales că abia te-ai întors. Dar nu ştiu ce să fac. Pur şi simplu nu ştiu.

Lynn se uită la mama sa. Avea peste şaizeci de ani. Niciodată nu fusese o femeie rezistentă. În timpul războiului primise în casă evacuaţi din Londra; gătise şi spălase pentru ei, colaborase cu Serviciul Voluntar al Femeilor, făcuse marmeladă, ajutase la mesele şcolii. Lucrase paisprezece ore pe zi, în contrast cu viaţa uşoară de dinaintea războiului. Iar acum era foarte aproape de a ceda. Obosită şi îngrozită de viitor.

O, uşoară şi liniştită mânie se ridică în Lynn. Spuse încetişor:

— Nu ne-ar putea… Ajuta această Rosaleen?

Doamna Marchmont se înroşi.

— Nu avem drept la nimic – absolut la nimic.

Lynn obiectă.

— Cred că ai un drept moral. Unchiul Gordon întotdeauna te-a ajutat.

Doamna Marchmont clătină din cap.

— N-ar fi prea frumoas să ceri favoruri… Mai ales de la cineva care nu-ţi place prea mult. Şi, oricum, fratele ăla al

ei n-ar lăsa-o să dea un bănuţ!

Şi adăugă, eroismul făcând loc unei răutăţi pur femeieşti:

— Dacă într-adevăr este fratele ei, cum se zice!

Capitolul II

Frances Cloade se uita gânditoare peste masă la soţul ei. Frances avea patruzeci şi opt de ani. Era una din acele femei slabe ca un ogar care arăta bine în haine de tweed. Chipul ei avea o frumuseţe arogantă cam pe ducă, şi nu era deloc machiată, cu excepţia buzelor uşor rujate. Jeremy Cloade era un bărbat subţirel şi cărunt de şaizeci şi trei de ani, cu un chip sec, fără expresie.

În seara aceea era mai lipsit de expresie ca niciodată. Soţia lui înregistră faptul dintr-o privire.

O fată de cincisprezece ani se învârtea în jurul mesei, mânuind farfuriile. Privirea ei chinuită era fixată pe Frances. Dacă Frances se încrunta, fata era gata să scape ceva; o privire de aprobare o făcea să se lumineze.

În Warmsley Vale se remarca cu invidie că dacă se cuvenea ca cineva să aibă servitori acel cineva trebuia să fie Frances Cloade. Ea nu-i mituia cu lefuri extravagante şi era foarte exigentă în privinţa servirii, dar felul cald în care răsplătea eforturile, energia ei contagioasă şi modul ei de a conduce făceau din serviciul casnic ceva creator şi personal. Toată viaţa ei fusese obişnuită să fie servită şi i se părea ceva absolut firesc, şi avea acelaşi sistem de apreciere a unei bucătărese bune sau a unei servitoare bune cu cel a unui bun pianist.

Frances Cloade fusese singura fiică a lordului Edward Trenton care îşi antrenase caii în împrejurimile lui Warmsley Heath. Falimentul final al lordului Edward fusese considerat de cel în cunoştinţă de cauză ca o bine venită scăpare de la lucruri mai rele. Existaseră zvonuri cu privire la cai care eşuaseră în cele mai neaşteptate momente, şi alte zvonuri despre nişte cercetări întreprinse de administratorii de la Jockey Club. Dar lordul Edward scăpase doar cu reputaţia niţel şifonată şi ajunsese la un

aranjament cu creditorii săi care îi permitea să trăiască extrem de confortabil în sudul Franţei. Iar pentru toate aceste binecuvântări nesperate trebuia să mulţumească isteţimii şi strădaniilor avocatului său, Jeremy Cloade. Cloade făcuse infinit mai mult decât ar fi făcut în mod obişnuit un avocat pentru clientul său, ba mersese chiar mai departe. Dăduse limpede de înţeles că nutrea o adâncă admiraţie pentru Frances Trenton şi, la timpul potrivit, când afacerile tatălui ei fuseseră satisfăcător muşamalizate, Frances deveni doamna Jeremy Cloade.

Ce simţise ea despre acest lucru, nimeni nu ştiuse vreodată. Tot ce se putea spune era că-şi respectase în mod admirabil partea ei de învoială. Îi fusese o soţie eficientă şi loială lui Jeremy, o mamă grijulie fiului său, sprijinise în toate privinţele interesele lui Jeremy şi nici măcar o singură dată nu sugerase prin vorbă sau faptă că acea căsnicie ar fi fost altceva decât libera ei voinţă.

Ca răspuns, familia Cloade avea un enorm respect şi admiraţie pentru Frances. Erau mândri de ea, cedau în faţa punctelor ei de vedere, dar niciodată nu se simţeau cu adevărat intimi cu ea.

Ce gândea Jeremy Cloade despre căsătoria lui, nimeni nu ştia, pentru că nimeni nu ştiuse vreodată ce gândea sau ce simţea Jeremy Cloade. „Un băţ uscat” – asta spunea lumea despre Jeremy. Reputaţia lui, atât ca om cât şi ca avocat, se situa la un nivel foarte înalt. Firma Cloade, Brunskill şi Cloade nu se atinsese vreodată de vreo afacere ilegală, dubioasă. Nu se presupunea că ar fi sclipitori, dar erau consideraţi foarte serioşi. Firma prospera iar Jeremy Cloade şi familia lui locuiau într-o frumoasă casă în stil georgian chiar în Market Place, care avea în spate o grădină de modă veche împrejmuită de ziduri în care, primăvara, perii în floare ofereau privirii o mare de alb.

Ridicându-se de la masă, soţul şi soţia merseră într-o cameră cu vederea spre grădină. Edna, fata de

cincisprezece ani, le aduse cafeaua, gâfâind agitat şi adenoidal.

Frances turnă în ceaşcă puţină cafea. Era tare şi fierbinte. Îi spuse vioaie şi aprobatoare Ednei:

— Excelent, Edna.

Edna se înroşi de plăcere şi ieşi minunându-se de ce lucruri pot să le placă unor oameni. După părerea Ednei, cafeaua trebuia să fie deschisă la culoare ca smântâna, dulce şi cu mult lapte!

În camera cu vederea spre grădină, soţii Cloade îşi beau cafeaua neagră, fără zahăr. În timpul cinei discutaseră la modul general, despre cunoştinţele întâlnite, despre întoarcerea lui Lynn, despre perspectivele fermei în viitorul apropiat, dar acum, rămaşi singuri, tăceau.

Frances se lăsă pe spătarul scaunului, urmărindu-şi soţul. El uitase complet de prezenţa ei. Îşi ciupea uşor buza de sus cu mâna dreaptă. Deşi Jeremy Cloade n-o ştia, gestul era caracteristic şi trăda o tulburare interioară. Frances nu-l văzuse prea des. O dată când Antony, fiul lor, fusese grav bolnav în copilărie; o dată când aştepta ca juriul să-şi dea verdictul; la izbucnirea războiului, aşteptând să audă la radio cuvintele irevocabile; în ajunul plecării lui Anthony, după îmbarcare.

Frances se gândi puţin înainte de a vorbi. Viaţa lor de familie fusese fericită, dar niciodată atât de intimă încât să spună ce le trecea prin cap. Ea îi respectase rezervele lui Jeremy, şi el pe ale ei. Nici chiar când primiseră telegrama ce anunţa moartea lui Anthony pe front niciunul din ei nu se prăbuşise, nu izbucnise.

El o deschise, apoi îşi ridicase ochii spre ea. Ea spusese:

— Este…?

El îşi înclinase capul, apoi traversase camera şi pusese scrisoarea în mâna ei întinsă.

Un timp rămăseseră într-o tăcere deplină. Apoi Jeremy spusese:

— Aş vrea să te pot ajuta, draga mea.

Iar ea îi răspunse, cu glasul netulburat, cu lacrimile reţinute, conştientă doar de teribila pustietate şi durere din ea:

— Şi pentru tine e tot atât de rău…

El o bătuse uşurel pe umăr.

— Da, spuse. Da…

Apoi se îndreptase spre uşă, păşind niţel greoi, devenit brusc un om bătrân, şi spunând:

— Nu e nimic de spus… Nimic de spus…

Ea îi fusese recunoscătoare, profund recunoscătoare că înţelesese atât de bine, şi i se rupea inima de milă pentru el văzându-l brusc transformat într-un bătrân. O dată cu pierderea fiului ei ceva se împietrise în ea… O parte din obişnuita ei blândeţe secase. Era mai energică, mai eficientă ca niciodată… Uneori oamenilor le era puţin teamă de bunul ei simţ, neîndurător, de judecata ei aspră…

Degetul lui Jeremy Clpade urmări din nou linia buzei de sus. Şi atunci, din partea cealaltă a camerei, Frances vorbi repede.

— E vreo problemă, Jeremy?

El tresări. Ceaşca de cafea aproape că-i alunecă din mână. Revenindu-şi, o puse cu un gest sigur pe tavă. Apoi se uită la Frances.

— Ce vrei să spui, Frances?

— Te întreb dacă e vreo problemă.

— Ce problemă ar putea fi?

— Ar fi o prostie să mă apuc să ghicesc. Aş prefera să-mi spui.

Jeremy spuse neconvingător:

— Nu e nici o problemă…

Ea nu răspunse. Se mulţumi să aştepte întrebătoare. Din cât se părea, nu luase în seamă negarea lui. Jeremy se uită nesigur la ea.

Şi, pentru o clipă doar, masca imperturbabilă de pe chipul lui alunecă şi ea prinse licărirea unui chin atât de

tulburător că aproape era să strige. Totul dură doar o clipă, dar nu se îndoi de ceea ce văzuse.

Spuse liniştită, rece:

— Cred că ar fi mai bine să-mi spui…

El oftă – un oftat adânc, nefericit.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să ştii, desigur.

Şi adăugă ceea ce pentru ea era o frază uluitoare.

— Mă tem că ai făcut o afacere proastă, Frances.

Ea merse direct la ţintă.

— E vorba do bani?

Nu ştia de ce se gândise mai întâi la bani. Nu existase nici un semn anume care să-i sugereze o strâmtorare financiară, alta decât cea firească în acele vremuri. Firma se confruntase cu o avalanşă de afaceri căreia nu-i putea face faţă din cauza lipsei de personal, însă acum o parte din angajaţi se întorseseră, după eliberarea din armată. Tot atât de bine putea fi vorba de boală. Poate Jeremy căuta să ascundă că era bolnav. În ultimul timp nu arăta prea bine. Muncea prea mult, era foarte istovit. Şi totuşi instinctul lui Frances se îndreptase spre bani, şi se părea că are dreptate.

Soţul ei dădu din cap.

— Înţeleg. Rămase tăcută, gândindu-se. Ei personal nu-i păsa deloc de bani, dar ştia că Jeremy era total incapabil săşi dea seama de asta. Pentru el banii însemnau o lume neclintită, stabilitate, o obligaţie, un loc definitiv şi un statut în viaţă.

Pentru ea, banii erau o jucărie aruncată în poală, cu care să te joci. Se născuse şi crescuse într-o atmosferă de instabilitate financiară. Existaseră perioade minunate când caii făcuseră ce se aşteptase de la ei. Existaseră şi vremuri grele când negustorii nu mai dădeau pe credit şi lordul Edward fusese pus în umilitoarea situaţie de a evita portăreii care-i băteau la uşă. O dată trăiseră o săptămână cu pâine uscată şi dăduseră drumul tuturor servitorilor. Altă dată, pe când era copil, portăreii puseseră sechestru pe

lucrurile din casă timp de trei săptămâni. Ea găsise criza cu pricina o situaţie amuzantă în care se distrase de minune.

Dacă n-ai nici un ban, strângi cureaua pur şi simplu, sau pleci în străinătate, sau trăieşti o perioadă pe spezele rudelor şi prietenilor. Sau te rezolvă cineva cu un împrumut…

Dar, privindu-şi soţul, Frances îşi dădu seama că în familia Cloade nu se făcea aşa ceva. Nu cereai, nu împrumutai, nu trăiai pe seama altora. (Şi, invers, nu te aşteptai ca alţii să-ţi ceară, să se împrumute de la tine sau să trăiască pe seama ta!)

Lui Frances îi era teribil de milă de Jeremy şi se simţea niţel vinovată pentru nepăsarea ei. Ea îşi găsea refugiu în tot ce era practic. Aşa făcu şi acum, întrebând direct:

— Va trebui sa vindem tot? Firma o să dea faliment?

Jeremy se cutremură şi ea îşi dădu seama ca fusese prea directă.

Cloade spuse înăbuşit:

— Acum doi ani am trecut printr-o criză destul de rea. Dacă îţi aminteşti, tânărul Williams, a fugit cu banii. Ne-a fost destul de greu să ne redresăm. Apoi s-au ivit anumite complicaţii în Orientul Mijlociu după ce Singapore…

Frances îl întrerupse.

— Nu contează de ce-urile, ele n-au nici o importanţă. Aţi fost într-un blocaj. Şi n-aţi fost în stare să ieşiţi din el?

— M-am bazat pe Gordon. Gordon ar fi îndreptat lucrurile.

Ea oftă scurt – un oftat nerăbdător.

— Desigur. Nu vreau să-l condamn pe bietul om… În definitiv, stă în firea omului să-şi piardă capul după o femeie drăguţă şi de ce să nu se fi recăsătorit, dacă aşa a vrut? Dar e regretabil că a murit în bombardament înainte să fi stabilit totul sau să-ţi fi făcut un testament corespunzător sau să-şi regleze afacerile. Adevărul e că, indiferent cât de mare ar fi pericolul în care te afli, nu crezi nici o clipă că tu eşti cel care va fi omorât. Întotdeauna bomba e destinată altuia!

— În afară de pierderea lui, iar eu am ţinut foarte mult la Gordon şi am fost mândru de el, moartea lui a fost o catastrofă pentru mine, spuse fratele mai mare al lui Gordon Cloade. A picat într-un moment…

Se opri.

— Vom da faliment? Întrebă Frances cu un interes inteligent.

Jeremy Cloade se uită la ea aproape cu disperare. Deşi ea nu-şi dădea seama, s-ar fi descurcat mai bine în faţa lacrimilor şi a panicii. Detaşarea asta rece şi interesul practic îl paralizau.

Spuse răguşit.

— E mult mai rău…

O urmări cum stătea liniştită, reflectând asupra problemei. Îşi spuse: „În clipa următoare va trebui să-i spun. Va şti ce am… Va trebui să ştie. Probabil că la început nu va crede!” Frances Cloade oftă şi se îndreptă în fotoliu.

— Înţeleg, spuse ea. Delapidare. Sau, dacă nu e ăsta cuvântul potrivit… ca tânărul Williams.

— Da, dar de data asta… N-ai înţeles… Eu sunt responsabil. Am folosit fondurile care mi-au fost încredinţate spre păstrare. Până acum mi-am acoperit urmele…

— Dar acum totul va ieşi la iveală?

— Dacă nu fac rost de banii necesari, şi asta repede. Deocamdată, ea privea lucrurile cu calm. Oricum, Frances n-ar fi făcut niciodată o scenă, gândi el. Niciodată nu l-ar fi ocărât, niciodată nu i-ar fi reproşat. Cu obrazul în palmă, Frances se gândea.

— E atât de stupid că n-am nici un ban al meu, spuse ea. Jeremy rosti înăbuşit:

— Există dota ta de la căsătorie, dar… Ea spuse absentă:

— Dar presupun că s-a dus şi asta.

Jeremy tăcu. Apoi cu un glas uscat, rosti cu greu:

— Îmi pare rău Frances. Mai rău decât pot spune. Ai făcut o afacere proastă.

Frances îşi ridică repede privirea.

— Ai mai spus-o. Ce înţelegeţi prin asta?

— După ce ai fost atât de bună să te măriţi cu mine, aveai dreptul să te aştepţi la… Integritate… Şi la o viaţă fără nelinişti sordide.

— Zău, Jeremy! De ce naiba crezi că m-am măritat cu tine? El zâmbi slab.

— Draga mea, ai fost cea mai loială şi mai devotată soţie. Dar nu cred că m-aş putea făli cu faptul că m-ai fi acceptat în… Ăă alte circumstanţe.

Ea îl privi lung şi, pe neaşteptate, izbucni în râs.

— Prostuţule! Ce minunată minte romantică trebuie să ai dincolo de faţada ta oficială! Chiar crezi că m-am măritat cu tine ca răsplată pentru faptul că l-ai scăpat pe tata de lupi şi de toate celelalte?

— Îţi iubeai foarte mult tatăl, Frances.

— Îi eram devotată tatei! Era formidabil de atrăgător şi era o distracţie să trăieşti cu el! Dar întotdeauna am ştiut că era o pramatie. Iar dacă crezi că m-aş fi vândut avocatului familiei pentru a-l salva de la ceea ce merita pe drept să păţească, înseamnă că niciodată n-ai înţeles nici cel mai mic lucru despre mine. Niciodată!

Îl privi lung. Extraordinar, gândi ea, să fii căsătorit de douăzeci de ani cu cineva şi să nu ştii ce e în mintea lui! Dar cum puteai şti, când era o minte atât de diferită de a ta? O minte romantică, desigur, bine camuflată, dar în esenţă romantică. Gândi: „Toate cărţile alea vechi ale lui Stanley Weyinan, din dormitorul lui. Puteam să-mi fi dat seama din asta! Prostuţul meu iubit!”

Cu glas tare, spuse:

— M-am măritat cu tine pentru că eram îndrăgostită de tine.

— Îndrăgostită de mine? Dar ce puteai să vezi la mine?

— Dacă mă întrebi, Jeremy, zău că nu ştiu. Erai o schimbare, erai atât de diferit de anturajul tatei! În primul rând, nu vorbeai niciodată de cai. Habar n-ai ce sătulă eram

de cai… Şi de pariurile pentru Newmarket Cup! Îţi aminteşti? Ai venit într-o seară la cină, şi m-am aşezat lângă tine şi te-am întrebat ce era bimetalismul, şi mi-ai spus – chiar mi-ai spus! Asta ne-a luat întreaga cină – şase feluri – atunci eram în bani şi aveam un bucătar francez!

— Trebuie că a fost foarte plictisitor.

— A fost fascinant! Nimeni până atunci nu mă luase în serios. Iar tu erai atât de politicos, deşi păreai că nici nu te uiţi la mine sau că ai fi gândit că sunt drăguţă, sau arăt bine. Asta m-a pus pe jar. Am jurat că am să te fac să mă remarci.

Jeremy Cloade spuse întunecat:

— Te prea remarcasem. În seara aceea m-am dus acasă şi n-am închis ochii toată noaptea. Aveai o rochie albastră cu albăstrele…

Câteva clipe domni tăcerea, apoi Jeremy Cloade îşi drese glasul.

— Ăă… Toate astea au fost demult…

Ea se grăbi să-l scoată din stânjneala lui:

— Iar acum suntem un cuplu între două vârste aflat în dificultate, căutând o cale de ieşire.

— După ceea ce tocmai mi-ai spus, Frances, mi-e de sute de ori mai greu…

Frances îl întrerupse.

— Să lămurim lucrurile, te rog. Te simţi vinovat că te-ai pus rău cu legea. S-ar putea să fii judecat… Să mergi la închisoare. (El se cutremură). Nu vreau să se întâmple asta. Voi lupta din răsputeri să împiedic acest lucru, dar nu-mi atribui, te rog, vreo indignare morală. Noi nu suntem o familie morală, nu uita. În ciuda farmecului lui, tata a fost un escroc. Şi apoi Charles, vărul meu. Treaba s-a muşamalizat şi n-a fost urmărit în justiţie, şi a fost trimis în grabă în colonii. Şi a mai fost vărul meu Gerald, care a falsificat un cec la Oxford. Dar el s-a dus la război şi a primit postum Crucea Victoriei pentru vitejie şi devotament faţă de ţara lui. Ceea ce încerc eu să-ţi spun e că oamenii nu sunt

complet răi sau complet buni. Nici eu însămi nu mă consider deosebit de corectă. Dacă am fost, este pentru că n-a existat ceva care să mă tenteze din cale afară. Însă ce am eu este mult curaj şi (îi zâmbi) sunt loială!

— Draga mea! Se ridică şi veni spre ea. Se aplecă şi-i atinse părul cu buzele.

— Iar acum, spuse zâmbind fiica lordului Edward Trenton, ce avem de făcut? Să adunăm cumva banii?

Chipul lui Jerremv se aspri.

— Nu văd cum.

— Ipotecăm casa asta. Oh, înţeleg, spuse repede, asta s-a făcut. Sunt o proastă. Fireşte că ai făcut tot ce era evident.

Deci, e o problemă de tapare. Pe cine puteam tapa? Presupun că există o singură posibilitate. Văduva lui Gordon – oacheşa Rosaleen!

Jeremy clătină din cap cu îndoială.

— E vorba de o sumă mare… Şi ea nu poate fi scoasă din capital. Banii i-au fost încredinţaţi ei doar pe durata vieţii.

— Nu mi-a în dat seama. Credeam că sunt absolut ai ei. Ce se întâmplă dacă moare?

— Îi revin rudelor directe ale lui Gordon. Altfel spus, se împart între mine, Lionel, Adela şi fiul lui Maurice, Rowley.

— Ne revin nouă… Spuse încetişor Frances.

Prin cameră păru să treacă ceva – un curent de aer rece… Umbra unui gând…

Frances spuse:

— Nu mi-ai spus asta… Credeam că i-a primit pentru întreţinere… Că putea să-i lase cui vroia.

— Nu. Prin statutul din 1925 privitor la infestare…

Nu se putea spune cu certitudine dacă Frances îi asculta sau nu explicaţiile. După ce el se opri, ea spuse:

— Pentru noi personal nu prea contează. Am putea fi morţi de mult când ea va fi între două vârste. Câţi ani are? Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase? Probabil va trăi până la şaptezeci de ani.

Jeremy Cloade spuse cu îndoială:

— Să-i cerem un împrumut… pe motiv familiar? S-ar putea să fie o fată generoasă… Ştim atât de puţin despre ea…

Frances spuse:

— În orice caz, noi am fost destul de drăguţi cu ea, nu răutăcioşi ca Adela. S-ar putea să vrea.

Soţul ei o atenţionă:

— Nu trebuie să-i dăm de înţeles că avem… Ăă… Urgentă nevoie.

Frances spuse nerăbdătoare:

— Bine-nţeles că nu! Necazul e că nu cu fata însăşi o să avem de a face. E complet sub papucul fratelui ăla al ei.

— Un tânăr foarte antipatic, spuse Jeremy Cloade.

Frances zâmbi pe neaşteptate.

— Oh, nu, spuse ea. E atrăgător. Extrem de atrăgător. Dar şi lipsit de scrupule, presupun. Dar, în condiţiile date, şi eu sunt lipsită de scrupule!

Zâmbetul ei se înăspri. Îşi privi soţul.

— Nu ne vom da bătuţi, Jeremy. Trebuie să existe o cale chiar şi de-ar trebui să jefuiesc o bancă!

Capitolul III

— Bani! Spuse Lynn.

Rowley Cloade confirmă printr-o mişcare din cap. Era un tânăr masiv cu o piele roşie precum cărămida, ochi albaştri gânditori şi părul blond. Avea o încetineală care părea mai mult impusă decât înnăscută. Folosea deliberarea cum alţii folosesc rapiditatea în replici.

— Da, totul pare să se oprească la bani în ziua de azi, spuse el.

— Dar credeam că fermierii s-au îmbogăţit în timpul războiului.

— Oh, da, dar nu e o îmbogăţire care să ţină permanent. Într-un an ne vom întoarce de unde-am plecat, cu creşterea asta a lefurilor, cu lucrători îndărătnici şi cu confuzia asta generală. Afară doar dacă, bine-nţeles, lucrezi la scară mare. Bătrânul Gordon ştia. Aici se pregătea el să intervină.

— Iar acum…

Rowley rânji…

— Iar acum doamna Gordon se duce la Londra şi cheltuieşte câteva miare pe o drăguţă haină de nurcă.

— E… e o răutate!

— Oh, nu… Se opri şi spuse: Mi-ar plăcea să-ţi dau o haină de nurcă, Lynn…

— Cum arată, Rowley? Întrebă Lynn, dornică să obţină o părere contemporană.

— O vei vedea diseară, la petrecerea unchiului Lionel şi a mătuşii Kathie.

— Da, ştiu. Dar vreau să-mi spui tu. Mami spune că e cam tâmpiţică, aşa e?

Rowley reflectă.

— Ei bine… N-aş spune că inteligenţa e punctul ei forte. Dar cred că chiar pare tâmpiţică din cauză că e atât de înspăimântător de grijulie.

— Grijulie? Grijulie cu ce?

— Pur şi simplu grijulie. În principal, cu accentul ei – are un accent provincial foarte puternic, să ştii. Ar mai fi furculiţa corespunzătoare şi orice aluzie literară care ar. Putea zbura prin jur.

— Deci e cu adevărat… Needucată?

Rowley rânji.

— Nu e o doamnă, dacă la asta te referi. Are nişte ochi fermecători şi un ten foarte frumos… Şi îmi închipui că bătrânul Gordon a fost vrăjit de aerul ei nesofisticat. Nu cred să fie o prefăcătorie… Deşi nu se ştie niciodată. Stă pur şi simplu ca o tâmpită şi se lasă condusă de David.

— David?

— Ăsta-i fratele. Aş spune că e uns cu toate alifiile! Nu ne prea place pe niciunul.

— De ce ne-ar plăcea? Întrebă tăioasă Lynn, şi adăugă văzând că o priveşte uşor mirat. Nici tu nu-l placi pe el.

— Categoric nu. Nici tu n-ai să-l placi. Nu e genul nostru.

— N-ai de unde să ştii cine-mi place şi cine nu-mi place, Rowley! În ultimii trei ani am văzut o mare parte din lume.

Cred că mi-am lărgit orizontul.

— Ai văzut mai multe ca mine, asta-i drept.

O spuse liniştit, dar Lynn îl privi iute. În spatele tonului lui egal se ascundea ceva.

El îi întoarse privirea netulburat, cu chipul impasibil. Lynn îşi spuse că niciodată nu-i fusese uşor să ştie ce anume gândea cu adevărat Rowley.

Ce lume ciudată şi cu susu-n jos! Gândi Lynn. Pe vremuri bărbaţii mergeau la război iar femeile rămâneau acasă. Dar iată că situaţia se inversase.

Dintre cei doi tineri, Rowley şi Johnnie, unul trebuise neapărat să rămână la fermă. Dăduseră cu banul şi cel care plecase la război fusese Johnnie Vavasous. Fusese omorât aproape imediat – în Norvegia. Cât durase războiul, Rowley nu se depărtase de casă mai mult de o milă sau două.

Iar ea, Lynn, fusese în Egipt, în Africa de Nord, în Sicilia.

Nu o dată se aflase în toiul luptelor.

Aşadar, asta era situaţia – Lynn fusese la război şi Rowley rămăsese acasă!

Se întrebă, dintr-odată, dacă îl deranja…

Râse uşor, un râs nervos.

— Uneori lucrurile sunt niţel de-a-ndoaselea, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Rowley se uita absent peste câmp. Depinde.

— Rowley… Ezită. Te-a deranjat că… Adică… Johnnie…

Privirea rece a ochilor o făcu să tacă.

— Să nu-l băgăm pe Johnnie în treaba asta! Războiul s-a terminat, iar eu am avut noroc.

— Ai avut noroc, vrei să spui că… Se opri îndoită… ca ai avut noroc că n-a trebuit să… Să pleci?

— Grozav noroc, nu crezi? Ea nu prea ştia cum s-o ia. Glasul lui era neted şi rece. El adăugă zâmbind: Dar fireşte, vouă, fetelor din armată vă va fi greu să vă stabiliţi acasă.

Lynn spuse iritată:

— Nu fi stupid, Rowley!

(Dar de ce să fie iritată? De ce… Dacă nu din cauză că vorbele lui atingeau o coardă dureroasă undeva în ea?)

— Ei bine, presupun că am putea să ne gândim la căsătorie, spuse Rowley. Doar dacă nu te-ai răzgândit, adică.

— Fireşte că nu m-am răzgândit. De ce aş fi făcut-o?

El spuse absent;

— Nu se ştie niciodată.

— Vrei să spui că… Lynn ezită… M-am schimbat?

— Nu foarte mult.

— Poate tu te-ai răzgândit?

— Oh nu, eu nu m-am schimbat. Sunt foarte puţine schimbări la fermă. Să ştii.

— Atunci, perfect, să ne căsătorim: Când vrei.

— În iunie sau prin preajmă?

— Da.

Rămaseră tăcuţi. Era stabilit. În ciuda ei însăşi, Lynn se simţea teribil de deprimată. Totuşi Rowley era Rowley – exact cum fusese întotdeauna. Drăgăstos, cumpătat, încăpăţânat în a spune adevărurile pe jumătate.

Se iubeau. Întotdeauna se iubiseră. Niciodată nu prea vorbiseră despre dragostea lor… Aşa că de ce să fi început acum?

Aveau să se căsătorească în iunie şi să locuiască la Long Willows (un nume drăguţ, întotdeauna îi plăcuse) şi ea n-o să mai plece niciodată. Să plece, adică, în sensul în care îl aveau cuvintele pentru ea. Emoţia pasarelelor ridicate, alinierea echipajului pe punte; fiorul unui avion ce îşi lua zborul şi se înălţa în văzduh şi survola pământul de dedesubt. Urmărirea unei coaste străine prinzând formă. Mirosul de praf încins, şi parafină şi usturoi… Tropăitul şi flecăreala limbilor străine. Flori ciudate, roşii, înălţându-se mândre într-o grădină prăfuită… Împachetat, despachetat… Care-i următoarea destinaţie?

Toate asteâ se sfârşiseră. Războiul se sfârşise. Lynn Marchmont venise acasă. Acasă e marinarul, acasă de pe mare… Dar eu nu mai sunt aceeaşi Lynn care a plecat, gândi ea.

Ridică privirea şi văzu că Rowley o urmărea.

Capitolul IV

Petrecerile mătuşii Kathie erau toate la fel. Doctorul Cloade avea un aer de iritare reţinută cu dificultate. Era invariabil curtenitor cu oaspeţii săi, dar ei erau conştienţi de faptul că acea curtoazie era un efort.

Ca înfăţişare, Lionel Cloade nu se deosebea mult de fratele său, Jeremy. Era subţirel şi cărunt, dar nu avea imperturbabilitatea avocatului. Era repezit şi nu avea răbdare, iar această irascibilitate îi ofensase pe mulţi dintre pacienţii săi făcându-i să nu vadă adevărata lui pricepere şi blândeţe de care era în stare. Interesul său real îl reprezenta cercetarea, iar pasiunea lui era folosirea plantelor medicale de-a lungul istoriei. Avea o minte precisă şi îi venea greu să-şi păstreze calmul în faţa aiurelilor soţiei sale.

Deşi Lynn şi Rowley îi spuneau întotdeauna doamnei Jererriy Cloade „Frances”, doamna Lionel Cloade era invariabil „mătuşa Kathie”. Ţineau la ea dar o găseau cam caraghioasă.

Această „petrecere”, aparent aranjată pentru a sărbători întoarcerea lui Lynn, era în fapt o afacere de familie.

Mătuşa Kathie îşi întâmpină cu afecţiune nepoata.

— Ce drăguţă şi bronzată eşti, draga mea! Egiptul, presupun. Ai citit cartea despre profeţiile Marii Piramide pe care ţi-am trimis-o? Atât de interesantă! Chiar că explică totul, nu crezi?

Lynn fu salvată de intrarea doamnei Gordon Cloade şi a fratelui ei David.

— Rosaleen, aceasta-i nepoata mea, Lynn Marchmont.

Lynn se uită la văduva lui Gordon cu o curiozitate voalată.

Da, fata asta care se măritase cu bătrânul Gordon Cloade pentru banii lui era încântătoare. Şi era adevărat ce spusese Rowley, că avea un aer inocent. Părul negru, cu onduleuri largi, ochii albaştri, umezi, de irlandeză, buzele desfăcute pe jumătate. Restul era predominant costisitor.

Rochia, bijuteriile, mâinile mănichiurate, capa de blană. O siluetă frumoasă, dar nu ştia să poarte haine scumpe. Nu le purta nici pe jumătate cum le-ar fi purtat Lynn Marchmont! (Dar tu nu vei avea niciodată ocazia, spuse o voce în mintea ei).

— Îmi pare bine, spuse Rosaleen Cloade.

Se întoarse ezitând spre bărbatul din spatele ei. Spuse:

— Acesta… Acesta e fratele meu.

— Încântat de cunoştinţă, spuse David Hunter.

Era un tânăr subţire cu părul negru şi ochii negri. Chipul lui era trist şi îndrăzneţ şi uşor insolent.

Lynn văzu imediat de ce toţi din familia Cloade îl antipatizau atât. Întâlnise bărbaţi ca el în străinătate. Bărbaţii nesăbuiţi şi uşor periculoşi. Bărbaţii pe care nu te puteai baza. Bărbaţii care îşi făceau propria lege şi călcau în picioare universul. Bărbaţi care valorau cât greutatea lor în aur şi care, pentru distracţie, îşi conduceau avioanele în afara liniei de tragere!

Lynn îi spuse pe ton de conversaţie lui Rosaleen:

— Îţi place să locuieşti la Furrowbank?

— Cred că e o casă minunată, spuse Rosaleen.

David Hunter râse uşor, ironic.

— Sărmanul bătrân Gordon şi-a făcut plăcerea, spuse el. Nu s-a zgârcit deloc.

Era adevărul-adevărat. Când Gordon se hotărâse să se stabilească în Warmsley Vale – sau, mai degrabă, să-şi petreacă aici o mică parte din viaţa lui ocupată – preferase să construiască. Era prea individualist pentru a se ataşa de o casă impregnată cu istoria altora.

Angajase un tânăr arhitect modern şi-i dăduse mână liberă. Jumătate din Warmsley Vale considera că Furrowbank era o casă groaznică, neplăcându-i pătrăţimea ei albă, mobilierul ei înzidit, uşile glisante şi mesele şi scaunele de sticlă. Singurul lucru pe care îl admira cu toată inima erau băile.

În acel „E o casă minunată” a lui Rosaleen se citea respectul. Râsul lui David o făcu să roşească.

— Te-ai întors din război, nu-i aşa? O întrebă David pe Lynn.

— Da.

Ochii lui o măsurară cu o undă de admiraţie, iar ea, fără să ştie de ce, roşi.

Mătuşa Kathie apăru din nou pe neaşteptate. Avea darul de a se materializa subit din spaţiu. Probabil că deprinsese acest truc de la multe şedinţe de spiritism la care lua parte.

— Cina, spuse ea cam gâfâit, şi adăugă explicativ: Cred că e mai bine să-i spun aşa decât dineu. Lumea nu se aşteaptă la prea multe. Totul e atât de dificil, nu-i aşa? Mary Lewis mi-a spus că-i strecoară pescarului zece şilingi în fiecare săptămână. Eu cred că e imoral.

Doctorul Lionel Cloade râdea nervos în timp ce discuta cu Frances Cloade.

— Ei, hai, Frances! Spuse el. Doar nu te aştepţi să cred că gândeşti cu adevărat asta… Să intrăm.

Intrară în ponosita şi urâta sufragerie a soţilor Lionel Cloade. Jeremy şi Frances, Lionel şi Katherine, Adela, Lynn şi Rowley. O petrecere a clanului Cloade, cu doi intruşi. Căci Rosaleen Cloade, deşi purtă numele, nu devenise o Cloade cum o făcuseră Frances şi Katherine.

Ea se simţea străină, stingheră, nervoasă. Iar David… David era proscrisul. De nevoie, dar şi pentru că asta vroia. Lynn se gândea la toate astea în timp ce îşi ocupa locul la masă.

În aer plutea o senzaţie… Un puternic curent electric… De ce anume? Ură? Putea fi cu adevărat ură?

În orice caz, ceva… Distructiv.

Lynn gândi brusc: „Dar aşa e peste tot, Am observat chiar de când m-am întors acasă. E consecinţa războiului. Rea-voinţă. Resentiment. E pretutindeni. În trenuri şi în autobuze şi în magazine şi printre muncitori şi funcţionari şi chiar ţărani. Şi cred că în mine şi fabrici e chiar mai rău.

Resentiment. Dar aici e mai mult de atât. Aici e altfel. E intenţionat!”

Şi, se întrebă şocată: „Chiar îi urâm atât de mult pe aceşti străini care au luat ceea ce noi credeam că e al nostru…? Nu, nu încă. Am putea… Dar nu încă. Nu, ei sunt cei care ne urăsc pe noi”.

I se părea o descoperire atât de copleşitoare încât rămase tăcută gândindu-se la ea şi uitând să discute cu David Hunter care stătea lângă ea.

La un moment dat, el spuse:

— Te gândeşti la ceva?

Glasul lui era foarte plăcut, uşor amuzat, dar ea simţi că o mustră conştiinţa. Poate el credea că avea de gând să fie intenţionat prost crescută.

— Scuză-mă. Mă gândeam la starea lumii.

David spuse cu răceală:

— Extrem de lipsită de originalitate!

— Da, cam aşa. Cu toţii suntem atât de serioşi în ziua de azi. Şi se pare că nici nu ne prea ajută la ceva.

— De regulă e mult mai practic să doreşti să faci rău. În ultimii câţiva ani am născocit nişte fleacuri practice în acest sens, inclusiv acea pièce de résistance, bomba atomică.

— La asta mă gândeam şi eu… Oh, nu mă refer la bomba atomică. Mă refer la rea-voinţă. La reaua voinţă hotărâtă şi practică.

David spuse calm:

— Rea-voinţă, categoric… Dar n-aş fi de acord cu cuvântul practic. Erau mai practici în Evul Mediu.

— La ce te referi?

— La magia neagră în general. Dorirea răului. Figurile de ceară. Vrăjile pe lună plină. Uciderea vitelor vecinului. Uciderea vecinului însuşi.

— Chiar crezi că au existat astfel de lucruri precum magia neagră? Întrebă neîncrezătoare Lynn.

— Poate că nu. În tot cazul, oamenii s-au străduit din greu. În ziua de azi… Ridică din umeri. Cu toată reaua voinţă din

lume tu şi familia ta nu prea aveţi ce ne face lui Rosaleen şi mie, nu-i aşa?

Capul lui Lynn zvâcni spre spate. Brusc, simţi că se amuză.

— E niţel cam târziu pentru asta, spuse politicoasă.

David Hunter râse. Se părea că şi el se amuza.

— Vrei să spui că ne-am ales cu prada? Da, stăm binişor.

— Iar voi vă daţi în vânt după asta!

— După bani? Aş spune că da.

— Nu mă refeream la bani. Mă refeream la noi.

— Că v-am tăiat de la porţie? Ei bine, poate. Vă gândeaţi mulţumiţi şi cu plăcere la banii bătrânului. Practic, îi şi vedeaţi în buzunarele voastre.

Lynn spuse:

— Trebuie să nu uiţi că de ani de zile aşa am fost învăţaţi să gândim. Învăţaţi să nu economisim, să nu ne gândim la viitor… Încurajaţi să mergem înainte cu tot soiul de scheme şi proiecte.

(Rowley, gândi ea, Rowley şi ferma).

— Doar un lucru n-aţi învăţat, spuse afabil David.

— Anume?

— Că nimic nu e sigur.

— Lynn! Strigă mătuşa Katherine din capul mesei. Unul din controlorii doamnei Lester e un preot din a patra dinastie. Ne-a povestit nişte lucruri atât de minunate! Noi două trebuie să avem o discuţie lungă, Lynn. Simt că Egiptul trebuie să te fi afectat din punct de vedere psihic.

Doctorul Cloade spuse tăios:

— Lynn are lucruri mai bune de făcut decât să-şi piardă vremea cu aiurelile astea superstiţioase.

— Eşti atât de părtinitor, Lionel! Spuse soţia lui.

Lynn îi zâmbi mătuşii sale, apoi rămase tăcută. În minte îi persistau cuvintele lui David: Nimic nu e sigur.

Existau oameni care trăiau într-o astfel de lume, oameni pentru care totul era periculos. David Hunter era o astfel de persoană… Nu era lumea în care crescuse Lynn… Şi era o lume care o atrăgea.

La un moment dat, David rosti pe acelaşi ton jos şi amuzat:
— Continuăm discuţia?
— Da.
— Bun. Continui să ai un dinte împotriva accesului nedrept al lui Rosaleen şi al meu la bogăţii?
— Da, spuse glumeţ Lynn.
— Splendid. Ce ai de gând să faci în privinţa asţa?
— Să cumpăr nişte ceară şi să practic magia neagră!
El râse.
— Oh, nu, n-ai să faci asta. Nu eşti una din cei care se bazează pe vechile metode depăşite! Metodele tale vor fi moderne şi, probabil, foarte eficiente. Dar nu vei câştiga.
— Ce te face să crezi că va fi o luptă? N-am acceptat cu toţii inevitabilul?
— Vă purtaţi superb. E foarte amuzant.
— De ce ne urâţi? Întrebă Lynn pe un ton coborât.
În ochii aceia întunecaţi şi de nepătruns licări ceva.
— N-aş putea să te fac să înţelegi.
— Cred că ai putea, spuse Lynn.
David rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse pe un ton lejer:
— De ce te măriţi cu Rowley Cloade? E un bleg.
Ea spuse tăios:
— Nu ştii nimic despre asta… Sau despre el. N-ai avut când să ştii!
Fără aerul că schimbă subiectul, David întrebă:
— Ce crezi despre Rosaleen?
— E foarte frumoasă.
— Altceva?
— Nu pare să se distreze.
— Foarte corect. Rosaleen e cam proastă. E speriată, întotdeauna a fost cam speriată. Se lasă dusă de val şi pe urmă nu ştie despre ce e vorba. Să-ţi vorbesc despre Rosaleen?
— Dacă vrei.

— Vreau. A început prin a fi atrasă de scenă şi s-a îndreptat către scenă. Nu era deloc bună, fireşte. A intrat într-o trupă de teatru de mâna a treia care pleca în Africa de Sud. I-a plăcut cum sună Africa de Sud. Trupa a rămas pe butuci în Cape Town. Atunci s-a lăsat dusă de curent într-o căsătorie cu un funcţionar guvernamental din Nigeria. Nu i-a plăcut Nigeria… Şi cred că nici bărbatul ei nu i-a plăcut cine ştie ce. Dacă ar fi fost genul de bărbat care să bea şi s-o bată, toate ar fi fost bune. Dar el era un tip intelectual care avea o biblioteca mare în sălbăticia aia şi căruia îi plăcea să discute despre metafizică. Aşa că ea a luat-o înapoi spre Cap Town.

Tipul s-a comportat foarte bine şi i-a dat o alocaţie adecvată. Ar fi putut să-i acorde divorţul, dar pe de altă parte, n-ar fi putut pentru că era catolic, oricum, din fericire să zicem, a murit de friguri şi Rosaleen s-a ales cu o mică pensie. Pe urmă a început războiul şi ea s-a îmbarcat pe un vapor care mergea în America de Sud. Nici America de Sud nu i-a prea plăcut, aşa că s-a suit pe un alt vapor şi aşa l-a cunoscut pe Cordon Cloade şi i-a povestit totul despre viaţa ei tristă. Şi uite-aşa au ajuns să se căsătorească la New York şi au trăit fericiţi două săptămâni, iar puţin mai târziu el a fost ucis de o bombă şi ea a rămas cu o casă mare, cu o mulţime de bijuterii de valoare şi cu un venit imens.

— E drăguţ că povestea are un sfârşit atât de fericit, spuse Lynn.

— Da. Neavând nici un pic de minte, Rosaleen a fost întotdeauna o fată norocoasă – exact cum e mai bine. Cordon Cloade era un bătrân rezistent. Avea şaizeci şi doi de ani. Ar fi putut foarte uşor să mai trăiască douăzeci de ani. Ceea ce n-ar fi fost prea distractiv pentru Rosaleen, nu-i aşa? Când s-a măritat cu el avea douăzeci şi patru de ani. Acum are doar douăzeci şi şase.

— Arată chiar mai tânără, spuse Lynn.

David se uită peste masă. Rosaleen fărâmiţa pâinea. Arăta ca un copil nervos.

— Da, spuse el gânditor. Arătă. Complet lipsită de griji, presupun.

— Biata fiinţă! Spuse brusc Lynn.

David se încruntă…

— De ce ţi-e milă? Eu voi avea grijă de Rosaleen.

— Sper că da.

El îi aruncă o căutătură urâtă.

— Oricine încercară s-o înlăture pe Rosaleen are de a face cu mine! Şi cunosc multe metode de a duce un război… Unele nu chiar ortodoxe.

— Urmează să ascult povestea vieţii tale? Întrebă cu răceală Lynn.

— O ediţie foarte prescurtată. Zâmbi. Când a izbucnit războiul, n-am văzut nici un motiv pentru care aş fi luptat pentru Anglia. Sunt irlandez. Dar, asemeni tuturor irlandezilor, îmi place să mă lupt. Trupele de comando aveau o fascinaţie irezistibilă pentru mine. M-am distrat ceva dar, din nefericire, am fost doborât şi m-am ales cu o rană urâtă la picior. Pe urmă am plecat în Canada şi i-am antrenat pe tipii de acolo. Nu mai aveam nimic de făcut când am primit o telegramă din New York de la Rosaleen în care îmi spunea că se mărită! De fapt, ea nu mă anunţa că avea să fie ceva de ciugulit, dar mă pricep foarte bine să citesc printre rânduri. Am zburat acolo, m-am lipit de fericita pereche şi m-am întors cu ea la Londra. Iar acum… Îi zâmbi insolent. Acasă e marinarul, acasă de pe mare. Asta eşti tu! Iar vânătorul vine acasă de pe deal! Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Lynn.

Se ridică o dată cu ceilalţi. În timp ce intrau în salon, Rowley îi spuse:

— Se pare că te înţelegi bine cu David Hunter. Despre ce vorbeaţi?

— Nimic deosebit, spuse Lynn.

Capitolul V

— Când ne întoarcem la Londra, David? Când plecăm în America?

Peste masa cu micul dejun, David îi aruncă lui Rosaleen o privire surprinsă.

— Nu e nici o grabă, nu-i aşa? Ce are locul ăsta?

Se uită admirativ prin cameră. Furrowbank era clădit pe o coastă a dealului şi de la ferestrele lui puteai vedea panorama neştirbită a peisajului somnolent tipic englezesc.

Pe panta pajiştii fuseseră plantate narcise galbene. Acum erau pe sfârşite, dar încă mai rămase un covor de petale aurii.

Fărâmiţând pâinea din farfuria ei, Rosaleen spuse:

— Ai spus că vom pleca în America… Curând. Imediat ce se va putea.

— Da… Dar de fapt nu-i chiar atât de uşor. Există – anumite priorităţi. Nici tu nici eu nu avem vreun motiv presant să plecăm. Întotdeauna după un război lucrurile sunt dificile.

Se simţea uşor enervat pe el însuşi în timp ce vorbea. Motivul pe care îl invocase, deşi destul de adevărat, suna a pretext. Se întrebă dacă aşa îi sunase şi fetei care stătea în faţa lui. Şi de ce, dintr-o dată, i se pusese pata să plece în America?

Rosaleen murmură:

— Ai spus că vom sta aici doar o perioadă scurtă. N-ai spus că o să trăim aici.

— Ce are Warmsley Vale… Ce are Furrowbank? Hai, spune.

— Nimic. E vorba de ei – de ei toţi!

— Familia Cloade?

— Da.

— Tocmai asta mă unge pe inimă, spuse David. Îmi place să le văd feţele roase de invidie şi răutate. Nu-mi lua plăcerea, Rosallen.

Ea spuse pe un ton jos şi necăjit.

— Aş dori să nu simţi asta. Nu-mi place.

— Vino-ţi în fire, fată. Am fost destul împinşi de colo-colo, tu şi eu. Clanul Cloade a trăit pe roze. A trăit pe seama marelui frate Gordon. Puricei pe un purice mare. Îi urăsc pe cei ca ei – întotdeauna i-am urât.

Ea spuse, şocată:

— Nu-mi place să urăsc lumea. E o răutate.

— Nu crezi că ei te urăsc? Au fost amabili cu tine, prietenoşi?

Fata spuse cu îndoială.

— N-au fost lipsiţi de amabilitate. Nu mi-au făcut nici un rău.

— Dar le-ar plăcea, fetiţo. Le-ar plăcea. Râse diabolic. Dacă n-ar ţine atât la pielea lor, ai fi găsită într-o bună dimineaţă cu un cuţit în spate.

Fata se înfioră.

— Nu spune lucrurile astea îngrozitoare!

— Poate nu cu un cuţit. Stricnină în supă.

Îl privi lung, cu buzele tremurânde.

— Glumeşti…

El redeveni serios.

— Nu-ţi face probleme, Rosaleen. Voi avea eu grijă de tine. Ei vor trebui să aibă de a face cu mine.

Rosaleen spuse împleticindu-se în cuvinte:

— Dacă e adevărat ce spui… Că ne urăsc… Că mă urăsc… De ce nu plecăm la Londra? Acolo am fi siguri… Departe de ei toţi.

— Pentru tine e bine să stai la ţară, fata mea. Ştii că Londra îţi face rău.

— Asta a fost când erau bombele… Bombele. Se cutremură şi închise ochii. N-am să uit niciodată… Niciodată…

— Ba da, ai să uiţi. Ai fost rău şocată, dar acum s-a terminat. Nu mai sunt bombe. Nu te mai gândi. Nu-ţi mai aduce aminte. Doctorul ţi-a recomandat aerul de ţară şi

viaţa de ţară pentru mult timp de acum înainte. De asta vreau să te ţin departe de Londra.

— Serios de asta? De asta, David? Credeam că… Poate…

— Ce credeai?

Rosaleen spuse încetişor:

— Credeam că poate din cauza ei vrei să rămâi aici…

— A ei?

— Ştii la cine mă refer. Fata de acum câteva seri. Cea care a fost la război.

Chipul lui se înnegri brusc şi se împietri.

— Lynn? Lynn Marchmont.

— Înseamnă ceva pentru tine, David.

— Lynn Marchmont? E iubita lui Rowley. Bunul Rowley – stă acasă. Bovina aia arătoasă şi înceată la minte.

— Te-am urmărit când vorbeai cu ea în seara aia.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Rosaleen!

— Ai mai văzut-o de atunci, nu-i aşa?

— Am întâlnit-o într-o dimineaţă în apropiere de fermă în timp ce călăream.

— Şi ai s-o mai întâlneşti.

— Fireşte că am s-o mai întâlnesc! E un loc mic. Nu poţi face doi paşi fără să dai de un Cloade. Dar dacă crezi că mi-a căzut cu tronc Lynn Marchmont, te înşeli. E o fată antipatică, mândră şi cu nasul sus, lipsită de politeţe. Să se bucure de ea bătrânul Rowley. Nu, Rosaleen, fata mea, ea nu e genul meu.

— Eşti sigur, David? Întrebă cu îndoială Rosaleen.

— Fireşte că sunt sigur.

Ea spuse uşor timidă:

— Ştiu că nu-ţi place să dau în cărţi… Dar ce spun ele se adevereşte, să ştii că se adevereşte. Mi-au arătat o fată care aduce necaz şi întristare… O fată care vine de pe mare. Şi mi-au arătat şi un străin brunet care intră în viaţa noastră, şi aduce cu el pericolul. Mi-a apărut şi cartea morţii, şi…

— Tu şi străinii tăi bruneţi! David râse. Ce superstiţioasă eşti! Să nu faci nici o afacere cu un străin brunet, ăsta-i

sfatul meu.

Ieşi râzând din casă, dar când se văzu afară chipul i se înnoură şi mormăi încruntat:

— Ghinionul tău, Lynn. Vii din străinătate şi încurci planurile.

Căci, în acelaşi moment, îşi dădu seama că ieşise intenţionat la plimbare în speranţa de a o întâlni pe fata pe care tocmai o criticase cu atâta sălbăticie.

Rosaleen îl urmări cum se îndepărtează prin grădină şi iese pe portiţa care dădea într-o potecă ce o lua peste câmp. Apoi se întoarse în dormitorul ei şi se uită prin hainele din şifonier. Îi plăcea să atingă şi să simtă blana moale a noii sale haine de nurcă. Când te gândeşti că avea o haină ca asta! Aproape că nu-i venea să creadă. Era în dormitor când servitoarea urcă şi-i spuse că venise doamna Marchmont.

Adela stătea în salon cu buzele lipsite şi cu inima bătându-i de două ori mai repede ca de obicei. De câteva zile îşi făcea curaj să vină, dar, credincioasă proprie-i firi, amânase. De asemenea, fusese uluită să constate că atitudinea lui Lynn se schimbase nespus şi că acum se opunea în mod inflexibil ca mama ei să-i ceară un împrumut văduvei lui Gordon Cloade pentru a mai scăpa de datorii.

Încă o scrisoare sosită de la directorul băncii în dimineaţa aceea o convinse pe doamna Marchmont să treacă la fapte. Nu mai putea tărăgăna lucrurile. Lynn ieşise devreme, iar doamna Marchmont îl zări pe David Hunter luând-o pe potecă – aşa că drumul era liber. Vroia s-o găsească pe Rosaleen singură, fără David, gândind pe drept că Rosaleen singură ar fi fost mult mai uşor de abordat.

Era extrem de agitată în timp ce o aştepta în salonul însorit, deşi se simţi uşor mai bine când o văzu pe Rosaleen intrând cu aerul ei de „tâmpiţică” mai accentuat ca oricând.

„Mă întreb dacă de la explozie i se trage sau aşa a fost întotdeauna”, gândi doamna Marchmont.

Rosaleen se bâlbâi:

— B-b-bună dimineaţa. S-a întâmplat ceva? Staţi jos, vă rog.

— E o dimineaţă atât de frumoasă! Spuse luminos doamna Marchmont. Toate lalelele mele timpurii au ieşit. Ale dumitale…?

Fata se uită târnp la ea.

— Nu ştiu.

Ce era de făcut cu cineva care nu discuta despre câini sau grădinărit, aceste subiecte de bază ale conversaţiilor rurale? Se întrebă Adela.

Tare, spuse:

— Fireşte, ai atâţia grădinari… Ei se ocupă de toate astea.

— Cred că ducem lipsă de personal. Bătrânul Mullard mai vrea doi oameni, spune el. Dar se pare că încă mai e penurie de mână de lucru.

Vorbea ca un copil care repetă ceea ce i-a auzit pe adulţi vorbind.

Da, era ca un copil. Asta era şarmul ei? se întrebă Adela. Asta îl atrăsese pe deşteptul om de afaceri Gordon Cloade şi-l făcuse orb la stupiditatea ei şi la lipsa ei de educaţie? În definitiv, nu putea fi doar aspectul. O mulţime de femei arătoase eşuaseră în a-l cuceri.

Dar, pentru un bărbat de şaizeci şi doi de ani, aerul copilăros ar putea fi o atracţie. Era oare real sau doar o pozâ, o pozâ care meritase şi astfel devenise o a doua natură?

Rosaleen spunea:

— Mă tem că David a ieşit…

Cuvintele o aduseră în fire pe doamna Marchmont. David se putea întoarce. Acum era ocazia şi nu trebuia s-o scape. Cuvintele i se opriră în gât dar reuşi să le scoată.

— Mă întreb dacă… M-ai putea ajuta?

— Să vă ajut?

Rosaleen arăta mirată. Nu înţelegea.

— Eu… Lucrurile sunt foarte complicate… Vezi dumneata, moartea lui Gordon ne-a afectat pe toţi, a schimbat totul.

„Proasto!” gândi doamna Marchmont. „De ce trebuie să te holbezi aşa la mine? Ştii ce vreau să spun! Trebuie să ştii ce vreau să spun. La urma urmelor, şi tu ai fost săracă…”

În acel moment o ura pe Rosaleen. O ura pentru că ea, Adela Marchmont, stătea acolo cerşind bani. Gândi: „Nu pot s-o fac… În definitiv, nu pot s-o fac”.

Într-o fracţiune de secundă îi trecură prin minte toate orele lungi de nesomn şi gânduri şi griji.

Să vândă casa… (Dar unde să se mute? Nu exista de vânzare nici o casă micuţă, în mod sigur nu una ieftină). Să ia oameni în gazdă… (Dar nu putea face rost de personal… Iar ea singură nu putea… Pur şi simplu nu putea să se descurce cu gătitul şi cu tot ce implica munca în gospodărie. Dacă Lynn ar fi ajutat-o… Dar Lynn urma să se mărite cu Rowley). Să locuiască cu Rowley şi cu Lynn? (Nu, n-ar fi făcut niciodată asta!). Să-şi ia o slujbă. Ce slujbă? Cine vroia o femeie în vârstă, uzată, fără nici o calificare?

Îşi auzi vocea, bătăioasă din cauză că se dispreţuia.

— Mă refer la bani, spuse ea.

— Bani?

Părea sincer surprinsă, de parcă banii ar fi fost ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să îl audă.

Adela continuă cu încăpăţânare, rostogolind cuvintele ca pe pietre:

— Mi-am depăşit contul la bancă, şi mai am note de plată de achitat… Reparaţiile la casă… Şi ratele n-au fost încă plătite. Înţelegi, totul e înjumătăţit… Venitul meu adică. Presupun că din cauza impozitelor. Gordon obişnuia să ne ajute. Cu casa, adică. El făcea toate reparaţiile, şi acoperişul şi zugrăvelile şi toate astea. Şi îmi dădea şi o alocaţie. O plătea la bancă în fiecare trimestru. Mereu îmi spunea să nu-mi fac griji, desigur, nu-mi făceam. Adică, totul era perfect când trăia, dar acum…

Se opri. Îi era ruşine, dar, în acelaşi timp, se simţea uşurată. În definitiv, ce era mai rău trecuse. Dacă fata refuza, refuza şi cu asta basta.

Rosaleen arăta foarte stingherită.

— Vai, n-am ştiut, spuse ea. Niciodată nu m-am gândit… Desigur, am să-l întreb pe David…

Crispată în scaun, Adela spuse cu disperare:

— Nu mi-ai putea da un cec… Acum…

— Da… Da, presupun că aş putea. Rosaleen se ridică şi se duse la birou. Bâjbâi prin diferite sertăraşe şi în final scoase un carnet de cecuri. Să… Cât?

— Îmi., ai putea… Cinci sute de lire… Adela se opri.

— Cinci sute de lire, scrise ascultătoare Rosaleen.

Adelei i se ridică o greutate de pe inimă. La urma urmelor, nu fusese greu, în mod cert Rosaleen era o fată ciudat de deschisă.

Fata se ridică de la birou şi veni spre ea. Întinse încurcată, cecul. Acum stânjeneala era complet de partea ei.

— Sper că acum e bine. Îmi pare tare rău…

Adela luă cecul. Mâna neformată, de copil, înşirase pe hârtia roz: Doamna Marchmont. Cinci sute lire. 500 lire. Rosaleen Cloade.

— Eşti foarte bună, Rosaleen. Îţi mulţumesc…

— Oh, vă rog… Adică… Trebuia să mă fi gândit…

— Eşti foarte bună, draga mea.

Cu cecul în poşetă, Adela Marchmont se simţi o altă femeie. Fata fusese cu adevărat dulce. Ar fi fost stânjenitor să prelungească întrevederea. Îşi luă la revedere şi plecă. Pe drum, trecu pe lângă David, spuse volubilă „Bună dimineaţa” şi plecă în grabă.

Capitolul VI

— Ce căuta muierea aia aici? Întrebă David de cum intră.

— Oh, David. Avea mare nevoie de bani. N-aş fi crezut niciodată…

— Şi i-ai dat, presupun.

Se uita la ea cu o deznădejde pe jumătate comică.

— N-are omul încredere să te lase singură, Rosaleen.

— Oh, David, nu puteam s-o refuz. În definitiv…

— În definitiv – ce? Cât?

Rosaleen îngână stins:

— Cinci sute de lire.

Spre uşurarea ei, David râse.

— Un fleac!

— Vai, David, sunt o mulţime de bani.

— Nu şi pentru noi în ziua de azi, Rosaleen. Se pare că încă n-ai priceput că eşti o femeie foarte bogată. În tot cazul, dacă a cerut cinci sute, ar fi plecat pe deplin mulţumită şi cu două jumate. Trebuie să înveţi limbajul împrumutului!

Ea murmură:

— Îmi pare rău, David.

— Fată dragă! În definitiv, sunt banii tăi.

— Nu sunt. Nu chiar.

— N-o lua de la capăt. Gordon Cloade a murit înainte să fi avut timp să-şi facă testamentul. Asta se cheamă norocul jocului. Tu şi cu mine am câştigat. Ceilalţi – au pierdut.

— Nu mi se pare… Corect.

— Ei, hai, fermecătoarea mea soră Rosaleen, nu te bucură toate astea? O casă mare, servitori… Bijuterii? Nu e un vis devenit realitate? Nu-i? Lăudat fie Domnul! Uneori mi-e frică să nu mă trezesc şi să descopăr că totul a fost un vis.

Rosaleen râse împreună cu el, şi el o urmări îndeaproape şi fu mulţumit. Ştia cum s-o ia. Era inconvenabil că fata avea conştiinţă, dar asta era.

— E foarte adevărat, David, e ca un vis… Sau un film. Îmi place mult.

— Dar trebuie să păstrăm ce avem, o avertiză el. Fără alte daruri, Rosaleen. Fiecare din familia Cloade are mai mulţi bani decât am avut vreodată noi doi.

— Da, îmi închipui că aşa e.

— Unde era Lynn azi dimineaţă? Întrebă el.

— Cred că plecase la Long Willows.

La Long Willows… Să-l vadă pe Rowley, pe nătângul, ţopârlanul Rowley! Buna dispoziţie îi dispăru. Era hotărâtă să se mărite cu tipul?

Ieşi mohorât din casă, trecu printre straturile de azalee şi ieşi pe portiţa din vârful dealului. De acolo, poteca şerpuia în josul dealului şi trecea pe lângă ferma lui Rowley.

Stând acolo, David o văzu pe Lynn Marchmont urcând de la fermă. Ezită o clipă, apoi îşi încleştă dinţii şi o luă în josul potecii ca să-i iasă în întâmpinare. Se întâlniră lângă un pârleaz, la mijlocul drumului.

— Bună dimineaţa, spuse David. Pe când nunta?

— M-ai mai întrebat asta, i-o întoarse Lynn. Ştii foarte bine. În iunie.

— Ai de gând să mergi până la capăt?

— Nu ştiu ce vrei să spui, David.

— Ba da, ştii. Râse răutăcios. Rowley. Cine-i Rowley?

— Un bărbat mai bun decât tine. Ia-te de el dacă îndrăzneşti, spuse într-o doară Lynn.

— Nu mă îndoiesc că e mai bun decât mine… Dar de îndrăznit, îndrăznesc. Pentru tine, Lynn, aş îndrăzni orice.

Ea rămase tăcută câteva clipe. Apoi spuse:

— Ceea ce nu înţelegi tu e că îl iubesc pe Rowley.

— Mira-m-aş.

Ea spuse cu vehemenţă:

— Îl iubesc, aşa să ştii! Îl iubesc.

David o privi cercetător.

— Fiecare ne vedem aşa cum vrem să ne vedem. Tu te vezi măritată cu Rowley, aşezată la casa ta şi trăind fericită cu el, nevrând să mai pleci niciodată. Dar asta nu eşti adevărata tu, nu-i aşa, Lynn?

— Şi care-s adevărata eu? Şi care e adevăratul David, dacă tot veni vorba. Ce vrei tu?

— Aş spune că vreau siguranţă, liniştea de după furtună, pace. Dar nu ştiu. Uneori am impresia, Lynn, că amândoi vrem… Încurcături, probleme. Adăugă mohorât: îmi doresc să nu te fi întors niciodată aici. Eram extraordinar de fericit până să vii tu.

— Şi acum nu eşti fericit?

El o privi. Lynn simţi tulburarea urcând în ea în valuri. Respiraţia i se acceleră. Niciodată nu simţise mai puternic ciudata atracţie a lui David. El întinse o mână, o cuprinse după umeri, o răsuci…

Apoi, simţi cum strânsoarea lui slăbeşte. Îl văzu uitându-se peste umărul ei în susul dealului. Întoarse capul să vadă ce-i reţinuse atenţia.

O femeie tocmai intra pe portiţa de la Furrowbank.

— Cine e? Întrebă tăios David.

— Parcă seamănă cu Frances.

— Frances? El se încruntă. Ce vrea Frances? Draga mea Lynn! Numai cei care vor ceva vin la Rosaleen. Mama ta a fost deja la ea azi dimineaţă.

— Mama? Lynn se trase înapoi. Se încruntă. Ce vroia?

— Nu ştii? Bani!

— Bani? Lynn înţepeni.

— Şi i-a primit, nici o problemă. David zâmbea acum cu zâmbetul acela rece şi crud care se potrivea atât de bine cu faţa lui.

Câteva clipe fuseseră aproape. Acum erau la mile depărtare, despărţiţi de un zid de adversitate.

Lynn strigă:

— Nu, nu, nu!

El o maimuţări:

— Da, da, da!

— Nu cred! Cât?

— Cinci sute de lire.

Lynn inspiră adânc.

David spuse în surdină:

— Mă întreb cât are de gând să ceară Frances? Chiar că nu e sigur s-o laşi singură pe Rosaleen nici cinci minute! Biata fată nu ştie să spună Nu.

— Cine… a mai fost?

David zâmbi batjocoritor.

— Mătuşa Kathie avea nişte datorii neplătite… Oh, nu mult. Doar două sute cincizeci de lire, dar îi era frică să nu

ajungă la urechile doctorului! Cum le făcuse pentru a plăti mediuniurile, s-ar putea să nu fi fost deloc înţelegător. Fireşte, că nu ştia că doctorul însuşi ceruse un împrumut.

Lynn spuse pe un ton coborât:

— Ce trebuie să gândiţi despre noi… Ce trebuie să gândiţi despre noi! Apoi, luându-l prin surprindere, o luă la fugă ca vântul în jos spre fermă.

El o urmări încruntat. Se dusese la Rowley, zburase ca un porumbel de casă, iar faptul îl tulbura mai mult decât vroia să recunoască. Apoi se uită spre vârful dealului.

„Nu, Frances”, mormăi el. „Nu cred. Ai ales o zi nepotrivită”. Începu să urce hotărât dealul.

Intră pe poartă şi printre azalee, traversă peluza şi intră repede pe uşa sufrageriei tocmai când Frances Cloade spunea:

— Aş vrea să pot fi mai explicită. Dar vezi tu, Rosaleen, e cumplit de greu de explicat…

Un glas din spatele ei spuse:

— Oare?

Frances Cloade se întoarse fulgerător. Spre deosebire de Adela Marchmont ea nu căutase în mod voit s-o găsească pe Rosaleen singură. Suma de care avea nevoie era prea mare ca să-şi închipuie că Rosaleen i-ar fi dat-o fără să-şi consulte fratele. De fapt, Frances ar fi preferat să discute problema cu amândoi, nu cum îşi închipuise David că ea încercase să scoată banii de la Rosaleen profitând de absenţa lui.

Absorbită cum era în prezentarea unei situaţii plauzibile, nu-l auzise intrând. Intervenţia lui o uimi şi, în acelaşi timp, îşi dădu seama că, din anumite motive, David Hunter era într-o dispoziţie foarte proastă.

— Oh, David, spuse dezinvoltă, mă bucur că ai venit. Tocmai îi spuneam lui Rosaleen că moartea lui Gordon l-a lăsat pe Jeremy într-o situaţie fără ieşire şi mă întrebam dacă i-ar putea veni în ajutor. Aşa cum stau lucrurile…

Continuă să vorbească repede despre suma mare despre care era vorba, despre susţinerea lui Gordon, despre

promisiunile lui verbale, despre restricţiile impuse de guvern, despre ipotecă.

În adâncul minţii lui David se stârni o anumită admiraţie, Ce al dracului de bine minţea femeia asta! Toată povestea era plauzibilă. Dar neadevărată. Nu, ar fi jurat pentru asta. Nu ăsta era adevărul! Dar care era adevărul? Trebuie să fi fost ceva cu adevărat disperat dacă Jeremy o lăsase pe Frances să vină şi să încerce marea cu degetul. Era o femeie mândră…

Întrebă:

— Zece mii?

Rosaleen îngână uluită:

— E o groază de bani.

Frances spuse iute:

— Ştiu că e. N-aş fi venit la voi dacă n-ar fi fost o sumă atât de greu de adunat. Dar Jeremy n-ar fi fi intrat niciodată în afacere dacă nu l-ar fi susţinut Gordon. E cât se poate de regretabil că Gordon a murit în mod atât de neaşteptat…

— Lăsându-vă pe toţi în găleată? Glasul lui David suna neplăcut. După ce o viaţă v-a ţinut sub aripa lui.

Prin ochii lui Frances trecu un fulger. Spuse:

— Expui lucrurile atât de pitoresc!

— Rosaleen nu se poate atinge de capital, să ştii. Doar de venit. Şi plăteşte cam nouăzeci şi şase de lire impozitul pe venit.

— Ştiu. În ziua de azi impozitele sunt cumplite. Dar s-ar putea rezolva, nu-i aşa? Vă vom înapoia…

David o întrerupse.

— S-ar putea rezolva. Dar num se va rezolva!

Frances se întoarse iute spre Rosaleen.

— Rosaleen, tu eşti atât de generoasă…

Glasul tăios al lui David îi reteză vorbele:

— Ce credeţi voi, familia Cloade, că e Rosaleen – o vacă de muls? Toţi veniţi la ea să cereţi, să cerşiţi. Şi în spatele ei? Vă strâmbaţi, o bârfiţi, o urâţi, îi doriţi moartea…

— Nu-i adevărat! Strigă Frances.

— Serios? M-am săturat de voi! Şi ea s-a săturat de voi. Nu veţi vedea un ban de la noi, aşa că nu mai veniţi să vă milogiţi. Ai înţeles?

Chipul lui era negru de furie.

Frances se ridică. Faţa ei era înlemnită, fără expresie. Îşi trase absentă mănuşa din piele, totuşi cu atenţie, de parcă era un gest important.

— Te-ai făcut foarte bine înţeles, David spuse ea.

Rosaleen murmură:

— Îmi pare rău. Foarte rău…

Frances nu-i dădu nici o atenţie. Rosaleen putea nici să nu fie în cameră. Făcu un pas spre uşă, apoi se opri şi se uită la David.

— Ai spus că o detest pe Rosaleen. Nu-i adevărat. Nu o detest pe Rosaleen… Dar te detest pe tine!

— Ce vrei să spui?

Se uita urât la ea.

— Femeile trebuie să trăiască. Rosaleen s-a măritat cu un bărbat bogat, mult mai bătrân decât ea. Şi de ce nu? Dar tu! Tu trăieşti pe seama surorii tale, trăieşti ca un nabab, în puf, pe seama ei.

— Stau între ea şi lipitori.

Stăteau uitându-se unul la altul. El era conştient de mânia ei şi îl fulgeră gândul că Frances Cloade era un duşman periculos, care putea fi atât rău cât şi lipsit de scrupule.

Când ea deschise gura să vorbească, simţi chiar un moment de nelinişte. Dar ceea ce spuse Frances avu un caracter cu totul general.

— Am să ţin minte ce ai spus, David.

Trecând pe lângă el, ieşi pe uşa dinspre terasă.

David se întrebă de ce simţea cu atâta putere că vorbele ei fuseseră o ameninţare.

Rosaleen plângea.

— Oh, David… Nu trebuia să-i spui lucrurile alea. Ea s-a purtat cel mai drăguţ cu mine.

El spuse mânios:

— Taci, proastă mică! Vrei să te pomeneşti toată ziua cu ei pe cap storcându-ţi până şi ultimul ban?

— Dar banii… Nu sunt de drept ai mei…

În faţa privirii lui, scânci.

— N-am… N-am vrut să spun asta, David.

„Conştiinţa e dracul gol!” gândi David.

Nu luase în calcul conştiinţa lui Rosaleen. Simţea că, în viitor, conştiinţa asta a ei avea să încurce lucrurile.

Viitor? Se uită încruntat la ea şi-şi dădu frâu liber gândurilor. Viitorul lui Rosaleen… Al lui… El ştiuse întotdeauna ce vrea. Ştia şi acum. Dar Rosaleen? Care era viitorul lui Rosaleen?

În timp ce chipul lui se întuneca, ea se cutremură brusc şi strigă:

— Oh! Cineva calcă pe mormântul meu!

El o privi curios şi întrebă:

— Aşadar îţi dai seama că s-ar putea ajunge la asta?

— Ce vrei să spui, David?

— Vreau să spun că cinci, şase, şapte persoane au tot interesul să te vadă în groapă înainte să-ţi vină timpul.

— Te referi la… Crimă… Glasul ei era îngrozitor. Crezi că oamenii ăştia ar fi în stare de crimă… Nu, în nici un caz oameni atât de cumsecade ca cei din familia Cloade.

— Nu sunt chiar atât de sigur că tocmai oameni cumsecade ca ei n-ar înfăptui o crimă. Dar cât timp sunt eu aici ca să am grijă de tine, nu vor reuşi să te omoare. Ar trebui să mă elimine pe mine mai întâi. Dar dacă mă vor elimina… Ei bine… Fereşte-te din calea lor!

— David… Nu vorbi aşa!

— Ascultă, spuse el apucându-i braţul ca într-un cleşte. Dacă vreodată eu n-am să fiu aici, ai grijă de tine, Rosaleen. Nu uita, viaţa nu e sigură… E periculoasă, a naibii de periculoasă. Şi am eu aşa o impresie că e periculoasă mai ales pentru tine.

Capitolul VII

— Rowley, poţi să-mi dai cinci sute de lire?

Rowley se uită lung la Lynn. Stătea acolo, gâfâind din cauza alergării, palidă la faţă, cu buzele strânse.

Rosti liniştitor, ca şi cum ar fi vorbit cu un cal:

— Ei hai, uşurel, fata mea. Despre ce e vorba?

— Vreau cinci sute de lire.

— Nici mie nu mi-ar strica.

— Dar, Rowley, asta e serios. Nu poţi să-mi împrumuţi cinci sute de lire?

— Stau prost cu banii. Tractorul cel nou…

— Da, ştiu. Dar ai putea face rost de bani… Dacă ar trebui, nu-i aşa?

— De ce îţi trebuie bani, Lynn? Ai vreo datorie?

— Îmi trebuie pentru el… Făcu semn din cap spre casa cea mare şi pătrăţoasă de pe deal.

— Hunter? De ce naiba…

— E vorba de mami. Ea a împrumutat de la el. E… stă niţel cam prost cu banii.

— Da, îmi închipui. Glasul lui Rowley suna înţelegător. Are a naibii de multe necazuri. Aş dori s-o pot ajuta puţin… Dar nu pot.

— Nu suport gândul că a împrumutat de la David!

— Încetează, fată! Rosaleen e cea care scoate banii. Şi în definitiv, de ce nu?

— De ce nu? Tu spui „De ce nu?”, Rowley?

— Nu văd de ce n-ar veni Rosaleen în ajutorul cuiva aflat la ananghie. Bătrânul Gordon ne-a băgat pe toţi în găleată dând în primire fără să lase un testament. Dacă lui Rosaleen situaţia îi e prezentată cum trebuie, n-are cum să nu înţeleagă că e foarte indicat să ne vină în ajutor.

— Tu ai împrumutat de la ea?

— Nu… Asta-i altceva. Eu nu mă pot duce frumuşel la o femeie să-i cer bani. Nu-mi place.

— Atunci de ce nu pricepi că nici mie nu-mi place să… Să-i fiu datoare lui David Hunter?

— Dar nici nu-i eşti. Nu sunt banii lui.

— Dar tocmai asta e! Rosaleen e complet la cheremul lui.

— Asta aşa e. Dar, legal, nu sunt banii lui.

— Şi n-ai vrea, n-ai putea… Să-mi împrumuţi nişte bani?

— Ascultă, Lynn. Dacă eşti foarte strânsă cu uşa, şantaj sau datorii, aş putea să vând nişte pământ sau acţiuni dar ar fi un procedeu total nefericit. În situaţia de faţă, abia mă ţin să nu mă duc la fund. Taxele, birocraţia, şi tot ce a mai scornit guvernul aproape că mă omoară. E prea mult pentru un singur om.

Lynn spuse cu amărăciune:

— Oh, ştiu! Măcar de n-ar fi murit Johnnie…

Rowley strigă:

— Lasă-l pe Johnnie! Să nu vorbeşti despre asta!

Ea îl privi lung, înmărmurită. Chipul lui era roşu şi congestionat. Părea că-şi ieşise din minţi de mânie.

Lynn se întoarse şi se îndreptă încetişor spre White House.

— Nu poţi să-i dai înapoi, mami?

— Zău aşa, Lynn! M-am dus cu ei direct la bancă. Şi pe urmă i-am plătit pe Arthuss şi pe Bodgham şi pe Rnebworth. Oh, draga mea, ce uşurare! N-am mai dormit de nopţi întregi. Serios, Rosallen a fost extrem de înţelegătoare şi drăguţă.

Lynn spuse cu amărăciune:

— Şi presupun că de acum ai să te tot duci la ea.

— Sper că nu va fi nevoie, dragă. Am să încerc să fiu foarte economicoasă, să ştii asta. Dar în ziua de azi toate sunt atât de scumpe! Şi pe zi ce trece e tot mai rău.

— Da, şi noi vom fi din ce în ce mai rău. Vom continua să cerşim.

Adela se înroşi.

— Nu cred că e un mod drăguţ de a pune problema, Lynn. După cum i-am explicat lui Rosaleen, întotdeauna am depins de Gordon.

— N-ar fi trebuit. Asta-i partea proastă. Şi adăugă: Are dreptate să ne dispreţuiască.

— Cine ne dispreţuieşte?

— Odiosul ăla de David Hunter.

Doamna Marchmont spuse cu demnitate:

— Zău, nu văd de ce ar conta câtuşi de puţin ce crede David Hunter. Din fericire, azi dimineaţă nu era la Furrowbank… Altfel cred că ar fi influenţat-o pe fată. Ea e total la cheremul lui, fireşte.

Lynn se răsuci de pe un picior pe altul.

— Mami, ce-ai vrut să spui… Atunci, în dimineaţa aia… Când ai spus „dacă este fratele ei”?

— Oh! Doamna Marchmont părea stânjenită. Ei bine, umblă tot felul de bârfe, să ştii.

Lynn continuă să o privească întrebătoare. Doamna Marchmont tuşi.

— Fetele de tipul ăsta… Tipul aventurier, au de obicei în umbră un tânăr. Îmi închipui că i-a spus lui Gordon că are un frate… Şi i-a telegrafiat în Canada sau unde o fi fost. Tânărul a apărut. Cum era să ştie Gordon dacă era sau nu fratele ei? Bietul Gordon, aşa de îndrăgostit cum era, a crezut tot ce i s-a spus. Şi aşa „fratele” a venit cu ei în Anglia, fără ca sărmanul Gordon să bănuiască ceva.

Lynn spuse cu furie:

— Nu cred! Eu nu cred!

Doamna Marchmont ridică din sprâncene.

— Zău, draga mea…

— El nu-i aşa. Iar ea… Nici ea nu e. Poate că e proastă, dar e dulce… Da, e foarte dulce. Toate astea sunt scornelile oamenilor proşti. Eu nu cred, aşa să-ştii.

Doamna Marchmont spuse cu demnitate.

— Nu e nevoie să ţipi.

Capitolul VIII

O săptămână mai târziu, trenul de 5:20 trase în staţie la Warmsley Heath şi din el coborî un bărbat înalt şi bronzat, cu un rucsac.

Pe peronul opus, un grup de jucători de golf aştepta să urce în tren. Bărbatul înalt cu barbă şi rucsac prezentă biletul şi ieşi din gară. Câteva clipe rămase nesigur în loc,

apoi văzu indicatoarele: Spre Warmsley Vale şi o porni în direcţia aceea cu pasul vioi şi hotărât.

*

La Long Willows, Rowley Cloade tocmai îşi terminase de preparat o ceaşcă de ceai când o umbră căzută pe masa din bucătărie îl făcu să ridice privirea.

Dacă o clipă crezuse că fata din prag era Lynn, dezamăgirea i se transformă în surprindere când văzu că era Rosaleen Cloade.

Purta o rochie dintr-un material frumos cu dungi late portocalii şi verzi, a cărui simplitate voită costase mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată Rowley.

Până acum o văzuse purtând rochii scumpe şi cumva „de la oraş" pe care le purta cu un aer artificial, cam ca un manechin ce etalează o rochie ce nu-i aparţine.

În după-amiaza asta, în rochia viu şi frumos colorată, i se păru că vede o nouă Rosaleen Cloade. Originea ei irlandeză era şi mai evidentă, aşa cum stătea acolo, cu părul ei negru cârlionţat şi cu ochii albaştri, umezi. Şi glasul ei avea acea tonalitate moale, irlandeză, în locul tonului studiat cu care vorbea de obicei.

— E o după-amiază minunată, spuse ea. Aşa că am ieşit la plimbare.

Şi adăugă.

— David a plecat la Londra.

O spuse aproape cu vinovăţie, apoi roşi şi scoase din poşetă o tabacheră. Îi oferi o ţigară lui Rowley, care clătină din cap şi se uită în jur după un chibrit ca să-i ofere un foc lui Rosaleen. Dar ea scăpăra fără succes o brichetă mică şi scumpă din aur. Rowley i-o luă şi, cu un gest îndemânatic, o aprinse. În timp ce ea se apleca asupra flăcării, el observă ce gene lungi şi negre avea şi gândi: „A ştiut el ce face, bătrânul Goldon…"

Rosaleen făcu un pas înapoi şi spuse pe un ton admirativ:

— Ai o junică foarte frumoasă acolo, în vârful dealului.

Uimit de interesul ei, Rowley începu să-i vorbească despre fermă. Interesul ei îl surprindea, dar era autentic, nu prefăcut şi, spre mirare lui, descoperi că Rosaleen se pricepea foarte bine la problemele ţinând de fermă. Vorbea ca o cunoscătoare despre prepararea untului şi a produselor lactate.

— Vai, ai putea fi soţie de fermier, Rosaleen, spuse el zâmbind.

Însufleţirea dispăru de pe chipul ei. Spuse:

— Am avut o fermă… În Irlanda… Înainte să vin aici… Înainte…

— Înainte să urci pe scenă?

Ea îi răspunse visătoare şi, după cum i se păru lui, o idee vinovată:

— Nu e chiar atât de mult de atunci… Îmi amintesc foarte bine totul. Şi adăugă brusc: Aş putea să mulg vacile în locul tău, chiar acum.

Asta chiar că era o nouă Rosaleen. Ar fi aprobat oare David Hunter această referire întâmplătoare la un trecut într-o fermă? Rowley credea că nu. Impresia pe care încerca s-o creeze David era acea de mică nobilime veche, irlandeză. După părerea lui Rowley, versiunea lui Rosaleen era mai aproape de adevăr.

O viaţă simplă de fermă, apoi mirajul scenei, compania în turneu în Africa de Sud, căsătoria… Izolarea din inima Africii… Evadarea. Lipsurile. Şi, în final, căsătoria cu un milionar din New York.

Da, Rosaleen Hunter călătorise mult de când nu mai mulsese o vacă Kerry. Totuşi uitându-se la ea, îi venea greu să creadă că pornise vreodată. Chipul ei avea acea inocenţă, acea expresie prostuţă a cuiva care n-are un trecut. Şi părea atât de tânără… Mult mai tânără decât cei douăzeci şi şase de ani ai ei.

Avea ceva rugător, acelaşi aer patetic ca al viţeilor pe care îi mânase el în acea dimineaţă la măcelar. Se uită la ea cum

se uitase şi la ei. Sărmanele fiinţe, gândise, ce păcat că trebuiau să fie omorâte!

În ochii lui Rosaleen apăru o privire de panică, întrebă neliniştită:

— La ce te gândeşti, Rowley?

— Vrei să vezi ferma şi lăptăria?

— Oh, aş vrea.

Amuzat de interesul ei, o luă prin toată ferma. Dar când la sfârşit îi propuse s-o trateze cu un ceai, în ochii ei apărură o expresie de panică.

— Nu… Mulţumesc, Rowley… E mai bine să mă duc acasă. Se uită la ceas. Vai, ce târziu e! David se întoarce cu trenul ele 5:20. Se va întreba unde sunt. Eu… Trebuie să mă grăbesc. Adăugă cu timiditate: M-am simţit foarte bine, Rowley.

Ceea ce era adevărat, gândi el. Se simţise bine. Putuse să fie naturală, ea însăşi, nesofâsticată. Îi era frică de fratele ei David – asta era clar. David era creierul familiei. Ei bine, o singură dată avusese şi ea o zi liberă… Da, o zi liberă, exact ca o servitoare! Bogata doamnă Gordon Cloade!

Zâmbi întunecat în timp ce o urmărea din poartă cum se îndreptă grăbită spre Furowbank. Chiar înainte să ajungă la pârleaz, un bărbat îl trecea. Rowley se întrebă dacă era David, dar era un bărbat mai înalt, mai masiv. Rosaleen se trase înapoi ca să-l lase să treacă, apoi sări uşoară pârleazul şi o luă aproape în fugă spre casă.

Da, ea avusese o după-amiaza liberă… Iar el, Rowley, irosise peste o oră din timpul lui preţios! Ei bine, poate că nu fusese chiar irosită. Rosaleen păruse să îl placă. Asta putea să se dovedească un lucru folositor. O fiinţă drăguţă… Da, şi viţeii din dimineaţa aceea fuseseră drăguţi… Sărmanii de ei!

Stând aşa pierdut în gânduri, o voce îl făcu să tresară şi înălţă capul.

Un bărbat masiv cu barbă, cu o pălărie cu boruri largi şi un rucsac aruncat pe un umăr stătea pe potecă, de cealaltă

parte a porţii.

— Ăsta-i drumul spre Warmsley Vale?

Cum Rowley rămase holbându-se la el, repetă întrebarea. Cu un efort, Rowley îşi adună gândurile şi răspunse:

— Da, ţine-o în lungul potecii… Peste câmpul ăla. Când ajungi în şosea ia-o la stânga şi după vreo trei minute ajungi în sat.

Cu aceleaşi cuvinte răspunsese de sute de ori la aceeaşi întrebare. După ce ieşeau din gară, oamenii o luau pe potecă, urcau dealul şi, după ce ajungeau pe cealaltă parte a lui şi nu vedeau nici urmă din ceea ce căutau, îşi pierdeau încrederea că o luaseră pe drumul cel bun. Căci trebuie spus că Blackwell Copse masca Warmsley Vale care se afla într-o adâncitură ca o căldare din care se vedea doar turla bisericii.

Întrebarea următoare nu fu tot atât de obişnuită, dar Rowley răspunse fără să stea prea mult pe gânduri.

— Stag sau Bells and Motley. Preferabil, Stag. Amândouă sunt la fel de bune… Sau proaste. Aş zice că au sigur o cameră liberă.

Întrebarea îl făcu să se uite mai atent la interlocutorul lui. În ziua de azi, indiferent unde se duceau, oamenii îşi rezervau de regulă camera dinainte…

Bărbatul era înalt, avea faţa bronzată şi barbă, şi nişte ochi foarte albaştri. Era în jur de patruzeci de ani şi nu arăta rău, deşi avea ceva de aventurier nesăbuit. Pe total, nu era un chip foarte plăcut.

„Vine de undeva de pe mare”, gândi Rowley. Să fie doar o părere, sau accentul lui avea într-adevăr, o uşoară notă colonială? Ciudat, într-un fel, chipul nu-i era necunoscut…

Unde mai văzuse acest chip, sau un altul ce-i semăna leit?

În timp ce încerca fără succes să-şi răspundă la întrebare, străinul îl aduse în fire întrebând:

— Poţi să-mi spui dacă pe aici, prin apropiere, e o casă numită Furrowbank?

Rowley răspunse încetişor.

— Da. Sus pe deal. Trebuie că ai trecut chiar pe lângă ea… Adică, dacă ai venit pe potecă de la gară.

— Da, pe potecă am venit. Străinul se întoarse şi se uită în vârful dealului. Deci aia era… Casa aia mare şi albă şi care pare să fie nouă.

— Da, ea e.

— O casă zdravănă, nu glumă, spuse străinul. Întreţinerea ei trebuie să coste o mulţime de bani.

Al dracului de mulţi, gândi Rowley. Banii noştri… Un val de mânie îl făcu să uite o clipă unde se află…

Tresări şi îşi reveni. Îl văzu pe străin că se uită în vârful dealului cu o privire lungă, ciudată.

— Cine trăieşte acolo? E… o anumită doamnă Cloade?

— Chiar aşa, răspunse Rowley. Doamna Gordon Cloade.

Străinul înălţă din sprâncene. Parcă uşor amuzat.

— Oh, doamna Gordon Cloade. Ce bine de ea!

Apoi dădu scurt din cap.

— Mulţam, amice, spuse şi aruncându-şi rucsacul iar pe umăr, o porni spre Warmsley Vale.

Rowley se întoarse încet în curtea fermei. Mintea îi rămăsese în urmă, la aceeaşi întrebare.

Unde dracu' îl mai văzuse pe tipul ăla?

*

În seara aceea, pe la nouă şi jumătate, Rowley împinse într-o parte un teanc de formulare de pe masa din bucătărie şi se ridică. Se uită distrat la fotografia lui Lynn de pe poliţa căminului, apoi se încruntă şi ieşi din casă.

Zece minute mai târziu intra pe uşa lui Stag Saloon Bar. Din spatele tejghelei, Beatrice Lippincott îi zâmbi de bun venit. După părerea ei, domnul Rowley Cloade era un bărbat bine. În faţa unui pahar cu biter, Rowley schimbă obişnuitele impresii cu cei de faţă – despre îndărătnicia guvernului, despre vreme şi despre recoltă.

La un moment dat, se duse şi o întrebă liniştit pe Beatrice:

— Aveţi un străin aici? Un bărbat masiv cu o pălărie cu boruri mari?

— Aşa-i, domnule Rowley. A venit pe la şase. La el te referi?

Rowley dădu din cap.

— A trecut pe lângă ferma mea. A întrebat de drum.

— Chiar aşa. Pare străin.

— Mă întrebam cine e, spuse Rowley.

Se uită la Beatrice şi zâmbi. Beatrice îi întoarse zâmbetul.

— Dacă vrei să ştii, e simplu, domnule Rowley. Se vârî sub bar şi ieşi de acolo cu un registru gros, îmbrăcat în piele, în care erau înregistraţi cei care soseau.

Îl deschise la pagina pe care fusese înscrisă ultima sosire. Acesta suna aşa: Enoch Arden. Cape Town. Britanic.

Capitolul IX

Era o dimineaţă frumoasă. Păsărelele ciripeau, iar Rosaleen, coborând la micul dejun în scumpa ei rochie ţărănească, se simţea fericită.

Îndoielile şi temerile care o hărţuiseră în ultimul timp păreau să fi dispărut. David era bine dispus, râdea şi o tachina. Vizita lui la Londra în ziua precedentă fusese mulţumitoare. Micul dejun era bine gătit şi bine servit. Tocmai îl terminaseră când sosi poşta.

Erau şapte sau opt scrisori pentru Rosaleen. Note de plată, cereri caritabile, câteva invitaţii locale… Nimic interesant.

David puse de o parte două note de plată mici şi deschise al treilea plic. Conţinutul, ca şi plicul, era bătut la maşină.

Dragă domnule Hunter, Consider că e mai bine să te abordez pe dumneata decât pe sora dumitale, „Doamna Cloade”, în cazul în care conţinutul acestei scrisori ar putea constitui un şoc pentru ea. Pe scurt, am veşti despre căpitanul Robert Underhay, pe care poate e nerăbdătoare şi bucuroasă să le audă. Stau la Stag şi, dacă vei veni aici în seara asta, voi fi încântat să discut problema cu dumneata.

Al dumitale sincer, Enoch Arden.

David scoase un sunet gâtuit. Rosaleen îşi ridică zâmbind privirea, apoi pe chipul ei apăru o expresie alarmată.

— David… David… Ce e?

Mut, el îi întinse scrisoarea. Rosaleen o luă şi o citi.

— Dar… David… Nu înţeleg… Ce înseamnă asta?

— Ştii să citeşti, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o privire timorată.

— David… Înseamnă. Ce-o să ne facem?

David se încruntă. Mintea lui începu să plănuiască rapid, cu clarviziunea-i caracteristică.

— E în regulă, Rosaleen, n-ai de ce să-ţi faci probleme. Mă ocup eu de asta…

— Dar asta înseamnă că…

— Nu te nelinişti, fata mea. Las-o în seama mea. Ascultă, uite ce ai de făcut. Fă-ţi bagajul imediat şi du-te la Londra. Mergi în apartament şi rămâi acolo până îţi trimit eu vorbă. S-a înţeles?

— Da. Da, fireşte că am înţeles, dar, David…

— Fă ce-ţi spun, Rosaleen. Îi zâmbi blând, liniştitor. Du-te să împachetezi. Te duc eu la gară. Poţi să prinzi trenul de 10:32. Spune-i portarului de la bloc că nu vrei să vezi pe nimeni. Dă-i un bacşiş. Ai înţeles? Nu trebuie să lase pe nimeni la tine în afară de mine.

— Oh! Rosaleen îşi duse mâinile la obraji. Se uita la el cu ochii ei minunaţi, speriaţi de moarte.

— E în regulă, Rosaleen… Dar e o treabă spinoasă. Tu nu te prea pricepi la chestii spinoase. Ăsta e domeniul meu. Vreau să te ştiu plecată ca să am mâinile libere, atâta tot.

— Nu pot rămâne aici, David?

— Nu, bine-nţeles că nu, Rosaleen. Ai puţină minte. Trebuie să am mână liberă ca să mă ocup de tipul ăsta, oricine ar fi el.

— Crezi că e… că e…

El spuse cu tărie.

— Deocamdată nu cred nimic. Primul lucru pe care îl am de făcut este să te îndepărtez de aici. Pe urmă văd care-i situaţia. Du-te, fii fată cuminte, nu comenta!

Ea se întoarse şi ieşi din cameră.

David se încruntă la scrisoarea din mâna lui.

Foarte degajată… Politicoasă… Bine întocmită… Putea însemna orice. Putea fi un gest autentic de solicitudine într-o situaţie stânjenitoare. Putea fi o ameninţare-voalată. Reciti iar şi iar rândurile… „Am veşti despre căpitanul Robert Underhay…”. „E mai bine să te abordez pe dumneata”., „Voi fi încântat să discut problema cu dumneata…”. „Doamna Cloade”. La naiba, nu-i plăceau ghilimelele alea – Doamna Cloade.

Se uită la semnătură. Enoch Arden. Ceva îi vibră în minte… Amintirea unei poezii… Un vers.

*

Când David intră în holul lui Stag în seara aceea, ca de obicei, nu era nimeni prin preajmă. Pe o uşă din stânga stătea scris „Camera pentru cafea”, pe alta din dreapta „Salon”, iar pe alta, mai în spate o plăcuţă anunţa: „Rezervat doar pentru clienţii hotelului”. La dreapta, un culoar ducea la bar, de unde răzbătea un murmur de glasuri. Pe o cabină mică de sticlă se afla o plăcuţă pe care era scris „Birou”, iar pe una din uşile ei glisante era amplasată o sonerie.

David ştia din experienţă că, uneori, trebuia să suni de patru sau cinci ori până să catadixească să vină cineva să se ocupe de tine. Cu excepţia scurtelor perioade când era ora mesei, holul hotelului Stag era tot atât de pustiu ca insula lui Robinson Crusoe.

De data asta, David nu trebui să sune decât de trei ori ca dinspre bar, să apară domnişoara Beatrice Lippincott, aranjându-şi cochet cu mâna părul auriu. Se strecură în cabina de sticlă şi îl întâmpină cu un zâmbet graţios.

— Bună seara, domnule Hunter. E cam frig pentru perioada asta a anului, nu-i aşa?

— Da… Presupun că da. Aveţi un anume domn Arden care stă aici?

— Numai puţin, să văd, îşi jucă rolul domnişoara Lippincott. Oh, da. Domnul Enoch Arden. Numărul 5. La

primul etaj. Nu aveţi cum să vă rătăciţi, domnule Hunter. Urcaţi scările şi n-o luaţi pe culoar ci faceţi la stânga şi coborâţi trei trepte.

Urmând aceste complicate indicaţii, David bătu la uşa cu numărul 5 şi un glas îi răspunse: „Intră”. Intră, închizând uşa după el.

*

Ieşind din birou, Beatrice Lippincott strigă „Lily”. La chemarea ei răspunse o fată suferind de glandă, cu ochi albaştri, spălăciţi şi un chicot nătâng.

— Te descurci puţin, Lily? Trebuie să mă îngrijesc de nişte cearceafuri.

Lily spuse:

— Da, domnişoară Lippincott. Chicoti şi adăugă, oftând cu jind: Domnul Hunter e atât de chipeş, nu-i aşa?

— Ah, am văzut o mulţime ca el în război, spuse cu un aer plictisit domnişoara Lippincott. Piloţi tineri şi alţii ca ei din bazele aeriene de luptă. Niciodată nu puteai fi sigură cum stau cu banii. Dar, în privinţa asta, Lily, eu sunt ciudată. Ceea ce îmi place mie la un bărbat este clasa. Am o vorbă: domnul e domn şi când conduce tractorul.

Cu acest aforism enigmatic, Beatrice o părăsi pe Lily şi urcă scările.

*

În camera numărul 5. David Hunter se opri lângă uşă şi se uită la bărbatul care se semnase Enoch Arden.

Scurta cercetare îl făcu să tragă concluzia că, în mare, era un client dificil. În plus, greu de citit. Arden spuse:

— Bună… Eşti Hunter? Bun. Ia loc. Bei ceva? Whisky?

David observa că Arden se instalase confortabil. Câteva sticle… Focul arzând vioi în cămin în seara răcoroasă de primăvară. Hainele nu aveau croială englezească, dar erau purtate englezeşte. Şi vârsta se potrivea.

— Mulţumesc, am să beau un strop de whisky, spuse David.

— Atât e bine?

— Da. Fără prea mult sifon.

Se cercetau, fiecare analizându-l pe celălalt, căutând să-i intuiască gândurile, tatonând.

— Noroc, spuse Arden.

— Noroc.

Puseră paharele jos, relaxaţi un pic. Runda unu se încheiase.

Bărbatul care îşi zicea Enoch Arden spuse:

— Te-a surprins să primeşti scrisoarea mea?

— Sincer să fiu, n-am înţeles-o deloc.

— N-nu… N-nu… Poate că nu.

— Am înţeles că l-ai cunoscut pe primul soţ al surorii mele – Robert Underhay.

— Da, l-am cunoscut foarte, bine pe Robert. Arden zâmbea, trimiţând leneş un nor de fum spre tavan. Probabil la fel de bine ca oricare altul. Dumneata nu l-ai întâlnit niciodată, nu-i aşa, Hunter?

— Nu.

— Poate că-i mai bine.

— Ce vrei să spui? Întrebă repede David.

Arden spuse neglijent.

— Dragul meu prieten, asta simplifică mult lucrurile. Îmi cer scuze că ţi-am cerut să vii aici, dar m-am gândit că e mai bine să păstrăm… Făcu o pauză… Povestea între noi. S-o scutim pe Rosaleen de o durere inutilă.

— Vrei să treci la subiect?

— Desigur, desigur. Ei bine, n-ai bănuit niciodată că… Cum să spun…? Că a fost ceva… Putred… cu moartea lui Underhay?

— La ce naiba te referi?

— Ei bine, Underhay avea idei destul de ciudate, să ştii. Se poate să fi fost cavalerism… Se poate să fi fost un cu totul alt motiv, dar, să spunem că, la un moment dat acum câţiva ani, Underhay avea anumite avantaje să treacă drept mort. Ştia foarte bine să se descurce cu indigenii. N-a fost nici o problemă pentru el să facă să circule o poveste plauzibilă,

presărată cu nişte detalii la fel de plauzibile. Tot ce avea de făcut Underhay era să apară la o mie de mile depărtare, sub alt nume.

— Mi se pare o presupunere fantastică, spuse David.

— Serios? Chiar aşa? Arden zâmbi. Se aplecă şi-l bătu uşurel pe genunchi. Dar dacă ar fi adevărat, Hunter? Ei? Dacă ar fi adevărat?

— Aş avea nevoie de o dovadă foarte concludentă.

— Serios? Ei bine, firește, nu există nici o dovadă absolut concludentă. Underhay putea să apară aici, în Warmsley Vale. Cum ţi s-ar părea o astfel de dovadă?

— Ar fi cel puţin convingătoare, spuse sec David.

— Oh, da, convingătoare… Dar niţel stânjenitoare… Pentru doamna Gordon Cloade, adică… Pentru că atunci, fireşte, n-ar mai fi doamna Gordon Cloade. Supărător. Trebuie să admiţi că ar fi puţin cam supărător, nu?

— Sora mea s-a recăsătorit perfect de bună credinţă.

— Bine-nţeles, dragă prietene. Bine-nţeles. Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta. Orice juriu ar spune acelaşi lucru. Nu i se poate imputa nimic.

— Juriu? Întrebă repede David.

Celălalt păru să se scuze.

— Mă gândeam la bigamie.

— Unde vrei să ajungi? Întrebă fioros David.

— Nu te agita, prietene. Trebuie să ne punem minţile la contribuţie şi să vedem ce-i mai bine de făcut… Mai bine pentru sora dumitale, vreau să spun. Nimeni nu vrea o groază de publicitate murdară. Underhay… Ei bine, Underhay a fost întotdeauna un cavaler. Arden făcu o pauză, încă mai e…

— Mai e? Întrebă tăios David.

— Asta am spus.

— Spui că Robert Underhay trăieşte. Unde e acum?

Arden se aplecă… Glasul îi deveni confidenţial.

— Chiar vrei să ştii, Hunter? N-ar fi mai bine să nu ştii? Altfel spus, din câte ştii dumneata, şi din câte ştie Rosaleen,

Underhay a murit în Africa. Foarte bine, iar dacă Underhay este în viaţă, el nu ştie că soţia lui s-a recăsătorit, habar n-are. Pentru că, fireşte, dacă ştia, ar fi ieşit la suprafaţă… Vezi dumneata, Rosaleen a moştenit o mulţime de bani de la al doilea soţ… Şi atunci, desigur, nu ar mai fi îndreptăţită la nici un ban. Făcu o pauză. Dar bine-nţeles că e posibil ca Underhay să nu ştie nimic despre a doua ei căsătorie. Sărmanul de el, trece printr-o perioadă proastă… O perioadă foarte proastă.

— Ce înţelegi prin perioadă proastă?

— E cu sănătatea la pământ. Are nevoie de îngrijire medicală, de tratament special… Şi, din nefericire, toate astea sunt destul de costisitoare.

Ultimul cuvânt căzu delicat, ca fiind parte dintr-o categorie aparte. Era cuvântul pe care, în mod inconştient, îl aşteaptă David Hunter.

EI spuse:

— Costisitoare?

— Da… Din păcate, totul costă. Sărmanul Underhay este practic un om nevoiaş. N-are practic nimic ci…

O clipă ochii lui David făcură înconjurul camerei. Observă rucsacul aruncat pe un scaun. Nu se vedea nici un geamantan.

David rosti pe un ton deloc plăcut:

— Mă întreb dacă Robert Underhay este chiar atât de cavaler pe cât mi l-ai descris.

— Era cândva, îl asigură celălalt. Dar viaţa îl face pe om să fie cinic, să ştii. Se opri şi adăugă moale: Gordon Cloade era cu adevărat un tip incredibil de bogat. Spectacolul unei bogăţii prea mari stârneşte în om instinctele primare.

David Hunter se ridică.

— Am un răspuns pentru dumneata. Du-te dracului!

Arden spune netulburat, zâmbind:

— Da, mă gândeam că ai să spui asta.

— Eşti un şantajist ticălos, nici mai mult nici mai puţin. Sunt prea deştept ca să mă las intimidat.

— O atitudine admirabilă! Dar dacă nu vrei să cumperi, am altă piaţă de desfacere.

— Ce vrei să spui?

— Familia Cloade. Să presupunem că mă duc la ei. „Scuzaţi-mă, dar v-ar interesa să aflaţi că defunctul Robert Underhay este cât se poate de viu?” Vai, omule, ce-ar mai sări să cumpere!

David spuse dispreţuitor:

— Nu vei obţine nimic de la ei. Sunt faliţi, până la unul.

— Ah, dar chestia asta se poate aranja. Atâţia bani în ziua în care se dovedeşte că Underhay trăieşte, că doamna Gordon Cloade este încă doamna Robert Underhay şi că, prin urmare, testamentul lui Gordon Cloade de dinainte de căsătorie e valabil în faţa legii…

Câteva clipe David rămase tăcut, apoi întrebă direct:

— Cât?

Răspunsul veni tot atât de direct.

— Douăzeci de mii.

— Nici nu intră în discuţie! Sora mea nu se poate atinge de capital. Are doar dobânda pe viaţă.

— Zece mii, atunci. Poate strânge atâta, uşor. Există şi bijuterii, nu-i aşa?

David tăcu, apoi spuse pe neaşteptate:

— Perfect.

O clipă, celălalt rămase interzis. Era ca şi cum victoria l-ar fi luat pe nepregătite.

— Fără cecuri, spuse el. Plata se face în bancnote!

— Va trebui să ne dai timp… Să facem rost de bani.

— Vă dau patruzeci şi opt de ore.

— Lasă-ne până marţi.

— Perfect. Îmi aduci banii aici. Şi adăugă înainte ca David să apuce să vorbească: Nu mă întâlnesc cu dumneata în vreo lizieră izolată… Sau în albia secată a vreunui râu, aşa că nu te gândi la asta. Îmi aduci banii aici, la Stag, marţi la nouă seara.

— Eşti un tip suspicios, nu-i aşa?

— Ştiu să mă descurc. Şi-i cunosc şi pe cei ca dumneata.
— Deci, rămâne aşa.
David ieşi din cameră şi coborî scările. Chipul îi era negru de furie.
Beatrice Lippincott ieşi din camera cu numărul 5. Între camerele 4 şi 5 exista o uşă de comunicare, dar faptul era greu de observat de ocupantul camerei 5, întrucât uşa era mascată de un şifonier.
Obrajii domnişoarei Lippincott erau roşii şi ochii îi străluceau de o emoţie plăcută. Îşi netezi din nou părul cu o mână nervoasă.

Capitolul X

Shephard's Court, Mayfair, era un bloc mare cu apartamente luxoase. Neatins de ravagiile atacului inamic, nu mai putea fi totuşi întreţinut în starea de dinainte de război. Mai existau încă servicii, dar nu de prea bună calitate. În loc de doi portari în uniformă câţi avusese înainte, acum avea doar unul. Restaurantul blocului mai servea mese, dar, cu excepţia micului dejun, mesele nu mai erau servite în apartamente.
Apartamentul închiriat de doamna Gordon Cloade se afla la al treilea etaj. El consta dintr-o cameră de zi cu un bar înzidit, două dormitoare cu dulapuri înzidite şi o baie superb utilată, strălucind de faianţă şi crom.
În camera de zi, David Hunter străbătea podeaua în sus şi-n jos, în timp ce Rosaleen stătea pe o canapea mare, pătrată şi îl urmărea.
— Şantaj! Bombăni el. Şantaj! Dumnezeule, sunt eu genul de om care să se lase şantajat?!
Ea clătină din cap, uluită, încurcată.
— Dacă aş şti, spunea David. Măcar de-aş şti!
Rosaleen suspină slab.
El continuă:
— Să te zbaţi în beznă… pe bâjbâite… Se răsuci brusc pe călcâie. Ai dus smaraldele alea în Bond Street la bătrânul Greatorex?

— Da.

— Cât?

Rosaleen răspunse cu un glas chinuit:

— Patru mii. Patru mii de lire. Spunea că dacă nu le vindeam trebuiau reasigurate.

— Da, pietrele preţioase şi-au dublat valoarea. Ei bine, putem aduna banii. Dar dacă o facem, ăsta e doar începutul… Asta înseamnă că vom fi jecmăniţi… Jecmăniţi până la moarte, Rosaleen.

Ea strigă:

— Hai să părăsim Anglia… Să plecăm… N-am putea merge în Irlanda… În America… Undeva?

El se întoarse şi o privi.

— Nu eşti o luptătoare, Rosaleen, nu-i aşa? Ia-o la sănătoasa e motto-ul tău.

Rosaleen scânci:

— Greşim… Tot ce facem e greşit… E o ticăloşie.

— Nu-mi face tocmai acum pe pioasa! Nu suport. Ne-am aranjat frumuşel, Rosaleen. Pentru prima dată în viaţa mea stăteam şi eu bine-mersi, şi n-am să las să-mi scape totul, auzi tu? Dacă n-ar fi fost blestemata asta de luptă în beznă! Înţelegi, nu-i aşa, că toată treaba asta poate fi un bluf – nimic altceva decât un bluf? Underhay, probabil, îşi doarme somnul de veci în Africa, aşa cum am crezut întotdeauna.

Ea se cutremură.

— Termină, David. Mă faci să-mi fie frică.

David se uită la ea, văzu panica de pe chipul ei, şi purtarea i se schimbă pe loc. Veni spre ea, se aşeză şi îi luă mâna rece în a lui.

— Nu trebuie să te agiţi, spuse el. Lasă totul în seama mea… Şi fă ce-ţi spun. Te descurci, nu-i aşa? Nu trebuie decât să faci exact ce îţi spun.

— Întotdeauna fac, David.

El râse.

— Da, întotdeauna faci. Ieşim noi din asta, nu te teme. Găsesc eu o cale să i-o retez domnului Enoch Arden.

— Nu era o poezie, David… Ceva despre un bărbat care se întoarce…

— Da, i-o tăie el. Tocmai asta mă îngrijorează… Dar dau eu de capătul afacerii, nu te teme.

— Marţi noaptea… Îi duci bani?

— Da. Cinci mii. Am să-i spun că n-am putut aduna toţi banii aşa, pe loc. Dar trebuie să-l opresc să se ducă la clanul Cloade. Cred că a fost doar o ameninţare, dar nu pot fi sigur.

Se opri. Privirea îi deveni visătoare, îndepărtată. În spatele ei, mintea îi lucra cu repeziciune.

Apoi râse. Era un râs vesel, răutăcios. Existaseră oameni, acum morţi, care ar fi recunoscut acel râs…

Era râsul unui om care avea de gând să se lanseze într-o acţiune hazardată şi periculoasă. În râsul acela se îmbinau plăcerea şi sfidarea.

— Pot să am încredere în tine, Rosaleen, spuse el. Slavă Domnului că pot avea absolută încredere în tine!

— Încredere în mine? Ce să fac?

El zâmbi iarăşi.

— Să faci exact ce ţi se spune. Asta e secretul reuşitei unei operaţiuni, Rosaleen.

Adăugă râzând:

— Operaţiunea Enoch Arden.

Capitolul XI

Rowley deschise oarecum mirat plicul mare, mov. Cine naiba putea să-i scrie lui, folosind genul ăsta de plic… Şi, oricum, cum reuşi să şi-l procure? În timpul războiului, chestiile acestea fanteziste dispăruseră cu totul. Citi: „Dragă domnule Rowley, Sper că nu consideri o cutezanţă din partea mea că-ţi scriu, dar consider că se petrec anumite lucruri pe care s-ar cuveni să le ştii.”

Rowley se uită uimit la subliniere, apoi citi mai departe.

„Lucruri care au legătură cu discuţia noastră de zilele trecute când ai venit la Stag şi ai întrebat de o anumită persoană. Dacă vrei să vii până aici, aş fi bucuroasă să-ţi

spun despre ce este vorba. Tuturor de aici ne pare tare rău de moartea unchiului dumitale şi considerăm că e păcat că banii lui au luat calea pe care au luat-o.

Sper să nu te superi pe mine, dar cred cu adevărat că trebuie să ştii ce se petrece.

A dumitale, Beatrice Lippincott."

Rowley se uita lung la misivă în timp ce mintea îi era plină de speculaţii. Ce naiba însemnau toate astea? Buna Bee!

O ştia de-o viaţă pe Beatrice. Cumpăra tutun din prăvălia tatălui ei, şi-şi petrecea timpul liber stând de vorbă cu ea în spatele tejghelei. Fusese o fată frumoasă. Îşi amintea cum, copil fiind, auzise anumite zvonuri despre ea în timpul absenţei ei din Warsley Vale. Lipsise cam un an şi toată lumea spunea că plecase să nască un copil nelegitim. Poate o fi fost aşa, poate n-o fi fost. Dar, în prezent, era categoric o persoană foarte respectabilă şi rafinată. O mulţime de bârfe pe la spate şi chicoteli, dar o corectitudine aproape dureroasă.

Rowley se uită la ceas. S-ar fi dus chiar atunci la Stag. La dracu' cu toate formularele astea! Vroia să ştie ce avea să-i spună atât de presant Beatrice.

Trecuse puţin de opt când intră pe uşa barului. Obişnuitele saluturi, înclinări din cap, „Bună seara, domnule". Rowley se duse la bar şi ceru un Guinness. Beatrice îi zâmbi.

— Mă bucur să te văd, domnul Rowley.

— Bună seara, Betrice. Îţi mulţumsc pentru bilet.

Ea îi aruncă o privire rapidă:

— Mă întorc într-o clipă, domnule Rowley.

El dădu din cap şi îşi bău gânditor paharul, în timp ce o urmărea pe Beatrice cum termină de servit. La un moment dat, ea strigă peste umăr şi apăru o fată, Lily, care preluă comenzile.

Beatrice murmură:

— Vrei să mă urmezi, domnule Rowley?

Îl conduse în lungul unui culoar şi deschise o uşă pe care scria „Intrarea oprită". Era o cameră mică, supramobilată,

cu fotolii în pluş, un radio ce urla din răsputeri, o mulţime de bibelouri de porţelan şi o păpuşă ponosită, reprezentând un clovn, aruncată pe speteaza unui scaun.

Beatrice închise radioul şi îi arătă un fotoliu.

— Mă bucur tare mult că ai venit, domnule Rowley, şi sper că nu te-ai supărat că ţi-am scris… Dar m-am tot gândit toată săptămâna… Şi am considerat că trebuie să ştii ce se petrece.

Părea fericită şi importantă, vizibil încântată de ea însăşi.

Rowley întrebă cu o curiozitate domoală:

— Ce se petrece?

— Ei bine, domnule Rowley, îl ştii pe domnul care stă aici… Domnul Arden, cel de care ai întrebat atunci.

— Da.

— Chiar în aceeaşi, seară, a venit domnul Hunter şi a întrebat de el.

— Domnul Hunter?

Rowley deveni brusc interesat.

— Da, domnule Rowley. I-am spus că stă la camera 5 şi domnul Hunter s-a dus direct acolo. Trebuie să spun că m-a mirat, căci acest domn Arden nu spusese că ar cunoaşte pe cineva aici, în Warmsley Vale, iar eu o luasem de bună că e străin şi că nu cunoaşte pe nimeni. Domnul Hunter părea nervos, ca şi cum se întâmplase ceva care îl supărase dar, fireşte, n-am bănuit nimic atunci.

Se opri să-şi tragă răsuflarea. Rowley nu spuse nimic. Ascultă. Nu grăbea niciodată oamenii. Dacă ei vroiau s-o ia pe îndelete, lui îi convenea.

Beatrice continuă cu demnitate:

— Puţin mai târziu a trebuit să urc în camera 4, să văd dacă sunt prosoape şi aşternuturi. E chiar lângă camera 5, şi întâmplarea face ca între ele să fie o uşă, care însă nu se vede din camera 5 pentru că în dreptul ei este un şifonier mare. Fireşte că întotdeauna e închisă, dar, de data asta, s-a întâmplat să fie puţin deschisă… Deşi habar n-am cine a deschis-o.

Nici acum Rowley nu spuse nimic ci doar dădu din cap.

Beatrice o deschisese, gândi el. Fusese curioasă şi urcase dinainte în camera 4 ca să afle ce putea să afle.

— Şi aşa, domnule Rowley, am auzit fără să vreau ce se petrece. Zău, m-ai fi putut doborî cu o pană…

Ar fi fost nevoie de o pană substanţial de zdravănă, gândi Rowley!

Ascultă cu o faţă impasibilă, aproape bovină, relatarea succintă a conversaţiei pe care o auzise Beatrice.

Femeia termină şi rămase în aşteptare.

Trebuiră să treacă minute bune până când Rowley să-şi iasă din transă. Apoi se ridică.

— Mulţumesc, Beatrice, spuse el. Mulţumesc mult.

Şi, cu asta, ieşi din cameră. Beatrice se simţi oarecum desumflată. Considera că domnul Rowley ar fi putut spune ceva.

Capitolul XII

Când Rowley ieşi din Stag, paşii i se îndreptară automat în direcţia casei, dar după ce merse câteva sute de metri se opri brusc.

Mintea lui preluase încetişor lucrurile şi relatarea lui Beatrice îl uluise, dar abia acum începea să-i aprecieze adevărata semnificaţie. Dacă versiunea ei a ceea ce auzise era corectă, şi nu avea nici un dubiu că în esenţă, aşa era, atunci apăruse o situaţie care îi privea îndeaproape pe toţi cei din familia Cloade.

Persoana cea mai potrivită pentru a o rezolva era fără doar şi poate unchiul Jeremy. Ca avocat, Jeremy Cloade avea să ştie cel mai bine cum se putea profita de pe urma acestei surprinzătoare informaţii şi ce paşi trebuiau întreprinşi.

Deşi lui Rowley i-ar fi plăcut să preia el însuşi acţiunea, îşi dădea seama că era mult mai bine să expună problema unui avocat isteţ şi cu experienţă. Cu cât Jeremy intra mai repede în posesia informaţiei, cu atât era mai bine, aşa că

Rowley îşi îndreptă paşii direct spre casa lui Jeremy din High Street.

Mica servitoare care îi deschise îl informă că domnul şi doamna Cloade erau încă la cină. Vru să-l conducă acolo, dar Rowley refuză şi spuse, că avea să-i aştepte să-şi termine masa. Nu ţinea neapărat s-o includă pe Frances în discuţie. Cu cât ştiau mai puţini despre asta, cu atât mai bine, cel puţin până se stabilea o anumită strategie.

Hoinări fără stare prin biroul lui Jeremy. Pe biroul multietajat se afla o cutie desfăcută, cu eticheta sir William Jessamy Deceased. În ea se afla o colecţie de cărţi de drept. Alături se afla o fotografie veche a lui Frances în rochie de seară, şi una a tatălui ei, lordul Edward Trenton, în costum de călărie. Pe birou se mai găsea şi fotografia unui tânăr în uniformă – Anthony, fiul lui Jeremy, ucis în război.

Rowley se cutremură şi se întoarse cu spatele. Se aşeză pe un scaun şi începu să se uite lung la fotografia lordului Edgar Trenton.

În sufragerie, Frances îi spuse soţului său:

— Mă întreb ce vrea Rowley.

Jeremy spuse plictisit:

— Probabil că-i dă de furcă vreo circulară a guvernului. Nici un fermier nu înţelege mai mult de un sfert din formularele pe care trebuie să le completeze. Rowley e un tip conştiincios.

— E cumsecade, dar teribil de moale, spuse Frances. Am senzaţia că lucrurile n-or să meargă prea bine între el şi Lynn.

Jeremy îngână absent:

— Lynn… Da, desigur. Iartă-mă, eu… Se pare că nu-s în stare să mă concentrez. Stresul…

Frances spuse iute:

— Nu te gândi la asta. O să fie bine, ţi-o spun eu.

— Uneori mă înspăimânţi, Frances. Eşti atât de nepăsătoare! Nu-ţi dai seama…

— Ba îmi dau seama de tot. Nu mi-e frică. Serios, Jeremy, aproape că mă distrează…

— Tocmai asta, draga mea, îmi produce atâta nelinişte.

Ea zâmbi.

— Hai, nu-l lăsa prea mult să aştepte pe tânărul nostru fermier. Mergi şi ajută-l să-şi completeze formularul.

Dar, când ieşiră din sufragerie, auziră uşa de la intrare trântindu-se, iar Edna veni şi le spuse că domnul Rowley spuse că nu mai aşteaptă şi că nu era vorba de nimic important.

Capitolul XIII

În acea după-amiază de marţi, Lynn Marchmont ieşise să facă o plimbare lungă. Conştientă de neliniştea crescândă şi de nemulţumirea faţă de ea însăşi, simţea nevoia să-şi facă ordine în gânduri.

Nu-l văzuse pe Rowley de câteva zile. După despărţirea lor oarecum furtunoasă din dimineaţa când îl rugase să-i împrumute cinci sute de lire se întâlniseră ca de obicei. Lvnn Îşi dădea seama că cererea ei fusese iraţională şi că Rowley avusese tot dreptul s-o refuze. Cu toate astea, raţiunea nu fusese niciodată punctul forte al îndrăgostiţilor. Pe dinafară, situaţia dintre ea şi Rowley era aceeaşi; pe dinăuntru, nu era atât de sigură. Ultimele zile fuseseră insuportabil de monotone, dar nu-i prea plăcea să recunoască în sinea ei că brusca plecare la Londra a lui David Hunter şi a surorii lui aveau vreo legătură cu această monotonie. David, recunoscu ea cu tristeţe, era o persoană incitantă…

Cât despre rudele ei, în momentul de faţă le găsea pe toate insuportabil de obositoare. Mama ei era într-o dispoziţie excelentă şi o supărase pe Lynn în acea zi la masă anunţând că avea de gând să caute încă un grădinar.

— Bătrânul Tom chiar că nu mai face faţă.

— Dar, draga mea, nu ne putem permite, protestă Lynn.

— Prostii. Eu cred că Gordon ar fi teribil de supărat dacă ar vedea în ce hal arată grădina. El ţinea foarte mult ca

straturile de flori să fie îngrijite, şi gazonul tuns, şi aleile cum trebuie… Şi uite acum! Simt că Gordon ar vrea s-o pun din nou în ordine.

— Chiar dacă trebuie să împrumutăm pentru asta bani de la văduva lui.

— Ţi-am spus, Lynn, Rosaleen nu putea fi mai drăguţă în privinţa asta. Cred că a înţeles perfect punctul, meu de vedere. Acum, după ce mi-am plătit datoriile, am un cont frumuşel în bancă. Şi chiar cred că un al doilea grădinar ar fi o economie. Gândeşte-te câte legume în plus am putea cultiva.

— Cu mai puţin de alte trei lire pe săptămână pe care ai să le dai am putea cumpăra o mulţime de legume în plus.

— Ştii, draga mea, cred că am putea găsi pe cineva căruia să-i plătim mai puţin. Sunt atâţia oameni care s-au întors din armată şi caută o slujbă. Aşa spun ziarele.

Lynn spuse sec:

— Mă îndoiesc că ai să-i găseşti în Warmsley Vale… Sau în Warmsley Heath.

Dar cu toate că lucrurile rămăseseră aşa, tendinţa mamei sale de a conta pe Rosaleen ca pe o sursă constantă de sprijin o obseda pe Lynn. Asta îi amintea mereu de cuvintele dispreţuitoare ale lui David.

Astfel, morocănoasă şi supărată, porni la plimbare să-şi alunge indispoziţia.

Întâlnirea cu mătuşa Kathie în faţa oficiului poştal nu-i îmbunătăţi starea de spirit. Mătuşa Kathie era bine dispusă.

— Draga mea Lynn, cred că în curând vom avea veşti bune.

— La ce naiba te referi, mătuşă Kathie?

Doamna Cloade dădu din cap şi afişă un zâmbet înţelept.

— Am avut cele mai uluitoare comunicări – cu adevărat uluitoare. Pur şi simplu un sfârşit fericit pentru toate necazurile noastre. Am avut un eşec, dar de atunci am primit mesajul „Încearcă, încearcă, încearcă iar. Dacă nu reuşeşti la început…” etc. N-am de gând să dezvălui vreun

secret, Lynn, şi nici să isc speranţe deşarte, dar am un sentiment extrem de puternic, credinţa, mai bine zis, că foarte curând totul va fi perfect. Şi chiar la timp. Sunt foarte îngrijorată din pricina unchiului tău. A lucrat din greu în timpul războiului. Are nevoie de odihnă şi să se dedice studiilor lui de specialitate… Dar, firește, fără un venit corespunzător n-o poate face. Iar uneori are nişte crize de nervi atât de ciudate încât chiar mă îngrijorează. Este foarte ciudat.

Lynn dădu gânditoare din cap. Nu-i scăpase schimbarea lui Lionel Cloade, nici ciudata alternanţă a dispoziţiei lui. Îl bănuia că, din când în când, recurgea la droguri pentru stimulare, şi se întreba dacă nu ajunsese la un anumit grad de dependenţă. Asta ar fi explicat irascibilitatea lui ieşită din comun. Se întrebă cât ştia sau bănuia mătuşa Kathie. Mătuşa Kathie nu era atât de proastă precum părea.

Coborând pe High Street, îl zări pe unchiul Jeremy intrând pe uşa casei. În aceste ultime trei săptămâni părea mult îmbătrânit.

Grăbi pasul. Vroia să iasă din Warmsley Vale, s-o ia în sus, pe dealuri, spre spaţiile largi. O porni în pas vioi şi curând se simţi mai bine. Avea să meargă vreo şase sau şapte mile bune şi să-şi limpezească gândurile. Toată viaţa ei fusese o persoană hotărâtă, cu capul pe umeri, care ştia ce vrea şi ce nu. Niciodată, până acum, nu se mulţumise să se lase dusă de val…

Da, chiar aşa era! Dusă de val! Un mod de a trăi fără scop, fără formă. Chiar de când ieşise din armată. O cuprinse un val de nostalgie după acele zile de război. Zile când datoria era clar definită, când viaţa era planificată şi ordonată… Când fusese scutită de luarea unor decizii personale. Dar chiar în timp ce formula ideea, se îngrozi de propriile-i gânduri. Asta să fi fost cu adevărat ce simţeau în secret oamenii de pretutindeni?

Asta era ceea ce îţi făcuse, în ultimă instanţă, războiul? Nu era un pericol fizic – bombele din aer, minele din mare,

răpăitul puştilor şi şuieratul gloanţelor pe lângă urechea ta. Nu, era pericolul spiritual al aflării cât de uşoară era viaţa dacă începetai să gândeşti… Ea, Lynn Marchmont, nu mai era fata hotărâtă şi cu mintea limpede care se înrolase. Inteligenţa îi fusese specializată, direcţionată spre canale bine definite. Acum, redevenită stăpână pe ea şi pe viaţa ei, se confruntă cu incapacitatea minţii ei de a discerne şi a rezolva propriile-i probleme.

Brusc, Lynn se lepădă de aceste gânduri şi reveni la o problemă, problema adevărată – singura problemă. Chiar vroia să se mărite cu Rowley?

Lumina începea treptat să se împuţineze. Lynn stătea nemişcată, cu obrajii în palme, privind din mica lizieră de pe coasta dealului în jos, peste vale. Pierduse noţiunea timpului, dar avea o ciudată reţinere să se întoarcă acasă, la White House. Sub ea, departe în stânga, era Long Willows. Long Willows, căminul ei, dacă se mărita cu Rowley.

Dacă! Mereu revenea la asta – dacă, dacă, dacă!

O pasăre zburâ printre copaci scoţând un ţipăt ca de copil mânios. Tromba de fum a unui tren se înălţă spre cer desenând pe el un uriaş semn de întrebare.

Să mă mărit cu Rowley? Vreau cu adevărat să mă mărit cu Rowley? Am vrut vreodată să mă mărit cu Rowley? Aş putea suporta să nu mă mărit cu Rowley?

Trenul străbătu valea, iar fumul tremură şi se dispersă. Dar semnul de întrebare din mintea lui Lynn rămase.

Îl iubise pe Rowley înainte să plece. „Dar m-am întors schimbată”, gândi ea. „Nu mai sunt aceeaşi Lynn”.

În minte îi veni un vers dintr-o poezie.

„Viaţa şi lumea şi propria-mi fiinţă sunt schimbate…”

Dar Rowley? Rowley nu se schimbase.

Da, asta era. Rowley nu se schimbase. Rowley era la fel cum îl lăsase în urmă cu patru ani.

Vroia să se mărite cu Rowley? Dacă nu, ce vroia?

În liziera din spatele ei pocniră nişte crengi şi un bărbat înjură în timp ce-şi croia drum.

Lynn strigă:

— David!

— Lynn! Venea spre ea uimit, făcând crăcile să trozneascăsub paşii lui. Ce faci aici?

Alergase şi gâfâia uşor.

— Nu ştiu. Mă gândeam… Stăteam şi mă gândeam. Râse nesigură. Îmi închipui că s-a făcut târziu.

— N-ai idee cât e ceasul?

Ea se uită absentă la ceas.

— Iar s-a oprit. Am un mare dar de a da peste cap ceasurile.

— Parcă numai ceasurile! Spuse David. E din cauza electricităţii din tine. A vitalităţii tale. A vieţii.

Veni spre ea. Vag tulburată, Lynn se ridică repede.

— Se face întuneric de-a binelea. Trebuie să mă grăbesc acasă. Cât e ceasul, David?

— Nouă şi un sfert. Trebuie să alerg ca un iepure. Trebuie neapărat să prind trenul de 9:20 spre Londra.

— Nu ştiam că te întorseseşi aici!

— A trebuit să iau nişte lucruri de la Furrowbank. Dar trebuie să prind trenul ăsta. Rosaleen e singură în apartamentul din Londra… Şi o apucă bâţâiala dacă stă singură noaptea.

— Într-un apartament dintr-un bloc păzit? Glasul lui Lynn era dispreţuitor.

David spuse repede:

— Frica nu e logică. Când ai trecut printr-o explozie…

Lynn se simţi brusc ruşinată. Spuse:

— Îmi pare rău. Uitasem.

Cu o amărăciune neaşteptată, David strigă:

— Da, se uită repede – totul! Înapoi la siguranţă! Înapoi la dulcea monotonie! Înapoi la unde eram când a început sângerosul spectacol! Să ne strecurăm înapoi în găurile

noastre mizerabile şi să fim iar precauţi. Şi tu, Lynn… Eşti exact la fel ca ceilalţi!

Ea strigă:

— Ba nu! Nu sunt, David! Chiar acum mă gândeam…

— La mine?

Repeziciunea lui o luă prin surprindere. O cuprinse cu un braţ şi o trase spre el. O sărută cu buze fierbinţi şi furioase.

— Rowley Cloade, ai? Blegul ăla? Pentru Dumnezeu, Lynn, tu îmi aparţii mie!

Apoi, tot atât de brusc precum o luase, îi dădu drumul, aproape îmbrâncind-o.

— Am să pierd trenul.

O luă la fugă pe deal în jos.

— David…

El întoarse capul, strigând peste umăr:

— Am să te sun când ajung la Londra…

Lynn îl urmări alergând prin întunericul tot mai des, uşor şi atletic şi plin de o graţie firească.

Apoi, tulburată, cu inima bătându-i ciudat, cu mintea răvăşită se îndreptă încetişor către casă.

Ezită puţin înainte de a intra. Gândul la primirea afectuoasă a mamei ei, la întrebările ei, o făcea să dea înapoi: Mama ei care împrumutase cinci sute de lire de la oameni pe care îi dispreţuiau!

„N-avem nici un drept să-i dispreţuim pe Rosaleen şi pe David”, gândi Lynn în timp ce se strecura uşurel la etaj. „Noi suntem exact la fel. Am face orice… Orice pentru bani”.

Stătea în camera ei, privindu-şi curioasă faţa în oglindă. Era faţa unei străine, îşi spuse…

Şi atunci, brusc, o cuprinse un val de furie.

„Dacă Rowley m-ar fi iubit cu adevărat, mi-ar fi făcut rost de undeva de cele cinci sute de lire! Ar fi făcut-o – o făcea! Nu m-ar fi lăsat să mă simt umilită pentru că a trebuit să îi iau de la David… David…”

David spusese că o s-o sune când ajunge la Londra.

Coborî la parter, umblând ca în vis.

Visele pot fi nişte lucruri periculoase, îşi spuse ea…

Capitolul XIV

— Oh, tu erai, Lynn! Glasul Adelei era vioi şi uşurat. Nu te-am auzit când ai intrat, scumpo. Eşti acasă de mult?

— Da, de veacuri. Eram sus.

— Aş vrea să-mi spui când vii, Lynn. Întotdeauna mă simt nervoasă când eşti plecată după ce s-a înserat.

— Zău, mami, nu crezi că-mi pot purta şi singură de grijă?

— În ultimul timp am văzut în ziar nişte lucruri îngrozitoare. Cu toţi soldaţii ăştia lăsaţi la vatră… Atacă fetele, să ştii.

— Cred că fetele o caută.

Zâmbi – un zâmbet destul de strâmb.

— Da, fetele caută pericolul… Cine, la urma urmelor, vrea cu adevărat să fie în siguranţă…?

— Lynn, draga mea, tu asculţi ce spun?

Lynn făcu un efort şi îşi adună gândurile.

— Ce spuneai, mami?

— Vorbeam despre domnişoarele tale de onoare, dragă. Presupun că vor fi în stare să-şi scoată bonurile de cartelă. E un mare noroc că tu le ai pe cele de la demobilizare, pe toate, îmi pare tare rău de fetele care se mărită azi numai în baza cupoanelor obişnuite. Vreau să spun că nu-şi pot face nimic nou. Nu pe dinafară, adică. În starea în care sunt lucrurile în ziua de azi, chiar şi pentru lenjerie trebuie să te zbaţi. Da, Lynn, eşti într-adevăr o fată norocoasă.

— Da, foarte norocoasă.

Se plimba prin cameră… Pândind, ridicând câte ceva, punându-l la loc.

— De ce eşti atât de agitată, dragă? Mă faci să tresar.

— Scuză-mă, mami.

— Nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa?

— Ce să se întâmple? Întrebă repede Lynn.

— Nu te răsti la mine, dragă. Şi acum despre domnişoarele de onoare. Cred că ar trebui s-o rogi pe fata

soţilor Macrae. Mama ei mi-a fost cea mai bună prietenă şi cred că s-ar simţi jignită dacă…

— Nu pot s-o sufăr pe Joan Macrae. Întotdeuna am detestat-o.

— Ştiu, dragă, dar chiar contează asta? Marjorie s-ar simţi jignită, sunt sigură…

— Zău, mami, e nunta mea, nu-i aşa?

— Da, Lynn, ştiu, dar…

— Dacă o să fie vreo nuntă!

Nu intenţionase să spună asta. Cuvintele îi scăpară fără voie. Ar fi vrut să le retragă, dar era prea târziu. Doamna Marchmont îşi privea alarmată fiica.

— Lynn, dragă, ce vrei să spui?

— Oh, nimic, mami.

— Te-ai certat cu Rowley?

— Nu, bine-nţeles că nu. Nu te agita, mami, toate-s în regulă.

Dar Adela îşi privea fiica lung, cu o panică adevărată, sensibilă la uraganul din spatele încruntării exterioare a lui Lynn.

— Întotdeauna am considerat că vei fi atât de în siguranţă dacă te măriţi cu Rowley! Spuse ea jalnic.

— Cine vrea să fie în siguranţă? Întrebă dispreţuitoare Lynn. Se întoarse repede: S-a auzit telefonul?

— Nu. De ce? Aştepţi un telefon?

Lynn clătină din cap. Era umilitor să aştepţi un telefon. El spusese că o va suna în seara asta. Trebuia s-o sune. „Eşti nebună”, îşi spuse Lynn. „Nebună”.

De ce o atrăgea atât de mult bărbatul ăsta? În faţa ochilor îi apăru amintirea chipului lui brunet şi nefericit, încercă s-o alunge, s-o înlocuiască cu faţa lată şi frumoasă a lui Rowley, cu zâmbetul lui domol, cu privirea drăgăstoasă. Dar oare lui Rowley îi păsa cu adevărat de ea? Dacă i-ar fi păsat, ar fi înţeles-o în ziua aceea când se dusese să-i ceară cinci sute de lire. Ar fi înţeles-o, în loc să fie atât de cumplit de raţional şi practic. Să se mărite cu Rowley, să trăiască la

fermă, să nu mai plece niciodată, să nu mai vadă niciodată ceruri străine, să nu mai miroasă parfumuri exotice, să nu mai fie niciodată liberă…

Telefonul sună ascuţit. Lynn inspiră adând, se duse în hol şi ridică receptorul.

Cu şocul unei explozii, pe fir veni glasul subţirel al mătuşii Kathie.

— Lynn? Tu eşti? Oh, îmi pare atât de bine! Ştii, mă tem că am făcut o încurcătură… E vorba de adunarea de la institut…

Glasul subţirel continuă să turuie. Lynn ascultă, plasă câteva comentarii, dădu asigurări, primi mulţumiri.

— E atât de liniştitor că mereu eşti aşa de amabilă şi practică! Nu-mi imaginez cum am ajuns să încurc lucrurile în halul ăsta.

Nici Lynn nu-şi imagina. Capacitatea mătuşii Kathie de a încurca chiar şi cele mai simple lucruri era de-a dreptul genială.

Mătuşa Kathie continuă să înşire o grămadă de fleacuri, ceva despre o fisă, şi că vorbea de la un telefon public şi, într-un final, convorbirea se întrerupse. Lynn puse receptorul în furcă şi se întoarse în salon. Adela Marchmont întrebă repede:

— Era…? Se opri.

— Mătuşa Kathie.

— Ce vroia?

— Nimic, una din obişnuitele ei încurcături.

Lynn se aşează din nou, cu o carte în mână. Îşi aruncă ochii pe ceas. Da, era prea devreme. Mai avea de aşteptat.

Telefonul sună din nou la unsprezece şi cinci. Se duse fără grabă în hol. Probabil era tot mătuşa Kathie.

Dar nu.

— Warmsley Vale 34? Primiţi o convorbire telefonică de la Londra pentru domnişoara Lynn Marchmont?

Inima i se opri.

— La telefon domnişoara Lynn Marchmont.

— Rămâneţi pe fir, vă rog.

Aşteptă. Zgomote confuze… Apoi tăcere. Serviciile telefonice erau din ce în ce mai proaste. Aşteptă. În cele din urmă, bătu furioasă în furcă. O altă voce de femeie, rece, indiferentă.

— Închideţi, vă rog. Veţi fi sunată mai târziu, închise şi tocmai se îndrepta spre salon când telefonul sună din nou. Alergă şi răspunse. Un glas bărbătesc spuse:

— Warmsley Vale 34? O convorbire personală de la Londra pentru domnişoara Lynn Marchmont.

— La telefon.

— O clipă, vă rog. Apoi, uşor: Vorbeşte, Londra, eşti pe fir…

Şi apoi, brusc, glasul lui David:

— Lynn, tu eşti?

— David!

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Da…

— Ascultă, Lynn, cred că ar fi mai bine s-o şterg…

— Ce vrei să spui?

— S-o şterg cu totul din Anglia. E destul de simplu. În faţa lui Rosaleen am pretins că nu e simplu… Pur şi simplu pentru că nu vroiam să plec din Warmsley Vale. Dar la ce bun? Tu şi cu mine… N-ar merge. Tu eşti o fată grozavă Lynn… Iar eu, eu sunt niţel escroc, întotdeauna am fost. Şi nu te îmbăta cu gândul că m-aş îndrepta de dragul tău. Aş putea încerca, dar n-ar ţine. Nu, mărită-te mai bine cu truditorul Rowley. El nu-ţi va da cât vei trăi o zi de nelinişte. Cu mine ar fi ca-n iad.

Ea stătea acolo, cu receptorul la ureche, nespunând nimic.

— Lynn, mai eşti la telefon?

— Da.

— Nu spui nimic.

— Ce e de spus?

— Lynn?

— Da…?

Ciudat cât de limpede simţea chiar şi de la distanţa aceea agitaţia lui, nerăbdarea lui…

El înjură slab, apoi spuse exploziv:

— Oh, la dracu cu toate! Şi închise.

Ieşind din salon, doamna Marchmont întrebă:

— Cine era?

— Cineva care a greşit numărul, răspunse Lynn şi urcă repede la etaj.

Capitolul XV

La Stag exista obiceiul ca oaspeţii să fie apelaţi la ora pe care o indicau printr-o bătaie puternică în uşă însoţită de informaţia strigată: „Opt jumate, domnule” sau „opt”, sau oricare altă oră dorită. Ceaiul de dimineaţă era adus doar la cerere şi era lăsat pe ştergătorul din faţa uşii.

În acea dimineaţă de miercuri, tânăra Gladys aplică obişnuita formulă în faţa camerei cu numărul 5, strigând „opt şi cincisprezece, domnule”, şi trântind tava pe ştergător cu o bufnitură care făcu să se reverse câţiva stropi buni din laptele din ulcior. Îşi văzu în continuare de drum, strigând şi pe la alte uşi şi îndeplinindu-şi în stilul ei îndatoririle.

Abia pe la zece băgă de seamă că tava din faţa camerei 5 era încă pe ştergător.

Bătu cu putere în uşă de câteva ori, nu primi nici un răspuns, aşa că intră.

Domnul de la numărul 5 nu era genul care să uite de el dormind, şi ea tocmai îşi amintise că în faţa ferestrei se afla un acoperiş plasat foarte convenabil. N-ar fi fost imposibil ca numărul 5 să le fi tras clapa şi să fi fugit pe acolo, fără să plătească.

Dar bărbatul înregistrat sub numele de Enoch Arden nu trăsese nici o clapă. Zăcea cu faţa în jos în mijlocul camerei şi, fără să aibă cunoştinţe medicale, Gladys nu avu nici o îndoială că era mort.

Gladys îşi aruncă braţele în sus şi începu să ţipe, apoi o rupse la fugă şi coborî la parter, continuând să ţipe.

— Vai, domnişoară Lippincott… Vai, domnişoară Lippincott… Vai…

Domnişoara Lippincott era în camera ei, unde doctorul Lionel Cloade îi bandaja mâna la care se tăiase. Acesta din urmă scăpă bandajul şi se răsuci iritat la intrarea intempestivă a fetei.

— Vai, domnişoară!

Doctorul se răsti:

— Ce e? Ce e?

— Ce s-a întâmplat, Gladys? Întrebă Beatrice.

— Domnul de la numărul 5, domnişoară. Zace acolo pe podea, mort.

Doctorul se holbă la fată, apoi la domnişoara Lippincott; domnişoara Lippincott se holbă la Gladys, apoi la doctor.

În final, doctorul Cloade spuse nesigur:

— Prostii.

— Mort de-a binelea, spuse Gladys şi adăugă cu o anumită plăcere: Are capu' zdrobit!

Doctorul se uită la domnişoara Lippincott.

— Poate ar fi bine…

— Da, vă rog, doctore Cloade. Dar zău… Nu prea cred… Pare imposibil…

Urcară tropotind scările, cu Gladys în frunte. Doctorul Cloade aruncă o privire, îngenunche şi se aplecă asupra corpului.

Apoi se uită în sus la Beatrice. Purtarea i se schimbă. Era repezită şi autoritară.

— Ar fi bine să telefonezi la poliţie, spuse el.

Beatrice ieşi, urmată de Gladys.

Gladys întrebă în şoaptă:

— Vai, domnişoară, credeţi că e o crimă?

— Ţine-ţi gura, Gladys, spuse tăios Beatrice. Să spui că e crimă înainte de a şti că e crimă e o calomnie şi s-ar putea să ajungi la tribunal pentru asta. Pentru Stag nu-i deloc bine să înceapă să se bârfească despre asta. Apoi adăugă ca o concesie: Mergi şi fă-ţi un ceai. Ai nevoie de el.

— Da, domnişoară, chiar aşa. Mi s-a întors stomacul pe dos! Vă aduc unul şi dumneavoastră.

La care Beatrice nu spuse NU.

Capitolul XVI

Superintendentul Spence se uită îngândurat peste masă la Beatrice Lippincott.

— Mulţumesc, domnişoară Lippincott, spuse el. Asta e tot ce îţi aminteşti? Voi da la dactilografiat declaraţia dumitale şi, după ce o vei citi, am să te rog s-o semnezi.

— Vai… Sper că nu va trebui să depun mărturie la tribunal.

Superintendentul Spence zâmbi liniştitor.

— Sperăm să nu ajungem la asta, minţi el.

— S-ar putea să fie sinucidere, spuse Beatrice cu speranţă.

Superintendentul se abţinu să-i spună că, de regulă, sinucigaşii nu-şi fac o gaură în partea din spate a craniului cu un cleşte de fier pentru foc. În loc de asta, spuse cu acelaşi aer lejer:

— Niciodată nu e bine să ne pripim să tragem concluzii. Mulţumesc, domnişoară Lippincott. Ai făcut foarte bine că ai venit atât de prompt să dai declaraţia asta.

După ieşirea ei, revăzu în minte declaraţia. Ştia totul despre Beatrice Lippincott, şi avea o părere foarte bună despre acurateţea celor declarate de ea, exceptând, poate, micile broderii făcute de dragul senzaţiei şi al faptului că crima fusese comisă în camera numărul 5. Dar, lăsând la o parte aceste înfloriturі, ceea ce rămâne era urât şi sugestiv. Nu se îndoia că discuţia la care Beatrice Lippincott trăsese cu urechea era autentică.

Superintendentul Spence se uită la masa din faţa lui. Pe ea se aflau un ceas de mână cu geamul spart, o brichetă mică de aur cu iniţiale pe ea, un ruj de buze într-un etui aurit şi un cleşte greu din fier pentru foc, al cărui cap greu era pătat de sânge.

Sergentul Graves băgă capul în cameră şi spuse că domnul Rowley Cloade aştepta. Spence dădu din cap şi Rowley fu introdus în cameră.

Exact cum ştia totul despre Beatrice Lippincott, superindendentul Spence ştia totul şi despre Rowley Cloade. Dacă Rowley venise la postul de poliţie, însemna că Rowley avea ceva de spus, iar acel ceva avea să fie solid, demn de încredere şi nefantezist. De fapt, ceva ce merită să fie auzit, în acelaşi timp, Rowley fiind genul de om care cugetă pe îndelete, avea să-i ia ceva timp până să spună tot ce avea de spus. Iar pe un tip ca Rowley nu-l puteai zori. Dacă o făceai, devenea vorbăreţ, se repeta şi, în general, timpul pierdut era de două ori mai mare…

— Bună dimineaţa, domnule Cloade. Mă bucur să te văd. Poţi face o oarecare lumină în această problemă a noastră? E vorba de omul care a fost omorât la Stag.

Întrucâtva spre mirarea lui Spence, Rowley începu cu o întrebare. Întrebă scurt:

— L-aţi identificat pe tip?

— Nu, răspunse încetişor Spence. În registru a semnat Enoch Arden. Nimic din ce avea asupra lui nu dovedeşte că era Enoch Arden.

Rowley se încruntă.

— Nu e cam ciudat?

Era extrem de ciudat, dar superintendentul Spence nu-şi propusese să discute cu Rowley despre cât de ciudat i se părea lui că e. Spuse afabil:

— Domnule Cloade, eu sunt cel care pune întrebările. Seara trecută v-aţi dus să-l vedeţi pe decedat. De ce?

— O cunoşti pe Beatrice Lippincott, superintendente? De la Stag.

— Bine-nţeles. Şi i-am auzit povestea. A venit cu ea la mine.

Rowley păru uşurat.

— Bun. Mă temeam că nu va vrea să aibă de a face cu poliţia. În privinţa asta, oamenii sunt uneori ciudaţi. Ei bine,

Beatrice mi-a povestit ce auzise şi mi s-a părut… Nu ştiu dacă şi dumitale… Mi s-a părut absolut dubios. Ce vreau eu să spun e că… Noi, ei bine, noi suntem părţile interesate.

Superintendentul dădu din cap. Moartea lui Gordon Cloade îi stârnise un viu interes şi, întru totul de acord cu opinia celor din localitate, considerase că familia lui Gordon fusese total nedreptăţită. Îmbrăţişase părerea generală că doamna Gordon Cloade „nu era o doamnă” şi că fratele doamnei Gordon Cloade era unul din acei tineri luptători, de comando care în timpul războiului îşi dovediseră utilitatea dar care pe vreme de pace era bine să nu-i scapi din ochi.

— Presupun că nu trebuie să-ţi explic, superintendente, că dacă primul soţ al doamnei Gordon e încă în viaţă, asta schimbă total situaţia pentru toată familia noastră. Povestea asta a lui Beatrice m-a pus pe gânduri. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că ar putea exista o asemenea situaţie. Eram convins că era văduvă. Şi trebuie să spun că treaba m-a zguduit. Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama despre ce e vorba, până s-o asimilez.

Spence dădu din nou din cap. Îl şi vedea pe Rowley rumegând problema, întorcând-o pe toate feţele.

— La început m-am gândit că cel mai bine ar fi să-l pun în temă pe unchiul meu, avocatul.

— Domnul Jeremy Cloade?

— Da, aşa că m-am dus acolo. Trebuie să fi fost trecut bine de opt. Erau încă la cină, şi am rămas în biroul lui Jeremy să-l aştept, continuând să răsucesc problema în minte.

— Şi?

— Şi în cele din urmă am ajuns la concluzia că era mai bine să mă ocup eu însumi puţin de ea înainte de a o preda unchiului meu. Am descoperit că avocaţii sunt toţi la fel, superintendente. Foarte înceţi, foarte precauţi şi trebuie să fie absolut siguri de fapte înainte să treacă la acţiune. Informaţia pe care o deţineam îmi parvenise cam pe după colţ, ca să zic aşa, şi mă gândeam că bătrânul Jeremy o să

mârâie şi o să cârâie în privinţa folosirii ei. M-am hotărât să mă duc la Stag şi să vorbesc personal cu acest tip.

— Şi aşa ai făcut?

— Da. M-am întors direct la Stag.

— Ce oră era?

Rowley reflectă.

— Să văd, trebuie să fi fost opt şi douăzeci sau pe-aici când m-am dus la Jeremy… Cinci minute… Ei bine, n-aş putea spune exact, Spence… După opt jumate… Poate nouă fără douăzeci.

— Şi?

— Ştiam la ce cameră stătea, Beatrice îmi spusese numărul, aşa că am urcat direct, am bătut la uşă, mi s-a răspuns „Intră” şi am intrat.

Rowley se opri.

— Nu ştiu de ce, dar cred că nu m-am descurcat prea bine. Când am intrat, credeam că eu eram cel de deasupra. Dar trebuie că tipul era un individ destul de deştept. N-am putut să-l oblig să-mi spună nimic clar. Mă gândeam că o să fie înspăimântat când am făcut aluzie la faptul că ceea ce făcea el era şantaj, dar asta păru doar să-l amuze. M-a întrebat cu neobrăzare dacă şi eu eram pe piaţă. „Cu mine nu-ţi faci jocul murdar”, i-am spus. „Eu n-am nimic de ascuns”. Iar el mi-a răspuns cam scârbos că nu asta era intenţia lui. Treaba era că avea ceva de vânzare şi se întreba dacă nu mă interesa să cumpăr. „La ce te referi?”, l-am întrebat. El a spus: „Cât ai plăti dumneata… Sau familia, în general, pentru o dovadă certă că Robert Underhay, dat ca mort în Africa, e în viaţă şi dă din picioare?” L-am întrebat de ce dracu trebuia să plătim noi ceva. Iar el a râs şi a spus: „Pentru că am un client care vine în seara asta şi care cu siguranţă va plăti o sumă considerabilă pentru dovada clară că Robert Underhay e mort”. Atunci… Ei bine, mă tem că atunci mi-am cam pierdut cumpătul şi i-am spus că familia mea nu era obişnuită să facă astfel de afaceri murdare. Dacă Underhay chiar era în viaţă, faptul se

cuvenea a fi simplu de stabilit, i-am spus. Tocmai eram pe punctul să ies când el a râs şi a zis pe un ton de-a dreptul ciudat: „Nu cred că vei putea dovedi asta fără cooperarea mea”. A spus-o într-un mod foarte ciudat.

— Şi pe urmă?

— Sincer să fiu, m-am întors acasă destul de tulburat. Simţeam că încurcasem treburile. Îmi doream să-l fi lăsat pe Jeremy să se ocupe de problema asta. La naiba, avocaţii ştiu să trateze cu clienţii alunecoşi.

— La ce oră ai plecat de la Stag?

— Habar n-am. Stai aşa! Trebuie să fi fost chiar înainte de nouă pentru că, în timp ce treceam prin sat, am auzit pe o fereastră semnalul de la ştiri.

— Ţi-a spus Arden pe cine aştepta? Cine era „clientul”?

— Nu. Eram sigur că era David Hunter. Cine altcineva putea fi?

— Nu părea în nici un fel alarmat de perspectivă?

— Ţi-am spus că tipul era absolut încântat de sine şi călare pe situaţie!

Spence arată cu un gest cleştele greu de fier.

— L-ai observat în galeria din faţa sobei, domnule Cloade?

— Pe ăsta? Nu… Nu cred. Focul nu era aprins. Se încruntă, încercă să vizualizeze scena. Erau ustensile de foc în galerie, asta-i sigur, dar n-am observat ce anume. Cu ăsta…

Spence dădu din cap.

— I s-a zdrobit craniul.

Rowley se încruntă.

— Ciudat. Hunter e un tip subţirel… Arden era bine clădit… Masiv… Puternic.

Superintendentul spuse tern:

— Analiza medicală arată că a fost izbit din spate şi că lovitura a căzut de sus.

Rowley spuse gânditor:

— Fireşte, era un individ îngâmfat… Dar, în tot cazul, eu n-aş fi stat cu spatele la un tip pe care încercam să-l lefteresc

şi care avusese misiuni cam dure în război. Se pare că Arden nu era un tip prea precaut.

— Dacă ar fi fost precaut, acum era în viaţă, spuse sec superintendentul.

— Mi-aş fi dorit din tot sufletul să fi fost, spuse cu aprindere Rowley. Aşa cum stă treaba, am convingerea că am stricat de tot lucrurile. Dacă nu făceam pe grozavul poate că aş fi scos ceva folositor de la el. Ar fi trebuit să mă prefac că eram pe piaţă, dar treaba era prea tâmpită! Vreau să spun, cine suntem noi ca să licităm împotriva lui Rosaleen şi a lui David? Ei au bani. Nici dacă am fi pus toţi mână de la mână n-am fi adunat cinci sute de lire.

Superintendentul ridică bricheta de aur.

— Ai mai văzut-o?

Între sprâncenele lui Rowley apăru o cută. Spuse încet:

— Da, am mai văzut-o undeva, dar nu-mi aduc aminte unde. Nu de mult. Nu… Nu-mi amintesc.

Spence nu-i dădu bricheta. O puse jos şi ridică de pe masă rujul de buze, fără să-l desfacă.

— Dar pe ăsta? Rowley rânji:

— Nu, nu-i domeniul meu, superintendente.

Gânditor, Spence îl desfăcu şi desenă uşor o linie pe dosul mâinii. O studie admirativ, cu capul lăsat pe-o parte.

— Nuanţa brunetelor, aş spune, remarcă el.

— Ciudate lucruri cunoaşteţi voi, poliţiştii, spuse Rowley şi se ridică. Deci, nu se ştie cu precizie cine… cine era mortul?

— Dumneata ai vreo idee, domnule Cloade?

— Nu, doar mă întrebam… Adică… Tipul ăsta era singura noastră pistă spre Underhay. Acum că a murit… Ei bine, să-l cauţi pe Underhay este ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

— Se va face publicitate pe tema asta, domnule Cloade. Nu uita că, la timpul potrivit se va scrie mult în presă despre povestea asta. Dacă Underhay e în viaţă şi ajunge să citească… Ei bine, s-ar putea să iasă la suprafaţă.

— Da, spuse cu îndoială Rowley. S-ar putea.

— Dar dumneata nu crezi?

— Eu cred că prima rundă a fost câştigată de David Hunter.

— Mira-m-aş, spuse Spence. În timp ce Rowley ieşea, luă bricheta şi citi iniţialele de pe ea. D. H. O piesă scumpă, îi spuse el sergentului Graves. Nu e produsă în serie. E foarte uşor de identificat. Greatorex sau altul din Bond Street. Trebuie văzut!

— Da, domnule.

Apoi superintendentul se uită la ceasul de mână. Geamul era zdrobit iar limbile arătau nouă şi zece.

Se uită la sergént.

— Ai primit raportul despre el, Graves?

— Da, domnule. Are arcul principal rupt.

— Şi mecanismul limbilor?

— E perfect bun, domnule.

— După părerea dumitale, Graves, ce ne spune ceasul ăsta?

— Se pare că ne dă ora la care a fost comisă crima.

Spence clătină din cap.

— Când vei fi fost în poliţie tot atât de mulţi ani ca şi mine, vei fi niţel mai suspicios privitor la un lucru atât de convenabil cum e un ceas spart. Poate fi autentic… Dar poate fi şi un truc arhicunoscut. Pune-i limbile la o oră care îţi convine şi ţi-ai fabricat un alibi. Dar nu prinzi o vulpe bătrână în felul ăsta. Îmi păstrez libertatea de a avea părerea mea referitoare la ora când s-a comis crima. Proba medicală spune că tipul a fost omorât între 8 p.m. Şi 11 p.m.

Sergentul Graves îşi drese glasul.

— Edward, al doilea grădinar de la Furrowbank, spune că l-a văzut pe David Hunter ieşind pe o uşă laterală în jur de 7:30. Servitoarele nu ştiau că a fost acolo. Ele îl credeau la Londra, cu doamna Gordon. Asta dovedeşte că era în împrejurimi.

— Da. Va fi interesant de auzit ce are să ne spună Hunter despre mişcările sale.

— Cazul mi se pare clar, domnule, spuse Graves uitându-se la iniţialele de pe brichetă.

— Hm! Mai rămâne de explicat ăsta.

Arătă spre ruj.

— Era căzut sub scrin, domnule. Se poate să fi fost acolo de câtva timp.

— Am verificat. Ultima dată când camera a fost ocupată de o femeie a fost acum trei săptămâni. Ştiu că în ziua de azi serviciul lasă de dorit, dar încă se mai face curat pe sub mobile o dată la trei săptămâni. În general, Stag e curat şi îngrijit.

— Nu există nici o bănuială că Arden ar fi fost încurcat cu vreo femeie.

— Ştiu. Tocmai de asta rujul este ceea ce numesc eu o necunoscută.

Sergentul Graves se abţinuse să spună: „Cherchez la femme”. Avea un accent franţuzesc foarte bun şi ştia că era mai bine să nu-l irite pe superintendent atrăgându-i atenţia asupra acestui lucru. Sergentul Graves era un tânăr cu tact.

Capitolul XVII

Superintendentul Spence cuprinse cu privirea Shepherd Court, Mayfair, înainte să pătrundă în holul elegant. Situat modest în vecinătatea lui Shepherd Market, blocul era discret, scump şi retras.

Înăuntru, paşii lui Spence se afundară într-un covor gros.

Într-o parte se aflau o canapea îmbrăcată în catifea şi o jardinieră încărcată de plante cu flori. În faţă era un mic lift automat, flancat pe o parte de nişte scări. Pe dreapta holului era o uşă pe care scria „Birou”. Spence împinse uşa şi intră. Se pomeni într-o încăpere mică cu un ghişeu, dincolo de care erau o masă cu o maşină de scris şi două scaune. Unul din scaune era tras lângă masă, celălalt, mai

decorativ, era aşezat pieziş, lângă feresatră. Nu se vedea nimeni.

Încastrată în tăblia de mahon a ghişeului, era o sonerie. Spence apăsă pe buton. Cum nu se întâmplă nimic, mai apăsă o dată. Câteva clipe mai târziu uşa de pe peretele opus se deschise şi apăru un bărbat impozant în uniformă. După înfăţişare ai fi zis că era un general străin, ba chiar un feldmareşal, dar după vorbă era londonez, şi încă un londonez fără prea multă şcoală.

— Da, domnule?

— Doamna Gordon Cloade.

— Etajul trei, domnule. Să sun mai întâi?

— E aici, nu-i aşa? Mă gândeam că s-ar putea să fie la ţară.

— Nu, domnule, e aici încă de sâmbăta trecută.

— Şi domnul David Hunter?

— Şi domnul Hunter e aici.

— N-a fost plecat?

— Nu, domnule.

— A fost aici noaptea trecută?

— Ei, haide! Spuse feldmareşalul devenind brusc agresiv. Ce-i cu toate astea? Acum vreţi să ştiţi povestea vieţii fiecăruia?

Spence îi arătă tăcut legitimaţia. Feldmareşalul se pleoşti pe loc şi se arătă gata să coopereze.

— Scuzaţi-mă, spuse el. Nu puteam să spun, nu-i aşa?

— Prin urmare, a fost aici domnul Hunter noaptea trecută?

— Da, domnule, a fost. Cel puţin, după ştiinţa mea. Adică, n-a spus că are de gând să plece.

— Ai fi ştiut dacă era plecat?

— Păi, în general vorbind, nu. Nu cred că aş fi ştiut. De obicei, domnii şi doamnele spun că n-or să fie aici. Lasă vorbă despre scrisori sau ce să spun dacă îi sună cineva.

— Apelurile telefonice se fac prin biroul ăsta?

— Nu, majoritatea apartamentelor au propriile lor linii. Unul sau două n-au vrut telefon, iar când le trimitem vorbă

prin interfon că sunt căutaţi, coboară şi vorbesc din cabina din hol.
— Dar apartamentul doamnei Cloade are telefon, nu?
— Da, domnule.
— Şi, din câte ştii, amândoi au fost aici noaptea trecută?
— Aşa-i.
— Cum e cu masa?
— Există un restaurant, dar doamna Cloade şi domnul Hunter nu se prea folosesc de el. De obicei iau masa în oraş.
— Micul dejun?
— Asta e servit în apartamente.
— Poţi afla dacă li s-a servit micul dejun în dimineaţa asta?
— Da, domnule. Pot să aflu de la room-service.
Spence dădu din cap.
— Acum am să urc. Anunţă-mă ce-ai aflat când cobor.
— Prea bine, domnule.
Spence intră în lift şi apăsă pe butonul pentru al treilea etaj. Nu era decât câte două aprtamente pe nivel. Spence sună la numărul 6.
Îi deschise David Hunter. Nu-l cunoştea pe superintendent, aşa că îl luă repede.
— Ce e?
— Domnul Hunter?
— Da.
— Superintendentul Spence de la Oastshire Police. Putem schimba câteva vorbe?
— Îmi cer scuze, superintendente. Rânji. Credeam că-i vreun agent de publicitate. Intră.
Îl conduse într-o cameră modernă şi foarte frumoasă. Rosaleen stătea la fereastră. La intrarea lor, se întoarse.
— Superintendentul Spence, Rosaleen, spuse Hunter. Ia loc, superintendente. Bei ceva?
— Nu, mulţumesc, domnule Hunter.
Rosaleen îşi înclinase uşurel capul. Acum se aşează, cu spatele la fereastră, Cu mâinile împreunate în poală.
— Fumezi?

David întinse pachetul de ţigări.

— Mulţumesc. Spence luă o ţigară, aşteptă… Îl urmări pe David cum bagă mâna în buzunar, o scoate, se încruntară şi ia o cutie cu chibrituri.

David scăpără un chibrit şi îi oferi foc.

— Mulţumesc, domnule.

— Ei bine? Întrebă degajat David, aprinzându-şi ţigara. S-a întâmplat ceva în Warmsley Vale? Bucătăreasa noastră face negoţ pe piaţa neagră? Întotdeauna ne dă grozav să mâncăm şi mereu m-am întrebat dacă nu cumva se ocupă cu lucruri ilicite.

— E vorba de ceva mai serios, spuse superintendentul. Noaptea trecută, la Stag Inn a murit un om. N-aţi văzut în ziar?

David clătină din cap.

— Nu, n-am remarcat. Ce-i cu el?

— Nu doar că a murit. A fost ucis. I s-a zdrobit capul.

O exclamaţie înăbuşită ieşi de pe buzele lui Rosaleen. David spuse repede:

— Te rog, superintendente, nu intra în detalii. Sora mea e sensibilă. Dacă vei pomeni de sânge sau alte orori, probabil că va leşina.

— Oh, scuzaţi-mă, spuse Spence. Dar nu e vorba de sânge. Deşi a fost clar o crimă.

Se opri. Sprâncenele lui David se înălţară. Spuse liniştit:

— Interesant. Şi noi ce legătură avem?

— Speram că poate ne-aţi putea spune ceva despre acest om, domnule Hunter.

— Eu?

— Aţi fost la el sâmbătă seara. Numele lui… Sau numele sub care s-a înregistrat, era Enoch Arden.

— Da, desigur. Acum îmi amintesc.

David vorbea liniştit, fără stinghereală.

— Ei bine, domnule Hunter?

— Mă tem că nu te pot ajuta, superintendente. Nu ştiu aproape mai nimic despre acest om.

— Îl chema cu adevărat Enoch Arden?
— Îndoi-m-aş.
— De ce v-aţi dus la el?
— Una din obişnuitele poveşti despre ghinion. Mi-a vorbit despre anumite locuri, despre întâmplări din război, anumiţi oameni… David ridică din umeri. Doar o încercare, mă tem. Toată treaba era pură invenţie.
— I-aţi dat vreun ban, domnule?
Răspunsul lui David întârzie o fracţiune de secundă.
— Numai o bancnotă de cinci lire… Pentru noroc. Şi eu am fost la război.
— Cunoşteaţi… Numele pe care vi le-a menţionat?
— Da.
— Unul din numele acelea a fost căpitanul Robert Underhay?
În sfârşit, ţintise în plin! David înlemni. În spatele lui, Rosaleen scoase un icnet de spaimă.
— De ce crezi asta, superintendente? Întrebă în cele din urmă David. Ochii lui erau atenţi, tatonau terenul.
— Am primit informaţii, răspunse placid Spence.
Urmă o scurtă tăcere. Superintendentul era conştient de faptul că ochii lui David îl studiau, îl cântăream, că se luptau să ştie…
— Ai vreo idee cine a fost Robert Underhay, superintendente? Întrebă David.
— Presupun că-mi veţi spune dumneavoastră, domnule.
— Robert Underhay a fost primul soţ al surorii mele. A murit în Africa, acum câţiva ani.
— Sunteţi foarte sigur de asta, domnule Hunter?
— Absolut sigur. Nu-i aşa, Rosaleen? Se întoarse spre ea.
— Oh, da. Tânăra vorbea repede şi întretăiat. Robert a murit de friguri… A fost foarte trist.
— Uneori poveştile care circulă nu sunt chiar adevărate, doamnă Cloade.
Ea nu spuse nimic. Nu se uita la el, ci la fratele ei. Apoi, după o clipă, spuse:

— Robert e mort.

— Din informaţiile pe care le deţin reiese că acest om, Enoch Arden, a afirmat că era un prieten al răposatului Robert Underhay şi că, în acelaşi timp, v-a informat, domnule Hunter, că Robert Underhay trăieşte.

David clătină din cap.

— Prostii, spuse el. Pur şi simplu, prostii.

— Declaraţi în mod hotărât că numele lui Robert Underhay n-a fost menţionat?

David zâmbi fermecător.

— Oh, a fost menţionat. Tipul ăsta, sărmanul de el, îl cunoscuse pe Underhay.

— N-a fost cumva vorba de… Şantaj, domnule Hunter?

— Şantaj? Nu te înţeleg, superintendente.

— Oare, domnule Hunter? Apropo, e o chestie de formalitate, unde eraţi noaptea trecută între… Să zicem, şapte şi unsprezece?

— Tot ca o chestie de formalitate, ce se întâmplă dacă refuz să răspund, superintendente?

— Nu vă purtaţi cam copilăreşte, domnule Hunter?

— Nu cred. Îmi displace – întotdeauna mi-a displăcut să fiu hărţuit.

Superintendentul se gândi că probabil era adevărat. Mai cunoscuse martori de genul lui David Hunter. Martori care erau îndărătnici de dragul de a fi îndărătnici, nu că ar fi avut ceva de ascuns. Simplul fapt de a li se cere socoteală pentru venirile şi plecările lor părea să le trezească mândria şi să-i facă ţâfnoşi. Din cauza asta făceau tot posibilul să pună beţe-n roate organelor legii.

Deşi se mândrea că e un om corect, imparţial, superintendentul Spence venise la Shepherd's Court cu puternica convingere că David Hunter era criminalul.

Acum, pentru prima dată, nu mai era atât de sigur, însuşi infantilismul sfidării lui David îi trezise îndoielile.

Spence se uită la Rosaleen. Aceasta răspunse pe loc:

— David, de ce nu-i spui?

— Chiar aşa, doamnă Cloade. Nu vrem decât să lămurim lucrurile…

David interveni cu brutalitate:

— Să n-o hărţuieşti pe sora mea, auzi?! Ce-ţi pasă dacă am fost aici, sau în Warmsley Vale sau în Timbuctoo?

Spence îl avertiză:

— Veţi fi citat la anchetă, domnule Hunter, iar acolo va trebui să răspundeţi.

— Voi aştepta ancheta, atunci! Şi acum, superintendente, vrei să pleci dracului de aici?

— Prea bine, domnule. Imperturbabil, superintendentul se ridică. Dar, mai întâi, am s-o rog ceva pe doamna Cloade.

— Nu vreau ca sora mea să fie deranjată.

— Chiar aşa. Dar vreau să se uite la cadavru şi să-mi spună dacă îl poate indentifica. Intră în drepturile mele. Treaba asta trebuie făcută mai curând sau mai târziu. De ce să nu vină cu mine acum şi să terminăm cu asta? Un martor l-a auzit spunând pe răposatul domn Arden că îl cunoştea pe Robert Underhay… Ergo se poate s-o fi cunoscut şi pe doamna Underhay, şi, prin urmare, şi doamna Underhay se poate să-l fi cunoscut pe el. Dacă numele lui nu e Enoch Arden, aşa am putea şti care e numele lui adevărat.

Oarecum în mod neaşteptat, Rosaleen se ridică.

— Bine-nţeles că vin, spuse ea.

Spence se aşteptă la o altă izbucnire din partea lui David, dar, spre mirarea lui, acesta rânji.

— Bravo, Rosaleen, spuse el. Mărturisesc că şi eu sunt curios. În definitiv, poate eşti în stare să-i pui un nume amicului…

Spencer îi spuse tinerei:

— Dumneavoastră, nu l-aţi văzut în Warmsley Vale?

Ea clătină din cap.

— De sâmbătă sunt la Londra.

— Iar Arden a sosit vineri seara… Da.

Rosaleen întrebă:

— Vreţi să vin acum?

Pusese întrebarea cu ceva din aerul supus al unei fetiţe. Superintendentul Spence fu impresionat fără să vrea. Tânăra avea o docilitate, o solicitudine la care nu se aşteptase.

— Aţi fi foarte amabilă, doamnă Cloade. Cu cât stabilim mai repede anumite fapte, cu atât mai bine. Numai că n-am venit cu maşina poliţiei.

David se duse la telefon.

— Am să sun la Damier Hire. E sub limita legală de timp pentru închiriat o maşină, dar sper că te descurci, superintendente. În fond, nu-i decât o amărâtă de mită.

— Cred că se poate aranja, domnule Hunter.

Se ridică.

— Am să vă aştept la parter.

Coborî cu liftul şi intră în birou.

Feldmareşalul îl aştepta.

— Ei bine?

— S-a dormit în ambele paturi, astă noapte, domnule. Băile şi prosoapele folosite. Micul dejun le-a fost servit în apartament la nouă jumate.

— Şi nu ştii la ce oră a venit ieri domnul Hunter?

— Mă tem că nu vă mai pot spune nimic altceva, domnule.

Ei bine, asta era, gândi Spence. Se întreba dacă în spatele refuzului lui David de a vorbi se afla altceva decât o pură sfidare copilărească. Trebuie să-şi fi dat seama că asupra lui plana acuzaţia de crimă. Trebuie să înţeleagă că cu cât îşi va spune mai curând povestea, cu atât mai bine. Niciodată nu e bine să te opui. Dar tocmai un astfel de lucru l-ar fi distrat pe David Hunter – să se pună cu poliţia.

Pe drum, vorbiră foarte puţin. Când ajunseră la morgă, Rosaleen Cloade era foarte palidă. Mâinile îi tremurau. David părea îngrijorat din cauza ei. Îi vorbea ca unui copil mic.

— N-o să dureze decât câteva clipe, turturico. Nu-i absolut nimic, e un fleac. Nu te frământa. Te duci înăuntru cu

superintendentul iar eu am să te aştept. N-are de ce să-ţi fie frică. Va arăta linişit şi împăcat, exact ca şi cum ar dormi.

Ea dădu uşurel din cap şi-i întinse mâna. El i-o bătu încetişor.

— Fii fetiţă curajoasă, puişor.

În timp ce-l urma pe superintendent, spuse cu glasul ei moale:

— Trebuie că mă consideraţi tare laşă. Dar când toţi din casă erau morţi… Toţi, în afară de tine… În noaptea aia oribilă din Londra…

El spuse blând:

— Înţeleg, doamnă Cloade. Ştiu că aţi trecut printr-o tristă experienţă în timpul bombardamentului, când a fost ucis soţul dumneavoastră. N-o să dureze decât câteva clipe, credeţi-mă.

La un semn al lui Spence, cearceaful fu dat la o parte. Rosaleen stătea privind în jos la bărbatul care-şi spusese Enoch Arden. Spence o urmărea cu atenţie.

Ea se uita la mort curioasă şi parcă mirată… Nu tresări, nu dădu nici un semn de emoţie sau de recunoaştere, doar se uita lung, mirată. Apoi, foarte repede, într-un fel aproape indiferent, îşi făcu semnul crucii.

— Dumnezeu să-l odihnească, spuse ea. Nu l-am văzut în viaţa mea pe acest om. Nu ştiu cine e.

Spence îşi spuse în sinea lui: „Fie eşti cea mai bună actriţă pe care am întâlnit-o vreodată, fie spui adevărul”.

Mai târziu, Spence îl sună pe Rowley Cloade.

— Am dus-o pe văduvă la morgă. Spune că nu e Robert Underhay şi că nu l-a mai văzut niciodată. Aşa că asta s-a lămurit!

Urmă o pauză. Apoi Rowley întrebă încetişor:

— Oare s-a lămurit?

— Cred că juriul o va crede… În lipsa unei dovezi contrare, fireşte.

— D-da, spuse Rowley şi închise.

Apoi, încruntându-se, luă cartea de telefon a Londrei. Degetul lui trecu meticulos în revistă numele înscrise la litera P. La un moment dat, găsi ce căuta.

— Sfârşitul cărţii întâiCARTEA A DOUA

Capitolul I

Hercule Poirot împături cu grijă ultimul din ziarele pe care i le cumpărase George. Informaţiile erau cam anemice. Analiza medicală arăta că craniul bărbatului fusese spart în urma unei serii de lovituri puternice. Ancheta fusese amânată peste două săptămâni. Oricine putea da informaţii despre un bărbat pe nume Enoch Arden despre care se credea că sosise de curând din Cape Town era rugat să ia legătura cu şeful poliţiei din Oastshire.

Poirot puse ziarele teanc, le aranjă cu grijă şi începu să mediteze. Afacerea îl interesa. Probabil că ar fi trecut indiferent peste micul articol dacă n-ar fi fost vizita recentă a doamnei Lionel Cloade, vizită care îi adusese aminte cu mare claritate incidentele de la club, din ziua raidului aerian. Şi-l amintea cu exactitate pe maiorul Porter spunând: „S-ar putea ca, undeva, la vreo mie de mile de aici, să apară un oarecare domn Enoch Arden care să ia viaţa de la capăt”. Acum, tare vroia să ştie mai multe despre acest bărbat numit Enoch Arden care murise violent la Warmsley Vale.

Îşi aminti că îl cunoştea oarecum pe superintendentul Spence de la poliţia din Oasthire şi îşi mai aminti şi că tânărul Mellon locuia nu departe de Warmsley Vale, şi că tânărul Mellon îl cunoştea pe Jeremy Cloade.

Tocmai se gândea să-i telefoneze tânărului Mellon, când intră George şi îl anunţă că un oarecare domn Rowland Cloade ar dori să îl vadă.

— Aha! Exclamă cu satisfacţie Hercule Poirot. Condu-l înăuntru.

Fu introdus un tânăr chipeş, cu o expresie îngrijorată şi aerul că nu ştia cum să înceapă.

— Ei bine, domnule Cloade, ce pot face pentru dumneata? Îi sări în ajutor Poirot.

Rowley se uita cam cu îndoială la Poirot. Mustaţa extravagantă, eleganţa fără cusur, ghetele albe şi pantofii din piele cu botul ascuţit, toate îl umpleau pe acest tânăr insular de neîncredere.

Poirot îşi dădea perfect seama de asta şi se simţea oarecum amuzat.

Rowley Cloade începu greoi:

— Mă tem că va trebui să vă explic cine sunt şi aşa mai departe. Nu-mi cunoaşteţi numele…

Poirot îl întrerupse:

— Ba da, îţi cunosc perfect numele. Vezi dumneata, mătuşa dumitale a fost la mine săptămâna trecută.

— Mătuşa mea? Maxilarul lui Rowley căzu. Se uita la Poirot cu cea mai vie uimire. Era atât de limpede că pentru el asta era o noutate încât Poirot respinse ipoteza că cele două vizite aveau o legătură între ele. O clipă îşi zise că e o coincidenţă fantastică faptul că doi membri ai familiei Cloade găsiseră de cuviinţă să-l consulte într-o perioadă atât de scurtă, dar în clipa următoare îşi dădu seama că nu era nici o coincidenţă, ci o succesiune firească izvorând dintr-o cauză iniţială.

Cu glas tare, spuse:

— Presupun că doamna Lionel Cloade este mătuşa dumitale.

Rowley păru chiar şi mai uluit ca mai înainte.

Spuse cu cea mai mare neîncredere:

— Mătuşa Kathie? Sigur… Nu vă referiţi la… Doamna Jeremy Cloade?

Poirot clătină din cap.

— Dar de ce naiba putea mătuşa Kathie…

Poirot murmură discret:

— A fost îndrumată la mine am înţeles, de spiritele călăuzitoare.

— Oh, Doamne! Rowley păru uşurat şi amuzat. Spuse, ca şi cum ar fi vrut să-l liniştească pe Poirot: E inofensivă, să ştiţi.

— Mira-m-aş.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mă întreb dacă există cineva total inofensiv.

Rowley îl privi lung. Poirot oftă.

— Ai venit să mă întrebi ceva? Te ascult.

Pe chipul lui Rowley apăru iar expresia îngrijorată.

— Mă tem că e o poveste cam lungă…

Şi Poirot se temea de asta. Avea el o presimţire că Rowley nu era genul de om care să ajungă repede la obiect. Se lăsă pe speteaza scaunului şi închise ochii pe jumătate, în timp ce Rowley începu:

— Unchiul meu, înţelegeţi, a fost Gordon Cloade…

— Ştiu totul despre Gordon Cloade, îl ajută Poirot.

— Bun. Atunci nu mai e nevoie să vă explic. Cu câteva săptămâni înainte să moară s-a însurat… cu o văduvă tânără pe nume Underhay. De la moartea lui, ea locuieşte la Warmsley Vale… Ea şi un frate al ei. Noi toţi am înţeles că primul ei soţ murise de friguri în Africa. Dar acum se pare că s-ar putea să nu fie aşa.

— Ah! Exclamă Poirot reluându-şi poziţia iniţială. Şi ce v-a condus la presupunerea asta?

Rowley descrise apariţia lui Enoch Arden în Warmsley Vale.

— Poate aţi văzut în ziare…

— Da, am văzut.

Rowley continuă. Descrise prima impresie pe care i-o făcuse Arden, vizita lui la Stag, scrisoarea primită de la Beatrice Lippincott şi, în final, conversaţia la care trăsese cu urechea Beatrice.

— Fireşte, nu poţi fi sigur de ceea ce a auzit ea. Se poate să fi exagerat puţin… Sau chiar să fi înţeles greşit.

— A povestit şi la poliţie?

— Da… I-am spus că e bine s-o facă.

— Scuză-mă, nu prea văd de ce ai venit la mine, domnule Cloade. Vrei ca eu să investighez această… Crimă? Căci e o crimă, presupun.

— Doamne, nu! Spuse Rowley. Nu vreau nimic de genul ăsta. Asta e treaba poliţiei. Nu, eu vreau altceva. Vreau să aflaţi cine era tipul.

Ochii lui Poirot se îngustară.

— Dumneata cine crezi că era, domnule Cloade?

— Ei bine, vreau să spun… Enoch Arden nu e un nume. La naiba, e un poem. Tennyson. M-am dus şi m-am documentat. E vorba de un tip care se întoarce şi descoperă că nevasta lui s-a măritat cu un alt tip.

— Aşadar dumneata crezi că Enoch Arden era însuşi Robert Underhay? Întrebă liniştit Poirot.

Rowley răspunse încetişor:

— Putea să fie… Adică, vârsta era cam aceeaşi, şi înfăţişarea, şi tot tacâmul. Am tot dezbătut problema asta cu Beatrice. Normal că nu-şi amintea exact ce spusese fiecare din ei. Tipul spunea că Robert Underhay ieşise în lume şi că era bolnav şi avea nevoie de bani. Ei bine, se poate să fi vorbit chiar despre el, nu-i aşa? Se pare că a spus ceva despre faptul că lui David Hunter nu i-ar fi convenit dacă Underhay apărea în Warmsley Vale… Ceea ce parcă ar da niţel de înţeles că se afla deja acolo sub un nume fals.

— Ce dovadă de identificare a fost prezentată la anchetă?

Rowley clătină din cap.

— Nimic precis. Doar personalul de la Stag care a spus că el era cel care venise acolo şi se înregistrase ca Enoch Arden.

— Dar actele lui?

— Nu avea niciunul.

— Cum? Poirot se ridică de mirare. Nici un fel de act?

— Absolut nimic. Nişte şosete uzate şi o cămaşă şi o periuţă de dinţi, etc, dar nici un act.

— Nici paşaport? Nici scrisori? Nici măcar o cartelă de raţii?

— Absolut nimic.

— Asta-i foarte interesant, spuse Poirot. Da, foarte interesant…

Rowley continuă:

— David Hunter, ăsta-i fratele lui Rosaleen, s-a dus la el în seara în care a sosit. Povestea pe care a spus-o la poliţie a fost că primise o scrisoare de la tip în care-i spunea că fusese prieten cu Robert Underhay şi că era la pământ. La rugămintea surorii lui s-a dus la Stag şi l-a văzut pe flăcău şi i-a dat cinci lire. Asta e povestea lui şi pun pariu că are de gând să nu renunţe nici mort la ea. Fireşte că poliţia păstrează tăcerea despre ceea ce a auzit Beatrice.

— David Hunter spune că nu-l cunoscuse în prealabil pe omul acela?

— El aşa spune. Oricum, bănuiesc că Hunter nu l-a cunoscut pe Underhay.

— Ce poţi să-mi spui despre Rosaleen Cloade?

— Poliţia i-a cerut să se uite la cadavru să vadă dacă îl cunoaşte. Ea a spus că îi era total străin.

— Eh bien. Atunci asta răspunde întrebării dumitale!

— Oare? Nu cred. Dacă mortul este Underhay, atunci Rosaleen n-a fost niciodată soţia unchiului meu şi nu are dreptul la nici un penny din banii lui. Credeţi că în aceste împrejurări l-ar fi recunoscut?

— N-ai încredere în ea?

— N-am încredere în niciunul din ei.

— Sunt convins că există o mulţime de oameni care ar putea să spună în mod cert dacă mortul este sau nu Underhay.

— Se pare că nu-i chiar atât de simplu. Eu asta vreau de la dumneavoastră. Să găsiţi pe cineva care îl cunoaşte pe Underhay. Din cât se pare, n-are nici o rudă în ţara asta… Şi a fost întotdeauna un tip singuratic, nesociabil. Îmi închipui că trebuie să existe foşti servitori, prieteni, cineva… Dar războiul a destrămat totul şi i-a împrăştiat pe oameni care încotro. Eu n-aş şti cum să încep să abordez treaba… Şi, oricum, n-am timp. Sunt fermier… Şi duc lipsă de mână de lucru.

— De ce eu? Întrebă Hercule Poirot.

Rowley păru stânjenit.

În ochii lui Poirot apăru o luminiţă jucăuşă.

— Îndrumarea spiritelor?

— Doamne sfinte, nu! Spuse îngrozit Rowley. De fapt… Ezită… Am auzit un tip pe care-l cunosc vorbind despre dumneavoastră… Spunea că sunteţi trăsnet în chestii de genul ăsta. Nu ştiu ce onorariu aveţi… Mare, presupun… Iar noi suntem lefteri, dar aş îndrăzni să spun că am încropi ceva dacă punem mână de la mână. Adică, dacă vreţi să vă ocupaţi de problemă.

Hercule Poirot spuse încetişor:

— Da, cred că am să pot să vă ajut.

Aminitirea, o amintire foarte limpede şi precisă, îi reveni în minte. Plictiseala din club, foşnetul ziarului, glasul monoton… Numele… Care era numele? A, da. Porter. Maiorul Porter.

Hercule Poirot se ridică.

— Vrei să revii după-amiază, domnule Cloade?

— Ştiu şi eu? Da, cred că da. Dar puteţi face ceva într-un timp atât de scurt?

Se uită la Poirot cu uimire şi neîncredere. Poirot n-ar fi fost om dacă ar fi rezistat tentaţiei să pozeze. Cu amintirea sclipitorului său predecesor în minte, spuse solemn:

— Am metodele mele, domnule Cloade.

Era exact ce trebuia spus. Expresia lui Rowley deveni extrem de respectuoasă.

— Da… Desigur. Zău. Nu ştiu cum faceţi treburile astea.

Poirot nu-l puse în temă. După plecarea lui Rowley se aşează şi scrise un scurt bilet. I-l dădu lui George, instruindu-l să-l ducă la Coronation Club şi să aştepte răspunsul.

Răspunsul fu extrem de satisfăcător. Maiorul Porter îi transmitea complimentele sale lui monsieur Hercule Poirot şi ar fi fost bucuros să-i primească pe el şi pe prietenul său în Edgeway Street 79, Campden Hill, în după-amiaza aceea la cinci.

*

Rowley Cloade reapăru la patru şi jumătate.

— Ceva noroc, monsieur Poirot?

— Desigur, domnule Cloade, mergem acum să-l vedem pe un bun prieten al căpitanului Robert Underhay.

— Poftim? Rowley rămase cu gura căscată. Se uita la Poirot cu uimirea unui băieţel în faţa unui scamator care scoate iepuri din pălărie. Dar e incredibil! Nu înţeleg cum puteţi face toate astea… Vai, nu-s decât câteva ore!

Poirot flutură o mână indiferentă şi încercă să pară modest. Nu avea nici o intenţie să dezvăluie simplitatea trucului său de scamator. Faptul că îl impresiona pe acest simpluţ Rowley îi mângâia vanitatea.

Plecară împreună şi luară un taxi până în Campden Hill.

*

Maiorul Porter ocupa primul etaj al unei căsuţe ponosite. Fură primiţi de o femeie vioaie, grasă şi rumenă în obraji şi

duşi sus. Era o cameră pătrată cu rafturi de cărţi de jur împrejur şi câteva tablouri cu natură moartă, destul de proaste. Pe podea erau două carpete, carpete de calitate, în culori încântătoare, dar foarte uzate.

Poirot se uită la bărbatul care stătea foarte drept lângă cămin, în costumul lui bine croit, dar ponosit. Îşi dădea seama că, pentru maiorul Porter, viaţa însemna un şir de privaţiuni crâncene. Impozitele şi costul tot mai ridicat al traiului îi lovise cel mai tare pe vechii veterani de război, însă de unele lucruri maiorul Porter avea să se agaţe până la capăt. Subscripţia de la club, de exemplu.

Maiorul Porter vorbea în salturi.

— Mă tem că nu-mi amintesc să ne fi cunoscut, monsieur Poirot. La club, spuneţi? Acum câţiva ani? Vă cunosc după nume, desigur.

— Acesta este domnul Rowland Cloade.

Maiorul Porter zmuci din cap în onoarea prezentării.

— Încântat, spuse el. Mă tem că nu vă pot invita la un pahar de sherry. Negustorul meu de vinuri şi-a pierdut stocul în bombardament. Am nişte gin. Sau poate doriţi o bere?

Acceptară berea. Maiorul Porter scoase o tabacheră.

— Fumaţi?

Poirot acceptă o ţigară. Maiorul scăpără un băţ de chibrit şi îi oferi foc.

— Dumneata nu vrei, ştiu, îi spuse maiorul lui Rowley. Te deranjează dacă îmi aprind pipa? Ceea ce şi făcu, pufăind o grămadă de timp.

Toate aceste preliminarii fiind încheiate, întrebă:

— Despre ce e vorba?

Se uita de la unul la altul.

Poirot spuse:

— Poate aţi citit în ziar despre moartea unui bărbat în Warmsley Vale?

Porter clătină din cap.

— Se poate, deşi nu cred.

— Numele lui era Arden, Enoch Arden.

Porter clătină iarăşi din cap.

— A fost găsit la Stag Inn cu capul zdrobit.

Porter se încruntă.

— Să văd… Da, parcă am citit aşa ceva… Acum câteva zile.

— Da. Am aici o fotografie, e o fotografie din ziar şi nu e prea clară, mă tem. Ceea ce am vrea noi să ştim, maior Porter, este dacă l-aţi mai văzut vreodată pe acest om.

Îi înmânã fotografia.

Maiorul Porter o luă şi se încruntă la ea.

— Aşteptaţi o clipă, îşi luă ochelarii, şi-i potrivi pe nas şi se uită mai bine la fotografie… Apoi tresări puternic.

— Dumnezeu să mă păzească! Exclamă el. Fir-aş al naibii!

— Îl cunoaşteţi pe acest om?

— Fireşte că îl cunosc. E Underhay – Robert Underhay.

— Sunteţi sigur? În glasul lui Rowley se citea triumful.

— Bine-nţeles că sunt sigur. Robert Underhay! Aş jura oriunde pentru asta.

Capitolul II

Telefonul sună şi Lynn se duse să răspundă. Se auzi glasul lui Rowley.

— Lynn?

— Rowley?

Glasul ei suna deprimat. El întrebă:

— Ce mai faci? Nu te-am văzut deloc zilele astea.

— Oh, fleacuri, nimic important. Alerg de colo-colo cu un coş, aştept să aducă peşte şi stau la coadă pentru o fărâmă de cozonac dezgustător. Cam asta. Viaţă de casnică.

— Vreau să te văd. Am ceva să-ţi spun.

— Ce anume?

Rowley chicoti.

— Veşti bune. Ne întâlnim lângă Rolland Copse. Vorbim acolo.

— Veşti bune? Lynn puse receptorul în furcă. Ce putea să însemne pentru Rowley Cloade veşti bune? Bani? Îşi

vânduse taurul ăla tânăr la un preţ mai bun decât sperase să primească?

Nu, gândi ea, trebuie să fie mai mult de atât. În timp ce urca pe câmp spre Rolland Copse, Rowley îşi lăsă tractorul şi-i veni în întâmpinare.

— Bună, Lynn.

— Vai, Rowley… Arăţi… Altfel, sau mi se pare?

El râse.

— Aş zice că da. Ni s-a întors norocul, Lynn!

— Ce vrei să spui?

— Îţi aminteşti că bătrânul Jeremy a pomenit de un tip pe nume Hercule Poirot?

— Hercule Poirot? Lynn se încruntă. Da, îmi amintesc ceva…

— Cu mult timp în urmă. Era încă război. Erau în mausoleul ăla de club a lui şi a fost un raid aerian.

— Şi? Întrebă Lynn nerăbdătoare.

— Tipul e îmbrăcat aiurea şi aşa mai departe. E francez… Sau belgian. E un flăcău ciudat dar e nemaipomenit.

Lynn îşi uni sprâncenele.

— Nu e… detectiv?

— Aşa-i. Ei bine, ştii de tipul ăsta căruia i s-a făcut felul la Stag. Nu ţi-am spus, dar circula o idee că se putea să fi fost primul soţ al lui Rosaleen Cloade.

Lynn râse.

— Doar pentru că îşi zicea Enoch Arden? Ce idee absurdă!

— Nu chiar atât de absurdă, fata mea. Spence a dus-o pe Rosaleen să arunce o privire la el. Iar ea a jurat foarte ferm că nu era soţul ei.

— Aşa că s-a terminat, nu.

— Poate că s-a terminat. Dar datorită mie!

— Datorită ţie? Ce-ai făcut tu?

— M-am dus la tipul ăsta, Hercule Poirot. I-am spus că vrem o altă părere, şi l-am întrebat dacă ar putea să găsească pe cineva care l-a cunoscut în realitate pe Robert Underhay. Ai cuvântul meu, tipul ăsta e trăsnet! Exact cum

ai scoate un iepure din pălărie, l-a scos în câteva ore pe cel mai bun prieten a lui Underhay. Un amic pe nume Porter. Rowley se opri. Apoi chicoti din nou, cu o notă de emoţie care o miră şi o zăpăci pe Lynn. Să nu sufli o vorbă, Lynn. Superintendentul m-a pus să jur că nu spun nimănui, dar aş vrea ca tu să ştii. Mortul e Robert Underhay.

— Poftim? Lynn făcu un pas înapoi. Se uita prosteşte la Rowley.

— Robert Underhay în persoană! Porter n-a avut nici cel mai mic dubiu. Aşa că vezi, Lynn… Am câştigat! Până la urmă, noi am câştigat! I-am învins pe nenorociţii ăştia de escroci!

— Care nenorociţi de escroci?

— Hunter şi sora lui. Sunt caftiţi… Terminaţi! Rosaleen nu primeşte banii lui Gordon. Noi îi primim. Sunt ai noştri! Testamentul pe care l-a făcut Gordon înainte să se însoare cu Rosaleen e valabil şi banii se împart între noi. Eu primesc o pătrime. Înţelegi? Dacă primul ei soţ era în viaţă când s-a măritat cu Gordon, n-a fost deloc măritată cu Gordon!

— Eşti… Eşti sigur de ceea ce spui?

El o privi lung, pentru prima dată păru uşor nedumerit.

— Bine-nţeles că sunt sigur! E o chestie elementară. Acum totul e în regulă. Este exact cum vroia Gordon să fie. Totul e ca şi cum nepreţuita aia pereche n-ar fi existat niciodată. E la fel ca înainte.

Totul e la fel ca înainte… Dar nu poţi şterge cu buretele ceva ce s-a întâmplat, gândi Lynn. Nu poţi pretinde că n-a existat niciodată. Întrebă încetişor:

— Ei ce vor face?

— Ce? Ea văzu că până în acel moment, Rowley nu se prea gândise la asta. Nu ştiu. Presupun că se întorc de unde au venit. Ştii, cred… Da, cred că s-ar cuveni să facem ceva pentru ea. Adică, ea s-a măritat de bună credinţă cu Gordon. Cred că a crezut cu adevărat că primul ei soţ era

mort. Nu e vina ei. Da, trebuie să facem ceva pentru ea… Să-i dăm o alocaţie decentă. Contribuim cu toţii.

— O placi, nu-i aşa?

— Da. Rowley reflectă. Îmi place, într-un fel. E o puştoaică drăguţă. Recunoaşte o vacă atunci când o vede.

— Eu nu.

— Oh, ai să înveţi, spuse îngăduitor Rowley.

— Şi cum rămâne cu… David?

Rowley se uită urât.

— La dracu' cu David! Oricum n-au fost niciodată banii lui. El n-a făcut decât să vină şi s-o stoarcă de bani pe soră-sa, ca un parazit.

— Nu, Rowley, n-a fost aşa… N-a fost. El nu e un parazit. E… un aventurier, poate.!

— Şi un criminal odios!

Lui Lynn i se tăie respiraţia.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, cine crezi că l-a omorât pe Underhay?

Ea strigă:

— Nu cred! Nu cred!

— Fireşte că el l-a omorât pe Underhay! Cine altcineva putea s-o facă? A fost aici în ziua aia. A venit cu trenul de cinci jumate. Aşteptam nişte oameni la gară şi l-am zărit în depărtare.

Lynn spuse tăios:

— S-a întors la Londra în seara aia.

— După-ce l-a omorât pe Underhay, spuse triumfător Rowley.

— N-ar trebui să spui aşa ceva, Rowley. La ce oră a fost omorât Underhay?

— Păi… Nu ştiu exact. Rowley o lăsă mai moale… Reflectă. Presupun că n-o să ştim până la ancheta de mâine, îmi imaginez că undeva între nouă şi zece.

— David a prins trenul de nouă şi douăzeci spre Londra.

— Ascultă, Lynn, de unde ştii tu?

— Eu… M-am întâlnit cu el, fugea la tren.

— De unde ştii că l-a şi prins?

— Pentru că mai târziu mi-a dat telefon din Londra.

Rowley se uită mânios la ea.

— De ce dracu ţi-a dat ţie telefon? Ascultă, Lynn, al naibii să fiu dacă eu…

— Oh, ce contează asta, Rowley? În tot cazul, asta dovedeşte că a prins trenul.

— A avut timp din belşug să-l omoare pe Underhay şi pe urmă să alerge la tren.

— Nu şi dacă a fost omorât la nouă.

— Se poate să fi fost omorât chiar înainte de nouă.

Dar în glasul lui se citea o uşoară îndoială.

Lynn închise ochii pe jumătate. Asta să fi fost adevărul?

Când gâfâind, înjurând, David ieşise din pădurice, cel care o luase în braţe fusese un criminal care tocmai îşi înfăptuise crima? Îşi aminti ciudata lui agitaţie… Neastâmpărul, neliniştea lui să fi fost din cauză că crima îl afectase? S-ar putea. Trebuia să recunoască faţă de ea însăşi. Să fi fost David total străin de crimă? Sau dimpotrivă? Ar fi ucis el un om care nu-i făcuse nici un rău… O stafie a trecutului? Un om a cărui singură vină era că stătea între Rosaleen şi o mare moştenire… Între David şi plăcerea de a se bucura de banii lui Rosaleen?

Murmură.

— De ce l-ar fi omorât pe Underhay?

— Doamne sfinte, Lynn, cum poţi să mai întrebi? Tocmai ţi-am spus de ce! Underhay fiind în viaţă când s-a măritat ea cu Gordon, banii lui Gordon sunt ai noştri! În tot cazul, Underhay îi şantaja.

Ah, asta se încadra mai bine în tipar. David ar putea ucide un şantajist… De fapt, nu în felul ăsta ar trata cu un şantajist?

Da, asta se încadra în tipar, prindea sens. Graba lui David, agitaţia lui… Modul sălbatic, aproape furios, de a-şi exprima dragostea. Şi mai târziu, renunţarea la ea. „Ar fi mai bine s-o şterg…” Da, se potrivea.

Ca prin vis, îl auzi pe Rowley întrebând:

— Ce s-a întâmplat, Lynn? Te simţi bine?

— Da, desigur.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi aşa posomorâtă! Se întoarse şi se uită în josul dealului la Long Willows. Slavă Domnului, acum putem să facem niţică ordine… Să cumpărăm câteva maşinării care să ne mai scutească de muncă… Să fie numai bine pentru tine. Nu vreau să te speteşti muncind, Lynn.

Casa aceea avea să fie căminul ei. Căminul ei şi al lui Rowley…

Iar într-o dimineaţă, la opt, David avea să se legene mort cu ştreangul de gât…

Capitolul III

Cu chipul palid şi hotărât şi ochi iscoditori, David o ţinea de umeri pe Rosaleen.

— O să fie bine, ţi-o spun, o să fie bine. Dar trebuie să-ţi ţii firea şi să faci exact ce îţi spun.

— Şi dacă te arestează? Tu ai spus asta! Ai spus că s-ar putea să te aresteze.

— Da, e posibil. Dar nu va fi pentru mult timp. Nu dacă îţi ţii firea.

— Voi face tot ce-mi spui, David.

— Aşa te vreau! Tot ce ai de făcut, Rosaleen, e să rămâi neclintită la povestea ta. Ţine-o una şi bună că mortul nu e bărbatul tău, Robert Underhay.

— Îmi vor întinde capcane să spun lucruri pe care nu vreau să le spun.

— Nu, n-o vor face. Totul e în regulă, ascultă-mă pe mine.

— Nu, e o greşeală… Tot timpul a fost o greşeală. Am făcut ceva rău. Am luat bani care nu ne aparţin. Nopţi întregi n-am dormit gândindu-mă la asta, David. Am luat bani care nu ne aparţin. Dumnezeu ne pedepseşte pentru ticăloşia noastră.

El o privea încruntat. Rosaleen claca… Da, hotărât claca. Întotdeauna existase acea teamă religioasă. Conştiinţa ei nu

fusese niciodată pe deplin liniştită. Acum, afară doar dacă era extrem de norocos, Rosaleen avea să se prăbuşească total. Ei bine, exista un singur lucru de făcut.

— Ascultă, Rosaleen, spuse cu blândeţe. Vrei să fiu spânzurat?

Ochii ei se lărgiră de groază.

— Oh, David, n-ai… N-au…

— Singura persoană care mă poate spânzura… Eşti tu. O dată ce recunoşti, prin privire, sau printr-un semn, sau printr-o vorbă că mortul ar putea fi Underhay, mi-ai pus laţul de gât! Înţelegi asta?

Da, acum mai venea de acasă! Ea îl privea cu ochii largi, îngroziţi.

— Sunt atât de proastă, David!

— Nu, nu eşti. În orice caz, nu trebuie să fii deşteaptă. Va trebui să juri solemn că mortul nu e soţul tău. Poţi face asta?

Ea dădu din cap.

— Pari proastă, dacă vrei. Pari ca şi cum n-ai pricepe ce ţi se cere. Nu va fi nici un rău în asta. Dar rămâi fermă pe poziţie, ţine-o pe-a ta. Gaythorne va avea grijă de tine. E un avocat foarte abil, de asta l-am angajat. Va fi prezent la anchetă şi te va apăra de hărţuieli. Dar chiar şi în faţa lui, rămâi neclintită la povestea ta. Pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca să fii deşteaptă sau să crezi că mă poţi ajuta mai mult prin nu ştiu ce versiune a ta.

— Aşa am să fac, David. Am să fac exact ce îmi spui.

— Bravo. Când se termină totul, plecăm… În sudul Franţei… În America. Între timp, ai grijă de sănătatea ta. Nu mai sta trează nopţile frământându-te. Ia chestiile alea pentru somn pe care ţi le-a prescris doctorul Cloade… Bromură sau nu ştiu ce. Ia una pe noapte, linişteşte-te şi nu uita că ne aşteaptă vremuri bune! Şi-acum, e timpul să mergem la anchetă. E fixată la unsprezece.

Se uită circular prin frumosul salon. Frumuseţe, confort, bogăţie… Se bucurase de toate astea. O casă grozavă,

Furrowbank. Iar acum… Poate că acum îşi lua definitiv adio…

Se băgase în bucluc – asta era sigur. Dar nici chiar acum nu regreta. Cât despre viitor… Ei bine, va continua să meargă la noroc.

Se uită la Rosaleen. Ea îl urmărea cu ochi mari şi rugători şi, intuitiv, ştiu ce vrea.

— Nu l-am omorât eu, Rosaleen, spuse el blând. Îţi jur pe toţi sfinţii din calendar!

Capitolul IV

Ancheta avea loc în Cornmarket.

Procurorul, domnul Pebmarsh, era un omuleţ aferat cu ochelari şi plin de conştiinţa propriei lui importanţe.

Lângă el stătea masivul superintendent Spence. Pe un scaun retras stătea un omuleţ cu înfăţişare de străin şi o mustaţă mare şi neagră. Apoi clanul Cloade: soţii Jeremy Cloade, soţii Lionel Cloade, Rowley Cloade, doamna Marchmont şi Lynn. Maiorul Porter stătea singur, foindu-se stingher. David şi Rosaleen sosiră ultimii. Se aşezară separat, la distanţă de ceilalţi.

Procurorul îşi drese glasul şi, aruncându-şi privirea asupra juriului local format din nouă persoane, începu procedura.

Ofiţerul de poliţie Peacock…

Sergentul Vane…

Doctorul Lionel Cloade…

— Dădeaţi asistenţă medicală unei paciente la Stag, când a venit la dumneavoastră Gladys Aitkin. Ce a spus?

— M-a informat că ocupantul camerei cu numărul 5 zăcea mort pe podea.

— În consecinţă, aţi urcat în camera 5?

— Da.

— Vreţi să ne descrieţi ce aţi găsit acolo?

Doctorul Cloade descrise. Cadavrul unui bărbat cu faţa în jos… Capul spart… Spatele craniului… Cleştele pentru foc.

— După părerea dumneavoastră, rănile respective au fost cauzate de cleştele în cauză?

— Unele dintre ele, neîndoielnic da.

— Vă menţineţi părerea că au fost aplicate mai multe lovituri?

— Da. Nu am făcut o examinare amănunţită întrucât am considerat că trebuie chemată poliţia şi, ca atare, cadavrul nu trebuia atins sau să i se schimbe poziţia.

— Foarte înţelept. Omul era mort?

— Da. Era mort de câteva ore.

— După părerea dumneavoastră, cam de câte ore?

— Nu aş putea să mă pronunţ cu precizie. Cel puţin unsprezece ore… Foarte posibil treisprezece sau paisprezece… Să spunem, între 7:30 şi 10:30 seara precedentă.

— Vă mulţumim, doctore Cloade.

Apoi fu chemat medicul poliţiei care descrise pe larg şi în termeni tehnici rănile. Pe maxilarul inferior se aflau o julitură şi o umflătură, iar la baza craniului fuseseră aplicate cinci sau şase lovituri, dintre care unele fuseseră date după ce survenise moartea.

— A fost un atac de mare sălbăticie?

— Exact.

— Ar fi fost nevoie de o mare forţă pentru a aplica aceste lovituri?

— N-nu, nu forţă, exact. Cleştele, ţinut de capetele lamelor, putea fi balansat fără prea mare efort. Bila grea de metal care formează capul cleştelui îl face o armă de temut. Chiar şi o persoană firavă ar fi putut aplica loviturile dacă, să zicem, ar fi fost date într-o criză de furie.

— Vă mulţumesc, doctore.

Urmară detaliile privitoare la starea cadavrului. Bine hrănit, sănătos, vârsta în jur de patruzeci şi cinci de ani. Nici un semn de boală – inima, plămânii, etc., toate bune.

Beatrice Lippincott depuse mărturie cu privire la sosirea decedatului. Se înregistrase sub numele de Enoch Arden, Cape Town.

— A prezentat decedatul o cartelă de raţii?

— Nu, domnule.
— I-aţi cerut să prezinte?
— La început, nu. Nu ştiam cât stătea.
— Dar mai târziu?
— Da, domnule. A sosit vineri, iar sâmbătă i-am spus că dacă avea de gând că stea mai mult de cinci zile îl rugam să aibă amabilitatea şi să-mi dea cartela de raţii.
— Şi el ce a spus?
— A spus că o să mi-o dea.
— Dar în realitate n-a făcut-o?
— Nu.
— N-a spus că o pierduse? Sau că nu o primise?
— Nu. A spus: „Am s-o caut şi am s-o aduc”.
— Domnişoară Lippincott, aţi auzit din întâmplare în seara zilei de sâmbătă o anumită conversaţie?
Cu o mulţime de explicaţii complicate privitoare la necesitatea de a se afla în camera numărul 4, Beatrice Lippincott îşi depănă povestea. Procurorul o ghidase cu dibăcie.
— Mulţumesc. Aţi pomenit cuiva de această conversaţie?
— Da, i-am spus domnului Rowley Cloade.
— De ce i-aţi spus domnului Cloade?
— M-am gândit că se cuvenea să ştie. Beatrice se înroşi.
Un bărbat înalt şi subţire (domnul Gaythorne) se ridică şi ceru permisiunea să pună o întrebare.
— În cursul conversaţiei dintre decedat şi domnul David Hunter, a menţionat vreodată decetatul în mod clar că el însuşi era Robert Underhay?
— Nu… Nu. N-a menţionat.
— Da fapt, vorbea de „Robert Underhay” ca şi cum Robert Underhay era o cu totul altă persoană.
— Da… Da, aşa vorbea.
— Mulţumesc, domnule procuror, asta-i tot ce am vrut să lămuresc.
Beatrice Lippincott se aşează şi fu chemat Rowley Cloade.

El confirmă că Beatrice îi reprodusese discuţia auzită de ea şi relată propria sa întrevedere cu decedatul.

— Ultimele cuvinte pe care vi le-a spus au fost: „Nu cred că vei putea dovedi asta fără cooperarea mea”? Asta fiind faptul că Robert Underhay era încă în viaţă.

— Exact asta a spus, da. Şi a râs.

— A râs, nu-i aşa? Cum aţi interpretat acele cuvinte?

— Ei bine… M-am gândit că încerca să mă determine să-i fac o ofertă, dar după aceea, tot gândindu-mă…

— Da, domnule Cloade, dar ceea ce aţi gândit după aceea nu e prea relevant. Să spunem doar că după acea întrevedere v-aţi hotărât să încercaţi să găsiţi vreo persoană care să-l fi cunoscut pe răposatul Robert Underhay. Ceea ce, cu un anumit ajutor, aţi reuşit.

Rowley dădu din cap.

— Aşa este.

— Cât era ceasul când aţi plecat de la decedat?

— După părerea mea, era nouă fără cinci.

— Cum aţi aproximat această oră?

— În timp ce mergeam pe stradă am auzit pe o fereastră un radio care dădea ora nouă.

— A menţionat decedatul la ce oră îşi aştepta clientul?

— A spus: „În orice clipă”.

— N-a menţionat nici un nume?

— Nu.

— David Hunter!

Se auzi un uşor murmur în timp ce locuitorii din Warmsley Vale îşi suceau gâturile să se uite la tânărul înalt şi subţire, cu o expresie amară care stătea sfidător cu faţa la procuror.

Preliminariile merseră rapid. Procurorul continuă:

— Aţi fost să-l vedeţi pe decedat în seara de sâmbătă?

— Da… Am primit de la el o scrisoare în care cerea ajutor şi afirma că îl cunoscuse în Africa pe primul soţ al surorii mele.

— Aveţi această scrisoare?

— Nu, nu păstrez scrisorile.

— Aţi auzit relatarea domnişoarei Lippincott cu privire la discuţia dumneavoastră cu decedatul. Este adevărată această relatare?

— Total neadevărată. Decedatul mi-a spus că-l cunoscuse pe fostul meu cumnat, s-a văitat de ghinionul lui şi că se născuse, şi mi-a cerut să-l ajut cu nişte bani pe care ca de obicei, era convins că o să poată să mi-i înapoieze.

— V-a spus că Robert Underhay era încă în viaţă?

David zâmbi.

— Categoric nu. A spus: „Dacă Robert mai trăia ştiu că el m-ar fi ajutat”.

— Asta-i cu totul altceva faţă de ceea ce ne-a spus Beatrice Lippincott.

— Cei care trag cu urechea aud de regulă numai o parte din ceea ce se petrece şi înţeleg greşit toată treaba. Sau o difuzează greşit datorită faptului că înlocuiesc detaliile lipsă cu rodul imaginaţiei lor bogate.

Beatrice zvâcni furioasă şi exclamă:

— Eu niciodată…

Procurorul o aduse la ordine.

— Linişte, vă rog! Şi-acum, domnule Hunter, l-aţi vizitat din nou pe decedat în seara de marţi…

— Nu, nu l-am vizitat.

— Aţi auzit că domnul Rowley Cloade spune că decedatul aştepta un vizitator?

— Poate să fi aşteptat un vizitator. Dacă-i aşa, nu eram eu acel vizitator. Îi dădusem deja cinci lire. M-am gândit că erau prea de ajuns pentru el. Nu exista nici o dovadă că-l cunoscuse vreodată pe Robert Underhay. De când a moştenit o sumă mare de la soţul ei, sora mea e hărţuită de toţi cerşetorii şi toţi paraziţii din împrejurimi.

Ochii lui trecură liniştiţi în revistă clanul Cloade.

— Domnule Hunter, vreţi să ne spuneţi unde eraţi în seara de marţi?

— Aflaţi! Spuse David.

— Domnule Hunter! Procurorul bătu în masă. Spuneţi un lucru prostesc şi total neavenit!

— De ce v-aş spune unde eram şi ce făceam? O să fie timp suficient pentru asta după ce mă veţi acuza că l-am omorât pe acel om.

— Dacă insistaţi în această atitudine, se va întâmpla mai curând decât credeţi. Recunoaşteţi asta, domnule Hunter?

Aplecându-se, David luă bricheta din aur. Chipul lui era nedumerit. Înapoind-o, spuse încetişor:

— Da, e a mea.

— Când aţi avut-o ultima oară?

— Am pierdut-o… Se opri.

— Da, domnule Hunter? Glasul procurorului era suav.

Gaythorne se foi, părând să fie pe punctul de a vorbi, dar David fu mai rapid.

— Am avut-o vinerea trecută… Vineri dimineaţă. De atunci nu-mi amintesc s-o mai fi văzut.

Domnul Gaythorne se ridică:

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule procuror. Domnule Hunter, l-aţi vizitat pe decedat sâmbătă seara. Nu se poate să vă fi lăsat atunci bricheta acolo?

— Presupun că da, spuse încetişor David. E clar că nu-mi amintesc s-o fi văzut după vineri. Unde a fost găsită?

Procurorul spuse:

— De asta vom vorbi mai târziu. Puteţi lua loc, domnule Hunter.

David se întoarse fără grabă la locul său. Îşi înclină capul şi-i vorbi în şoaptă lui Rosaleen.

— Maiorul Porter.

Maiorul Porter se prezentă. Stătea acolo, o siluetă soldăţească dreaptă, ca la paradă. Doar felul în care îşi umezea buzele trăda intensa lui nervozitate.

— Sunteţi George Douglas Porter, fost maior în Infanteria Regală Africană?

— Da.

— Cât de bine îl cunoşteaţi pe Robert Underhay?

Cu un glas sonor de parcă ar fi dat comenzile la paradă, maiorul Porter lătră date şi locuri.

— Aţi văzut cadavrul decedatului?

— Da.

— Puteţi identifica acel cadavru?

— Da. E cadavrul lui Robert Underhay.

Un murmur de emoţie străbătu tribunalul.

— Declaraţi asta în mod hotărât şi fără cel mai mic dubiu?

— Da.

— Nu există vreo posibilitate să vă înşelaţi?

— Niciuna.

— Vă mulţumesc, maior Porter. Doamna Gordon Cloade.

Rosaleen se ridică. Trecu pe lângă maiorul Porter.

Acesta o privi cu o oarecare curiozitate. Ea nici nu se uită la el.

— Doamnă Cloade, aţi fost dusă de poliţie să vedeţi cadavrul?

Ea se cutremură.

— Da.

— Aţi declarat hotărât că era cadavrul unui bărbat care vă era complet necunoscut?

— Da.

— Având în vedere declaraţia pe care tocmai a dat-o maiorul Porter, aţi vrea să vă retrageţi sau să amendaţi declaraţia dumneavoastră?

— Nu.

— Continuaţi să afirmaţi cu hotărâre că nu era cadavrul soţului dumneavoastră, Robert Underhay?

— Nu era cadavrul soţului meu. Era un bărbat pe care nu-l văzusem în viaţa mea.

— Ei haide, doamnă Cloade, maiorul Porter declară fără absolut nici un dubiu că a recunoscut cadavrul lui Robert Underhay.

Rosaleen spuse plat:

— Maiorul Porter se înşeală.

— Nu sunteţi sub jurământ în acest tribunal, doamnă Cloade. Dar e posibil ca foarte curând să vă aflaţi sub jurământ în alt tribunal. Sunteţi pregătită să juraţi că acel cadavru nu este al lui Robert Underhay, ci a unui străin necunoscut?

— Sunt pregătită să jur că nu e cadavrul soţului meu ci al unui bărbat care îmi e total necunoscut.

Glasul ei era limpede şi sigur. Îl privi pe procuror fără să clipească. Acesta murmură:

— Puteţi să luaţi loc.

Apoi, scoţându-şi ochelarii, li se adresă membrilor juriului.

Ei urmau să descopere cum îşi găsise moartea acest bărbat. Or în privinţa asta nu prea existau îndoieli. Nu se punea problema unui accident sau a sinuciderii. Nu exista nici posibilitatea unui omor prin imprudenţă. Rămânea un singur verdict – crimă cu intenţie. Cât despre identitatea mortului, asta nu era stabilită în mod clar.

Auziseră un martor, un om pe al cărui cuvânt se putea pune bază date fiind integritatea morală şi probitatea lui, spunând că respectivul cadavru era al unui fost prieten al său, Robert Underhay. Pe de altă parte, moartea de friguri a lui Robert Underhay în Africa fusese confirmată de autorităţile locale şi nu ridicase nici un semn de întrebare.

În contradicţie cu declaraţia maiorului Porter, văduva lui Robert Underhay, acum doamna Gordon Cloade, declara în mod ferm că acel cadavru nu era cadavrul lui Robert Underhay. Aceste declaraţii erau diametral opuse. Trecând de la problema identităţii, ei urmau să decidă dacă exista vreo dovadă care să arate a cui mână îl omorâse pe decedat. S-ar putea să creadă că devezile indică o anumită persoană, dar era nevoie de o mulţime de dovezi pentru a se aduce o acuzaţie şi a se instrumenta un caz – probe şi motiv şi ocazie. Persoana trebuia să fi fost văzută în vecinătatea locului crimei la ora corespunzătore. Dacă nu existau astfel de dovezi, cel mai bun verdict era cel de crimă cu intenţie fără dovezi suficiente care să arate cine e

făptaşul. Un astfel de verdict ar lăsa poliţiei libertatea de a întreprinde cercetările necesare.

Apoi îi trimise să reflecteze asupra verdictului.

Juriul deliberă trei sferturi de oră. La sfârşit acestui interval juraţii dădură verdictul: Crimă cu intenţie înfăptuită de David Hunter.

Capitolul V

— Mă temeam că or s-o facă, spuse procurorul pe ton de scuză. Prejudecăţile locale! Sentimentele sunt mai puternice decât logica.

Procurorul, şeful poliţiei, Superintendentul Spence şi Hercule Poirot se consultau după anchetă.

— V-aţi dat toată silinţa, spuse şeful poliţiei.

— E prematur, ca să nu spun decât atât, zise încruntat Spence. Şi ne stânjeneşte. Îl cunoşteaţi pe monsieur Hercule Poirot? El l-a adus pe Porter.

Procurorul spuse amabil:

— Am auzit de dumneavoastră, monsieur Poirot.

Poirot făcu o încercare nereuşită să pară modest.

— Monsieur Poirot este interesat de acest caz, spuse Spence cu un rânjet.

— Adevărat, asta aşa e, spuse Poirot. Am fost implicat în el înainte de a fi un caz, dacă pot să spun aşa.

Şi ca răspuns la privirile lor întrebătoare le povesti mica scenă de la club când auzise pentru prima dată numele lui Robert Underhay.

— Ăsta-i un punct în plus la mărturia lui Porter când cazul va ajunge la proces, spuse gânditor şeful poliţiei. De fapt, Underhay a plănuit să se dea drept mort, şi a vorbit de folosirea numelui Enoch Arden. Dar va fi oare admis acest lucru ca probă? Cuvintele rostite de un om care acum e mort?

— S-ar putea să nu fie admise ca probă, spuse Poirot, dus pe gânduri. Dar asta aduce pe tapet un mod de a gândi foarte interesant şi sugestiv.

— Ceea ce vrem noi nu e sugestia ci câteva fapte concrete, spuse Spence. Cineva care să-l fi văzut cu adevărat pe David Hunter la Stag sau în apropiere în seara de marţi.

— Ar trebui să fie simplu, spuse încruntat şeful poliţiei.

— Dacă ar fi fost peste hotare, în ţara mea, ar fi fost foarte simplu, spuse Poirot. Ar fi existat o micuţă cafenea unde fiecare îşi ia cafeaua de seară… Dar în provinciala Anglie! Îşi aruncă mâinile în sus.

Superintendentul dădu din cap.

— La noi unii sunt în cârciumi şi ascultă ştirile de la nouă de la radio. Dacă treci pe strada principală între opt şi jumătate şi zece nu întâlneşti nici ţipenie de om. Strada e complet pustie.

— Să fi contat el pe asta? Sugeră şeful poliţiei.

— S-ar putea, spuse Spence. Cu o expresie deloc fericită.

La un moment dat şeful poliţiei şi procurorul plecară.

Spence şi Poirot rămaseră singuri.

— Nu vă place cazul, nu-i aşa? Întrebă compătimitor Poirot.

— Mă îngrijorează tânărul ăsta. E genul de om cu care nu ştii niciodată cum stai. Când e vorba de o poveste absolut inocentă se poartă ca şi cum ar fi vinovat. Iar când e vinovat… Vai, ai jura că-i un îngeraş!

— Dumneavoastră credeţi că e vinovat?

— Dumneavoastră nu? Contră Spence.

Poirot îşi întinse mâinile în lături.

— M-ar interesa să ştiu exact cât de multe dovezi aveţi împotriva lui, spuse el.

— Vreţi să spuneţi, nu legal? Vă interesează probabilitatea?

Poirot dădu din cap.

— Avem bricheta, spuse Spence.

— Unde aţi găsit-o?

— Sub cadavru.

— Are amprente pe ea?

— Niciuna.

— Ah!

— Da, spuse Spence. Nici mie nu-mi prea place. Apoi e ceasul mortului. S-a oprit la 9:10. Asta se potriveşte foarte bine cu proba medicală… Şi cu mărturia lui Rowley Cloade că Underhay aştepta ca clientul său să pice în orice clipă… Pare-se că clientul a fost aproape parolist.

— Da… Totul se îmbină.

— Iar lucrul care, după mintea mea, nu se poate trece cu vederea este că el e singura persoană (el şi sora lui, mai bine spus) care are o umbră de motiv. Fie David Hunter l-a omorât pe Underhay, fie Underhay a fost omorât de o terţă persoană care l-a urmărit până aici dintr-un motiv care ne e total necunoscut… Or asta mi se pare absolut improbabil.

— Da, de acord, de acord.

— Vedeţi dumneavoastră, în Warmsley Vale nu există nimeni care ar fi putut avea un motiv… Afară doar dacă, printr-o coincidenţă, cineva care trăieşte aici (în afară de fraţii Hunter) a avut în trecut vreo legătură cu Underhay. Eu nu exclud niciodată coincidenţa, dar aici n-a existat nici o urmă de aşa ceva. Omul le era tuturor străin, în afară de cei doi, fratele şi sora.

Poirot dădu din cap.

— Pentru familia Cloade, Robert Underhay era găina cu ouă de aur şi ar fi făcut tot posibilul să-l ţină în viaţă. Robert Underhay, viu şi dând din picioare, însenina certitudinea că o imensă avere se împărţea între ei.

— Iarăşi, mon ami, sunt întru totul de acord cu dumneavoastră. Robert Underhay, viu şi dând din picioare, cum spuneţi, era exact de ce avea nevoie familia Cloade.

— Aşa că ne-am întors de unde am plecat – Rosaleen şi David Hunter sunt singurele persoane care au un motiv. Rosaleen Cloade era la Londra. Dar David a fost aici în ziua aceea, asta o ştim. A ajuns la 5:30 în gara Warmsley Heath.

— Aşa că avem un motiv scris cu litere mari şi faptul că de la 5:30 până la o ora neprecizată a fost în zonă.

— Exact. Acum să luăm povestea lui Beatrice Lippincott. Eu cred această poveste. Ea chiar a auzit ce spunea că a auzit, deşi se poate s-o mai înflorit un pic, doar e om!

— Aşa cum spuneţi, doar om e.

— În afară de faptul că o cunosc pe fată, o cred pentru că nu putea să fi inventat unele lucruri. De pildă, ea nu mai auzise până atunci de Robert Underhay. Aşa că eu cred versiunea ei despre cele petrecute între cei doi, şi nu pe a lui David Hunter.

— Şi eu la fel, spuse Poirot. Mi s-a părut un motiv demn de toată încrederea.

— Avem confirmarea că povestea ei e adevărată. De ce credeţi că fratele şi sora au plecat la Londra?

— Asta e unul din lucrurile care mă interesează cel mai mult.

— Ei bine, situaţia banilor e următoarea. Rosaleen Cloade primeşte pe viaţă doar dobânda averii lui Gordon Cloade. Ea nu se poate atinge de capital, cu excepţia, cred, a o mie de lire. Dar bijuteriile, etc, etc., sunt ale ei. Primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns la Londra a fost să ducă în Bond Street unele din cele mai preţioase piese şi să le vândă. Vroia repede o sumă mare de bani lichizi… cu alte cuvinte, trebuia să plătească un şantajist.

— Numiţi asta probă împotriva lui David Hunter?

— Dumneavoastră nu?

Poirot clătină din cap.

— Probă că a existat un şantaj, da. Probă a intenţiei de a comite o crimă, nu. Nu puteţi fi în două bărci, mon ami. Fie tânărul ăsta avea de gând să plătească, fie plănuia să ucidă. Dumneavoastră aduceţi dovada că avea de gând să plătească.

— Da… Da, poate că aşa e. Dar se poate să se fi răzgândit.

Poirot ridică din umeri.

— Îi cunosc stilul, spuse gânditor Spence. E genul de om care s-a descurcat bine în timpul războiului. Mult curaj fizic. Îndrăzneala şi nesăbuinţa sfidând siguranţa personală.

Genul care înfruntă totul. Genul care are toate şansele să primească Crucea Victoriei, deşi, reţineţi, adesea o primeşte postum. Dar pe vremuri de pace… Ei bine, pe vremuri de pace astfel de bărbaţi de regulă sfârşesc în închisoare. Le plac senzaţiile tari şi nu pot să meargă drept, nu dau bani pe societate, şi, în final, n-au nici un respect pentru viaţa umană.

Poirot dădu din cap.

— Vă spun, cunosc genul, repetă superintendentul.

Câteva minute domni tăcerea.

— Eh bien, rosti într-un sfârşit Poirot. Suntem de acord că avem în faţă tipul criminalului. Dar asta-i tot. Aici ne-am oprit.

Spence se uită la el curios.

— Vă interesează mult afacerea asta, monsieur Poirot?

— Da.

— De ce, dacă-mi permiteţi să întreb?

Poirot îşi întinse mâinile în lături.

— Sincer să fiu, nu ştiu. Probabil din cauză că, acum doi ani, stăteam în salonul de fumat din clubul prietenului meu, şi-mi era rău de la stomac (căci nu-mi plac raidurile aeriene şi nu sunt prea curajos, deşi mă străduiesc să fac figură bună), şi-l ascultam pe bunul maior Porter depănând o poveste pe care nimeni n-o asculta, în afară de mine care eram dornic să-mi distrag atenţia de la bombe şi, totodată, mi se părea că ceea ce povestea el era interesant şi sugestiv. Şi, ascultându-l, mi-am zis că era posibil ca într-o bună zi să apară ceva din situaţia pe care o relata. Şi acum, uite că a apărut.

— Neaşteptatul s-a produs, aşa-i?

— Dimpotrivă, îl corectă Poirot. S-a produs ceea ce era de aşteptat, lucru care este suficient de remarcabil prin el însuşi.

— Vă aşteptaţi la o crimă? Întrebă sceptic superintendentul.

— Nu, nu, nu! Doar la o soţie care se recăsătoreşte. La posibilitatea ca primul ei soţ să fie încă în viaţă. Este în viaţă! Dar dacă apare? Chiar apare! S-ar putea ivi un şantaj. Există un şantaj. Ma foi, este adus la tăcere!

Spence îl privea cam cu îndoială. Spuse:

— Presupun că astfel de lucruri intră în sfera de activitate a tipului de om de care vorbim. E un gen obişnuit de crimă: şantaj care duce la omor.

— Şi nu vi se pare interesant? Aveţi dreptate, de regulă nu e ceva interesant. Dar cazul ăsta e interesant pentru că, vedeţi dumneavoastră, este total greşit.

— Este total greşit? Ce înţelegeţi prin greşit?

— Nimic din toate astea nu are, cum să spun, forma corectă.

Spence îl privi lung.

— Inspectorul şef Japp spunea întotdeauna că aveţi o minte întortocheată. Daţi-mi un exemplu de ceea ce numiţi greşit.

— Ei bine, mortul, de pildă, el e total greşit. Nu-i în regulă.

Spence clătină din cap.

— Nu sunteţi de acord? Întrebă Poirot. Poate nu ştiu eu să mă exprim cum trebuie. Să luăm atunci acest aspect. Underhay soseşte la Stag. Îi scrie David Hunter. Hunter primeşte scrisoarea dimineaţa următoare… la vremea micului dejun?

— Da. Recunoaşte că atunci a primit o scrisoare de la Arden.

— Asta este prima luare la cunoştinţă despre sosirea lui Underhay în Warmsley Vale, nu-i aşa? Care este primul lucru pe care îl face el? Îşi expediază sora la Londra!

— Ceea ce e de înţeles. Vrea să aibă mână liberă ca să rezolve lucrurile în felul lui. Poate i-a fost frică de slăbiciunea femeii. El e un spirit autoritar, nu uitaţi. Doamna Cloade e cu totul sub papucul lui.

— Oh, asta se vede clar. Aşa că o trimite la Londra şi se duce la acest Enoch Arden. Beatrice Lippincott ne-a relatat

cu destulă claritate discuţia lor, iar lucru care sare în ochi, de la o milă aş spune, este că David Hunter nu era sigur dacă bărbatul cu care vorbea era sau nu Robert Underhay.

— Dar nu e nimic ciudat în treaba asta, monsieur Poirot. Rosaleen Hunter s-a măritat cu Underhay în Cape Town şi a plecat cu el direct în Nigeria. Hunter şi Underhay nu s-au întâlnit niciodată. Prin urmare, deşi Hunter bănuia că Arden era Underhay, nu putea fi sigur, şi asta pur şi simplu din cauză că nu-l cunoscuse vreodată pe acel om.

Poirot se uită gânditor la superintendent.

— Deci, nu există nimic în treaba asta care să vi se pară… Ciudat? Întrebă el.

— Ştiu încotro bateţi. De ce n-a spus Underhay pe şleau că el era Underhay? Ei bine, cred că şi asta e de înţeles. Oamenilor respectabili, care fac ceva murdar, le place să păstreze aparenţele. Ei vor să prezinte lucrurile în aşa fel încât să pară curaţi, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Nu, nu cred că e ceva cu totul neobişnuit. Trebuie să ţinem cont de firea omului în general.

— Da, spuse Poirot. Firea omului. Natura umană. Probabil că ăsta e adevăratul răspuns la întrebarea de ce mă interesează atât de mult acest caz. Când eram la tribunal, mă uitam la oameni, în special la familia Cloade., erau atât de diferiţi ca gânduri, sentimente şi caracter. Toţi dependenţi mulţi ani de un bărbat puternic, stâlpul familiei, Gordon Cloade! Probabil nu direct dependenţi. Fiecare avea mijlocul lui independent de existenţă. Dar, inconştient sau conştient, ajunseră să se bizuie pe el. Şi, uitaţi ce vă întreb eu, superintendente Spence: Ce se întâmplă cu iedera atunci când stejarul în jurul căruia e încolăcită e doborât?

— Nu prea e o întrebare din domeniul meu, spuse Spence.

— Credeţi că nu? Eu cred că este. Caracterul, mon cher, nu rămâne bătut în cuie. El se poate întări. De asemenea, se poate deteriora. Adevărata personalitate a unui om iese la

suprafaţă doar atunci când este pus în faţa unei situaţii cu o singură alternativă – să cadă sau să rămână în picioare.

— Nu prea înţeleg unde vreţi să ajungeţi, monsieur Poirot. În orice caz, acum familia Cloade s-a aranjat. Sau se va aranja, după ce vor fi îndeplinite toate formalităţile.

— Asta s-ar putea să mai dureze, îi reaminti Poirot. Mai rămâne de demolat mărturia doamnei Gordon Cloade. În definitiv, o femeie ar trebui să-şi recunoscă bărbatul când îl vede, nu?

Îşi lăsă capul uşor într-o parte şi se uită întrebător la masivul superintendent.

— Nu-i mai convenabil pentru o femeie să nu-şi recunoască bărbatul când de asta depinde un venit de câteva milioane de lire? Întrebă cinic Spence. În plus, dacă nu era Robert Underhay, de ce a fost ucis?

— Într-adevăr, aceasta-i întrebarea, murmură Poirot.

Capitolul VI

Poirot părăsi îngândurat postul de poliţie. Pe măsură ce înainta, paşii i se încetineau. În piaţeta pătrată se opri şi se uită înjur. Văzu casa doctorului Cloade cu plăcuţa ei uzată, de aramă, nu departe de postul de poliţie. Vizavi era casa lui Jeremy Cloade. În faţa lui Poirot, puţin mai retrasă, era clădirea bisericii romano-catolice, o clădire modestă, timidă, comparativ cu agresivitatea bisericii St Mary care stătea, arogantă în mijlocul piaţetei cu faţa la Cornmarket, şi proclamând dominaţia religiei protestante.

Mânat de-un impuls, Poirot intră pe poarta bisericii romano-catolice şi o luă pe alee către uşă. Îşi scoase pălăria, făcu o scurtă închinăciune în faţa altarului şi îngenunche în spatele unuia din scaune. Rugăciunea îi fu întreruptă de sunetul unor suspine înăbuşite care îţi rupeau inima.

Întoarse capul. Dincolo de interval era îngenuncheată o femeie îmbrăcată în negru, care îşi îngropase capul în mâini.

La un moment dat se ridică şi, continuând să suspine în surdină, porni către uşă. Cu ochii măriţi de curiozitate, Poirot se ridică şi o urmă. O recunoscuse pe Rosaleen Cloade.

Ea stătea sub arcadă, luptând să se stăpânească. Poirot se apropie şi-i vorbi foarte blând:

— Pot să te ajut, madame?

Femeia nu arată nici un semn de mirare, ci răspunse cu simplitatea unui copil nefericit:

— Nu. Nimeni nu mă poate ajuta.

— Eşti într-un mare necaz, nu-i aşa?

Ea spuse:

— L-au luat pe David… Sunt singură. Ei spun că a ucis… Dar n-a ucis! N-a ucis!

Se uită la Poirot şi spuse:

— Aţi fost acolo azi. La anchetă. V-am văzut!

— Da. Dacă pot să te ajut, madame, aş fi bucuros s-o fac.

— Sunt speriată. David spunea că am să fiu în siguranţă atâta timp cât el o să aibă grijă de mine. Dar acum că l-au arestat… Mi-e frică. El spunea că… Toţi vor să mă vadă moartă. E groaznic să spui aşa ceva, dar poate că e adevărat.

— Lasă-mă să te ajut, madame.

Ea clătină din cap.

— Nu. Nimeni nu poate să mă ajute. Nici măcar să mă spovedesc nu pot. Trebuie să port singură greutatea ticăloşiei mele. N-am dreptul la îndurarea Domnului.

— Toată lumea are dreptul să ceară îndurarea Domnului, copila mea. O ştii foarte bine.

Ea se uită din nou la el – o privire teribil de nefericită.

— Ar trebui să-mi mărturisesc păcatele… Să mă spovedesc. Dacă m-aş putea spovedi…

— Nu te poţi spovedi? Pentru asta ai venit la biserică, nu-i aşa?

— Am venit să găsesc alinare… Alinare. Dar ce alinare merit eu? Sunt o păcătoasă.

— Toţi suntem păcătoşi.

— Dar dumneavoastră vă puteţi căi… Eu ar trebui să spun… Să povestesc… Îşi duse mâinile la faţă. Oh, minciuna pe care am spus-o… Minciuna pe care am spus-o…

— Ai minţit cu privire la soţul dumitale? Cu privire la Robert Underhay? Robert Underhay era cel care a fost omorât aici, nu-i aşa?

Ea se întoarse rapid spre el. Ochii ei erau bănuitori, bătăioşi. Strigă tăios:

— Vă spun că nu era soţul meu! Nu semăna câtuşi de puţin cu el!

— Mortul nu semăna câtuşi de puţin cu soţul dumitale?

— Nu, spuse ea cu hotărâre şi cu un aer sfidător.

— Spune-mi, cum arată soţul dumitale?

Ochii ei îl priviră lung. Apoi pe chipul ei apăru panica. Ochii i se întunecară de frică. Strigă:

— Nu mai discut cu dumneavoastră!

Trecând repede pe lângă el, o luă la fugă pe alee şi ieşi pe poartă.

Poirot nu încercă să o urmeze. În schimb, dădu din cap cu multă satisfacţie.

— Aşadar, asta e! Îşi spuse el.

Ieşi fără grabă în piaţetă.

După o clipă de ezitare o porni pe High Street până ajunse la Stag, care era ultima clădire. Dincolo de ea începea câmpul.

În prag se întâlni cu Rowley Cloade şi Lynn Marchmont.

Poirot se uită cu interes la fată. O fată frumoasă, îşi zise, şi inteligentă totodată. Nu era genul pe care el personal îl admira. El prefera ceva mai gingaş, mai feminin. Lynn Marchmont era în esenţă tipul modern, deşi puteai să-l numeşti cu aceeaşi acurateţe şi tipul elizabetan. Femei care gândesc singure, care sunt libere în limbaj şi care admiră la un bărbat spiritul întreprinzător şi cutezanţa.

— Vă suntem foarte recunoscători, monsieur Poirot, spuse Rowley. Pe onoarea mea, a fost ca o scamatorie!

„Asta a şi fost!” îşi spuse Poirot, amintindu-şi cum „îl scoase din pălărie” pe maiorul Porter.

— În tot cazul, Lynn şi cu mine vă rămânem veşnic recunscàtori, continuă Rowley.

Poirot îşi spuse că Lynn Marchmont nu arăta deosebit de recunoscătoare. Ochii îi erau încercănaţi, degetele aveau un tic nervos.

— Asta va schimba cu totul viitorul căsniciei noastre, spuse Rowley.

Lynn spuse tăios:

— De unde ştii? Sunt sigură că există o grămadă de formalităţi de îndeplinit.

— Când vă căsătoriţi? Întrebă Poirot.

— În iunie.

— Şi de când sunteţi logodiţi?

— De aproape şase ani, răspunse Rowley. Lynn abia s-a întors din armată.

— Şi când eşti în armată e interzis să te căsătoreşti?

Lynn spuse scurt:

— Am fost pe mare.

Poirot observă rapida încruntare a lui Rowley.

— Vino, Lynn. Trebuie să ne continuăm drumul. Cred că monsieur Poirot vrea să se întoarcă la Londra.

Poirot spuse zâmbind:

— Dar nu am de gând să mă întorc la Londra.

— Poftim?

Rowley rămase complet interzis.

— Mai stau aici, la Stag, o perioadă.

— Dar… Dar de ce?

— C'est un beau paysage, răspunse placid Poirot.

Rowley spuse nesigur:

— Da, fireşte… Dar nu sunteţi… Ei bine, vreau să spun, ocupat?

— Mi-am făcut economiile mele, răspunse zâmbind Poirot. Nu trebuie să-mi ocup timpul în mod nejustificat. Nu, mă pot bucura de libertate şi-mi petrec timpul unde mi se

năzare. Iar acum mi s-a năzărit să mi-l petrec în Warmsley Vale.

Văzu cum Lynn îşi ridică privirea şi se uită foarte atent la el. Rowley părea uşor supărat.

— Presupun că jucaţi golf? Spuse el. Există un hotel mult mai bun în Warmsley Heath. Asta de aici e amărât.

— Interesele mele mă leagă cu totul de Warmsley Vale, spuse Poirot.

Lynn spuse:

— Să mergem, Rowley.

Rowley o urmă cam fără chef. În uşă, Lynn se opri şi apoi veni repede înapoi. I se adresă lui Poirot cu un glas liniştit şi coborât.

— După anchetă l-au arestat pe David Hunter. Dumneavoastră... Dumneavoastră credeţi că au avut dreptate?

— După verdict, mademoiselle, n-au avut altă alternativă.

— Vreau să spun... Dumneavoastră credeţi că el a făcut-o?

— Dar dumneavoastră?

Însă Rowley apăru lângă ea. Chipul ei deveni impenetrabil.

Spuse:

— La revedere, monsieur Poirot. Sper... Sper să ne mai întâlnim.

După ce aranjă cu Beatrice Lippincott pentru o cameră, Poirot ieşi din nou. Paşii îl purtară spre casa doctorului Lionel Cloade.

— Oh! Exclamă mătuşa Kathie deschizând uşa şi făcând un pas înapoi. Monsieur Poirot!

— La ordinele dumneavoastră, madame. Poirot se înclină. Am venit să vă prezint respectele mele.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Da... Ei bine... Cred că ar fi bine să intraţi. Luaţi loc... vă pot oferi o ceaşcă de ceai... Numai că prăjitura e teribil de veche. Aveam de gând să mă duc la Peacock să cumpăr, uneori, miercuri, au rulouri elveţiene... Dar ancheta a dat peste cap treburile gospodăreşti, nu-i aşa?

Poirot răspunse că era de înţeles.

Îşi închipuise că Rowley Cloade era supărat de hotărârea lui de a rămâne în Warmsley Vale. Purtarea mătuşii Kathie era şi ea departe de a fi entuziasmată. Femeia se uita la el într-un fel care aducea a spaimă.

Aplecându-se şi vorbind în şoaptă, pe un ton conspirativ, mătuşa Kathie spuse:

— Nu-i veţi spune soţului meu, nu-i aşa, că am fost la dumneavoastră şi v-am consultat în privinţa… Ei bine, ştim noi ce?

— Buzele mele sunt pecetluite.

— Adică… Habar n-aveam la vremea aceea că… Robert Underhay, bietul om, atât de tragic… Era de fapt în Warmsley Vale. Asta mi se pare o coincidenţă extraordinară!

— Ar fi fost mai simplu dacă masa de spiritism v-ar fi îndrumat direct la Stag, spuse Poirot.

La menţionarea mesei de spiritism mătuşa Kathie se mai înveseli un pic.

— Felul în care se petrec lucrurile în lumea spiritelor e total imprevizibil, spuse ea. Dar credinţa mea fermă este că există un scop în toate, monsieur Poirot. Dumneavoastră nu credeţi că în viaţă există întotdeauna un scop?

— Ba da, madame. Chiar şi în faptul că mă aflu aici, în salonul dumneavoastră, există un scop.

— Oh, serios? Doamna Cloade păru destul de surprinsă. Chiar există? Da, desigur… Vă întoarceţi la Londra, nu-i aşa?

— Deocamdată, nu. Mai rămâne câteva zile la Stag.

— La Stag? Oh… la Stag! Dar acolo… Oh, monsieur Poirot, credeţi că e înţelept?

— Am fost îndrumat la Stag, spuse solemn Poirot.

— Îndrumat? Ce vreţi să spuneţi?

— Îndrumat de dumneavoastră.

— Oh, dar n-am avut niciodată intenţia… Adică, habar n-aveam. Totul e atât de îngrozitor, nu credeţi?

Poirot clătină din cap şi spuse:

— Am vorbit cu domnul Rowley Cloade şi cu domnişoara Marchmont. Am auzit că în curând se căsătoresc.

Mătuşa Kathie se bine dispuse imediat.

— Draga de Lynn, e o fată atât de dulce… Şi e foarte bună la aritmetică. Eu n-am cap pentru aritmetică… Nu mă pricep deloc. E o binecuvântare că s-a întors. De câte ori sunt în încurcătură şi zăpăcesc totul ea întotdeauna îndreaptă lucrurile. Draga de ea, sper să fie fericită. Fireşte, Rowley e o persoană splendidă, dar poate… Ei bine, niţel cam prostuţ. Adică, prostuţ pentru o fată ca Lynn care a văzut lumea. Vedeţi dumneavoastră, Rowley a stat aici la fermă tot timpul războiului… pe drept, fireşte… Adică, guvernul îl vroia… În privinţa asta totul e în regulă… N-a făcut pe nebunul ca alţii care şi-au pus pene albe în războiul cu burii… Dar ceea ce vreau eu să spun este că asta l-a făcut să fie cam limitat.

— Şase ani de logodnă e un test bun de afecţiune.

— Oh, este! Dar eu cred că fetele astea, când vin acasă, prind un fel de neastâmpăr şi dacă se găseşte prin preajmă altcineva… Cineva care, poate, a dus o viaţă aventuroasă…

— Ca de pildă David Hunter?

— Nu e nimic între ei, spuse repede mătuşa Kathie. Absolut nimic. Sunt foarte sigură de asta! Ar fi fost cumplit să fi fost, nu-i aşa, acum că s-a dovedit a fi un criminal. Şi mai ales că e vorba de însuşi cumnatul lui! Monsieur Poirot, vă rog să nu care cumva să credeţi că a existat vreo înţelegere între Lynn, şi David. Serios, de câte ori se întâlneau se certau. Eu cred că… Oh, vai, cred că vine soţul meu. N-aţi uitat, nu-i aşa, nici o vorbă despre prima noastră întâlnire? Dragul meu soţ se supără dacă… Oh, Lionel dragă, uite-l pe monsieur Poirot care l-a adus cu atâta promptitudine pe maiorul Porter să vadă cadavrul.

Doctorul Cloade părea obosit şi agasat. Ochii lui, albaştri deschis, cu pupilele cât gămălia acului, priveau vag în jurul camerei.

— Ce mai faceţi, monsieur Poirot? Sunteţi pe cale să vă întoarceţi la Londra?

„Mon Dieu”, altul care mă expediază la Londra!” gândi Poirot.

Tare, spuse:

— Nu, mai rămân la Stag o zi sau două.

— La Stag? Lionel se încruntă. Poliţia vrea să vă mai ţină puţin aici?

— Nu. O fac din proprie voinţă.

— Serios? Prin ochii doctorului trecu un fulger inteligent. Nu sunteţi mulţumit?

— De ce credeţi asta, doctore Cloade?

— Ei haideţi, e adevărat, nu-i aşa? Agitându-se cu privire la ceai, doamna Cloade părăsi camera. Doctorul continuă: Aveţi sentimentul că ceva e greşit, nu-i aşa?

Poirot era uimit.

— E ciudat că spuneţi asta. Deci, şi dumneavoastră aveţi aceeaşi impresie?

Cloade ezită:

— N-n-u. Mai de grabă o senzaţie de ireal. În cărţi, şantajistul e doborât. Dar oare şi în viaţa reală? Aparent, răspunsul e Da. Dar pare nefiresc.

— A existat ceva nesatisfăcător în aspectul medical al cazului? Întreb neoficial, bine-nţeles.

Doctorul Cloade răspunse gânditor:

— Nu, nu cred.

— Ba da, există ceva. Înţeleg că există ceva.

Când voia, glasul lui Poirot putea să-şi ia o calitate aproape hipnotică. Doctorul Cloade se încruntă puţin, apoi spuse ezitant:

— Eu n-am nici o experienţă în cazurile poliţiei. Şi, oricum, probele medicale nu sunt nişte chestii de netăgăduit, bătute-n cuie, cum par să creadă oamenii legii sau scriitorii. Noi suntem supuşi greşelii, ştiinţa medicală e supusă greşelii. Ce e diagnosticul? O ghiceală bazată pe foarte puţină cunoaştere şi nişte indicii neclare care arată în mai

multe direcţii. Eu sunt foarte priceput la diagnosticarea pojarului pentru că, la viaţa mea, am văzut sute de cazuri de pojar şi cunosc o gamă extrem de largă de semne şi simptome. Nu te prea poţi lua după ce îţi spune cartea că este un „caz tipic” de pojar. Experienţa îţi spune mai mulţe.

Doctorii, la fel ca oricare alţii, sunt victimele ideilor preconcepute. Iată un om, evident omorât, zăcând cu un cleşte pătat de sânge lângă el. Ar fi un nonsens să spui că a fost lovit cu altceva, şi totuşi, am bănuit că a fost vorba de ceva diferit… Ceva nu atât de neted şi rotund… Ceva… Oh, nu ştiu, ceva cu o muchie mai tăioasă… O cărămidă, ceva în genul ăsta.

— De ce n-aţi spus asta la anchetă?

— Pentru că nu ştiu cu adevărat. Jenkins, medicul poliţiei, sau medicul legist mai corect, a fost mulţumit şi el e tipul care contează. Dar există ideea preconceptă – arma zăcând lângă cadavru. Putea fi rana provocată de ea? Da, putea. Dar dacă ţi s-ar arăta rana şi ai fi întrebat ce a făcut-o, nu ştiu dacă ai mai spune asta, pentrucă n-are logică… Adică, dacă ai avea doi tipi, unul lovind cu o cărămidă şi unul cu cleştele… Doctorul se opri şi clătină din cap nemulţumit. Nare logică, nu-i aşa?

— Putea să fi căzut pe un obiect tăios? Întrebă Poirot.

Doctorul Cloade clătină din cap.

— Zăcea cu faţa-n jos în mijlocul podelei, pe un covor gros.

Se întrerupse căci soţia sa intră în cameră.

— Iat-o şi pe Kathie cu lipăiala pisicii, spuse el.

Mătuşa Kathie balansa o tavă pe care se aflau farfurioare şi ceşti din ceramică, o jumătate de pâine şi nişte dulceaţă cu aspect deprimant pe fundul unui castronr

— Cred că ceainicul fierbea, rosti ea cu îndoială în timp ce ridica capacul şi se uita înăuntru.

Doctorul Cloade pufni din nou şi bombăni „Lipăitul pisicii”, după care părăsi camera.

— Bietul Lionel, de când cu războiul stă îngrozitor cu nervii. A muncit prea mult. Atâţia doctori erau plecaţi! N-a

avut parte deloc de odihnă. A muncit de dimineaţă până seara. Mă mir că n-a cedat complet. Abia aştepta să vină pacea ca să se pensioneze. Aranjase totul cu Gordon. Ştiţi, pasiunea lui e botanica, mai precis plantele medicinale din Evul Mediu. Scrie o carte despre asta. Aştepta cu nerăbdare să aibă o viaţă tihnită ca să se poată ocupa de cercetare. Dar Gordon a murit… Ei bine, ştiţi cum stau lucrurile în ziua de azi. Impozite şi toate, celelalte. Nu-şi poate permite să iasă la pensie şi asta îl amărăşte. Şi chiar că pare nedrept. Moartea lui Gordon fără testament… Ştiţi, mi-a clătinat credinţa. Adică, nu văd care-i scopul în treaba asta. N-am putut să nu consider că a fost o greşeală.

Oftă, apoi se învioră puţin.

— Dar am primit asigurări minunate din cealaltă parte. „Curaj şi răbdare şi se va găsi o cale”. Şi zău, când acel maior cumsecade, Porter parcă, a apărut azi şi a spus cu atâta fermitate că bietul mort era Robert Underhay… Ei bine, am văzut că se găsise o cale! E minunat, nu-i aşa, monsieur Poirot, ce întorsătură bună au luat lucrurile?

— Chiar şi crima, spuse Hercule Poirot.

Capitolul VII

Poirot intră gânditor în hotel, tremurând uşor din pricina vântului subţire dinspre est. Holul era pustiu. Împinse uşa salonului din dreapta. Mirosea a fum stătut şi focul era aproape stins. Poirot se îndreptă către uşa din fundul holului pe care scria: „Rezervat doar pentru clienţii hotelului”. Aici focul ardea vioi, dar într-un fotoliu mare, încălzindu-şi confortabil degetele de la picioare, se afla o monumentală doamnă bătrână care se uită cu atâta ferocitate la Poirot încât acesta se scuză şi bătu în retragere. Rămase o clipă în hol, uitându-se la uşa pe care scria: „Camera pentru cafea”. Din experienţa hotelurilor de ţară, Poirot ştia bine că singura oră la care se servea acolo cafea era ora micului dejun şi chiar şi atunci principala componentă a cafelei era un lapte apos şi fierbinte. Ceşcuţele cu un lichid mâlos ca melasa numit „Cafea

neagră” nu erau servite în „Camera pentru cafea” ci în salon. Supa Winsdor, şniţelul vienez şi cartofii, plus budinca în aburi se puteau obţine în „Camera pentru cafea” la şapte fix. Până atunci o pace adâncă domnea peste Stag.

Poirot urcă gânditor scările. În loc s-o ia la stânga, spre camera lui cu numărul 11, o luă la dreapta şi se opri în faţa uşii numărul 5. Se uită în jur. Linişte şi pustiu. Deschise uşa şi intră.

Poliţia îşi terminase treaba. Camera fusese curăţată şi aranjată. Pe podea nu era nici un covor. Probabil covorul gros fusese trimis la curăţătorie. Păturile erau împăturite teanc pe pat.

Închizând uşa după el, Poirot începu să se plimbe prin cameră. Se uită la mobilă – o masă de scris, un scrin de mahon, un şifonier (de presupus cel care masca uşa dinspre camera numărul 4), un pat dublu de alamă, o chiuvetă cu robinete de apă caldă şi rece, un fotoliu larg dar incomod, două scaune mici şi o galerie în faţa căminului cu un vătrai şi o lopăţică aparţinând aceluiaşi set pentru foc ca şi cleştele; o poliţă grea de marmură deasupra căminului, şi o bordură solidă de marmură cu colţuri pătrate, care străjuia căminul.

Poirot se aplecă şi se uită la acestea din urmă. Umezindu-şi degetele îl trecu peste colţul din dreapta, apoi cercetă rezultatul. Degetul era uşor înnegrit. Repetă mişcarea cu colţul din stânga al bordurii. De data asta degetul rămase curat.

„Da, îşi zise gânditor Poirot. Da.”

Se uită la chiuvetă. Apoi spre fereastră. Văzu un acoperiş, acoperişul unui garaj, presupuse el, şi apoi o mică alee. O cale uşoară de a veni şi a pleca nevăzut din camera 5. Dar tot atât de uşor era să urci şi pe scări fără să fii văzut. Tocmai o făcuse el însuşi.

Poirot ieşi în linişte, închizând fără zgomot uşa după el. Porni spre camera lui. Hotărât, era răcoare. Coborî iar la parter, ezită, apoi, împins de răcoarea serii, intră curajos în

camera rezervată clienţilor hotelului, trase un al doilea fotoliu lângă foc şi se aşează.

Văzută de aproape, bătrâna doamnă era şi mai impresionantă. Avea părul cărunt, o umbră de mustaţă şi, când vorbi, un glas profund ce inspira groază.

— Salonul ăsta este rezevat persoanelor care locuiesc în hotel, spuse ea.

— Eu locuiesc în hotel, replică Poirot.

Bătrâna reflectă câteva clipe înainte de a-şi reînnoi atacul. Apoi spuse acuzator:

— Dumneata eşti străin.

— Da, răspunse Poirot.

— După părerea mea, ar trebui să te duci înapoi.

— Unde înapoi?

— De unde ai venit, spuse cu fermitate bătrâna doamnă.

Şi adăugă pufnind, sotto voce: Străini!

— Asta ar fi complicat, răspunse Poirot.

— Prostii! Pentru asta am luptat noi în război, nu-i aşa? Ca oamenii să se poată întoarce la locurile lor şi să rămână acolo.

Poirot nu intră în controversă. Aflase deja că fiecare individ luat în parte avea propria lui versiune a temei: „De ce am luptat noi în război?”

Se lăsă o tăcere ostilă întrucâtva.

— Nu ştiu unde o să se ajungă, spuse bătrâna doamnă, în fiecare an vin aici. Soţul meu a murit acum şaisprezece ani. E îngropat aici. Vin în fiecare an şi stau o lună.

— Un pelerinaj pios, spuse politicos Poirot.

— Şi cu fiecare an lucrurile stau tot mai rău. Servirea e la pământ! Mâncarea de nemâncat! Şniţel vienez, ce să zic!

Poirot clătină din cap cu tristeţe.

— Un singur lucru bun – au închis aerodromul, spuse bătrâna. Era disgraţios, toţi piloţii ăia tineri veneau aici cu fetele alea îngrozitoare. Fete, ce să spun! Nu ştiu ce-o fi în capul mamelor lor. Să le lase să vagabondeze aşa! Eu condamn guvernul. A trimis mamele să muncească în

fabrici. Le-a scutit numai dacă au copii mici. Copii mici, ce prostie! Oricine poate avea grijă de un copil mic. Un copil mic nu aleargă după soldaţi. Fetele de la paisprezece la optsprezece ani, de ele trebuie să ai grijă! Ele au nevoie de mame. O mamă trebuie să ştie exact ce face fata ei. Soldaţi! Piloţi! Numai la asta se gândesc. Americani! Nigerieni! Lepădături poloneze!

Indignarea o făcu pe bătrâna doamnă să tuşească. Când îşi reveni, continuă să se monteze într-o frenezie dătătoare de plăcere, făcându-l pe Poirot obiectivul supărării ei.

— De ce au împrejmuit taberele cu sârmă ghimpată să-i ţină pe soldaţi să nu ajungă la fete? Nu, să le ţină pe fete să nu ajungă la soldaţi! Nu urmăresc decât să-i scoată din minţi pe bărbaţi. Uită-te la ele cum se îmbracă. Pantaloni! Unele proaste poartă şorturi. N-ar purta dacă ar şti cum arată din spate!

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, madame.

— Ce poartă pe cap? Pălării ca lumea? Nu, o bucăţică de material răsucit, şi au faţa acoperită de vopsea şi pudră. Buzele mânjite scârbos şi unghiile date cu lac ţipător!

Bătrâna doamnă se opri gata să explodeze şi se uită în aşteptare la Poirot. Acesta oftă şi clătină din cap.

— Chiar şi în biserică, spuse bătrâna doamnă. Fără pălării. Uneori nici măcar acele eşarfe prosteşti. Doar părul ăla urât ciopârţit, ondulat permanent. Păr? Nimeni nu ştie în ziua de azi ce e ăla păr. Eu puteam să stau pe părul meu când eram tânără, atât de lung era.

Poirot aruncă o privire piezişă spre părul cărunt. Părea imposibil ca această fioroasă bătrână să fi fost vreodată tânără!

— Serile trecute una din astea şi-a băgat capul aici, continuă bătrâna doamnă. Legată cu o eşarfă portocalie şi vopsită şi pudrată. M-am uitat la ea. Doar M-AM UITAT la ea! Imediat a şi dispărut! Nu era o clientă a hotelului. Niciuna de teapa ei nu stă aici, mă bucur s-o spun! Aşa că ce caută să iasă din dormitorul unui bărbat? Dezgustător! I-

am vorbit despre asta fetei ăleia, Lippincott… Dar ea e la fel ca celelalte, umblă după tot ce poartă pantaloni.

În mintea lui Poirot se stârni un uşor interes.

— Ieşea din camera unui bărbat? Întrebă el.

Bătrâna doamnă se aruncă cu zel asupra subiectului.

— Asta am spus. Am văzut-o cu ochii mei. Numărul 5.

— În ce zi a fost asta, madame?

— Cu o zi înainte de toată zarva aia provocată de bărbatul care a fost omorât. Tocmai aici să se întâmple un lucru atât de nefericit! Pe vremuri era un loc foarte decent. Dar acum…

— Şi la ce oră din zi?

— Zi? Nu era deloc zi. Era seară. Şi încă seara, târziu. Trecut de zece. Eu merg la culcare la zece şi un sfert. Ea iese obraznică de la numărul 5, se holbează la mine, apoi intră iar înăuntru, râzând şi vorbind cu bărbatul de acolo.

— L-aţi auzit pe el vorbind?

— Nu asta îţi spun? Ea intră înapoi, iar el strigă: „Oh, termină, ieşi afară de aici. Sunt sătul”. Ce mod drăguţ de a vorbi cu o fată! Dar ele o caută! Târâturile!

— N-aţi raportat asta la poliţie?

Bătrâna îl fixă cu o privire maiestoasă şi se ridică din fotoliu.

— N-am avut niciodată de a face cu poliţia. Ce să zic, poliţia! Eu, la tribunal?

Tremurând de mânie, aruncă o ultimă privire răuvoitoare spre Poirot şi ieşi din cameră.

Poirot rămase gânditor câteva minute mângâindu-şi mustaţa, apoi plecă în căutarea lui Beatrice Lippincott.

— Oh, da, monsieur Poirot, vă referiţi la bătrâna doamnă Leadbetter? Văduva preotului Leadbetter. Vine aici în fiecare an, dar, între noi fie vorba, e o pacoste. Uneori e de-a dreptul nepoliticoasă cu lumea, şi parcă nu vrea să înţeleagă că în ziua de azi lucrurile sunt altfel. Are aproape optzeci de ani.

— Dar e întreagă la minte? Ştie ce spune?

— Da. E o bătrână foarte isteaţă… Uneori cam prea isteaţă.

— Ştii cine era tânăra care l-a vizitat marţi seară pe bărbatul care a fost omorât?

Beatrice păru uimită:

— Nu-mi amintesc să fi venit la el vreo tânără, indiferent la ce oră. Cum arată?

— Purta pe cap o eşarfă portocalie şi era foarte machiată. În seara de marţi la zece şi un sfert era în camera numărul 5 şi vorbea cu Arden.

— N-am nici cea mai mică idee, monsieur Poirot.

Gânditor, Poirot porni în căutarea superintendentului Spence.

Spence îl ascultă în tăcere. Apoi se lăsă pe speteaza scaunului şi dădu încet din cap.

— Ciudat, nu-i aşa? Spuse el. Cât de des ne întoarcem la vechea problemă cherchez la femme!

Se ridică şi străbătu încăperea. Se întoarse cu ceva în mână. Era un ruj într-o cutiuţă de carton.

— Am avut tot timpul acest indiciu care ne spunea că se poate să fi fost amestecată şi o femeie în treaba asta, spuse el.

Poirot luă rujul şi trase o dungă fină pe dosul palmei.

— E de bună calitate, spuse el. Vişiniu… Probabil o brunetă.

— Da. A fost găsit în camera numărul 5, pe podea. Se rostogolise sub scrin şi, fireşte, putea să fie acolo de câtva timp. Nu există amprente pe el. Nu e marca de ruj care se fabrică în ziua de azi… Acum se fac doar câteva mărci standard.

— Şi n-aţi cercetat?

Spence zâmbi.

— Ba da, am cercetat. Rosaleen Cloade foloseşte tipul ăsta de ruj. La fel şi Lynn Marchmont. Frances Cloade foloseşte o nuanţă mai discretă. Doamna Lionel Cloade nu foloseşte deloc ruj. Doamna Marchmont foloseşte o nuanţă pală de

mov. Beatrice Lippincott pare să nu folosească ceva atât de scump, nici Gladys, camerista.

Se opri.

— Aţi fost meticulos, spuse Poirot.

— Nu suficient de meticulos. Acum se pare că e implicată şi o altă persoană… Vreo femeie, probabil din Warmsley Vale, pe care Underhay o cunoştea.

— Şi care era cu el în seara de marţi la zece şi un sfert?

— Da, spuse Spence şi adăugă cu un oftat: Asta îl scoate din cauză pe David Hunter.

— Oare?

— Da. În cele din urmă excelenţa sa a consimţit să dea o declaraţie. L-a convins avocatul lui. Uitaţi aici relatarea mişcărilor lui.

Poirot văzu câteva rânduri dactilografiate. Spence citi:

Părăsit Londra tren 4:16 spre Warmsley Heaţh. Ajuns acolo 5:30. Mers pe potecă la Furrowbank.

Superintendentul se întrerupse.

— Conform spuselor lui, motivul pentru care s-a dus acolo e că-şi uitase anumite lucruri, scrisorile şi acte, un carnet de cecuri, şi să vadă dacă îi fuseseră trimise nişte cămăşi de la spălătorie, ceea ce, fireşte nu s-a întâmplat! În ziua de azi spălătoriile sunt o problemă. Soţia mea a ajuns să-mi spele ea singură lucrurile.

După această divagaţie absolut omenească, superintendentul se întoarse la intinerariul mişcărilor lui David.

Părăsit Furrowbank la 7:25 şi declară că s-a dus la plimbare deoarece pierduse trenul de 7:20 şi nu mai avea nici un tren până la 9:20.

— Încotro s-a dus să se plimbe? Întrebă Poirot.

Superintendentul îşi verifică însemnările.

— Downe Copse, Bats Hill şi Long Ridge. Pe acolo spune că s-a plimbat.

— De fapt, un tur perfect circular în jurul lui White House!

— Pe cuvântul meu, monsieur Poirot, aţi prins foarte repede geografia locală!

Poirot zâmbi şi clătină din cap.

— Nu, nu cunoşteam locurile pe care le-aţi numit. N-am făcut decât să ghicesc.

— Oh, aşa? Apoi, conform spuselor lui, când era sus pe Long Ridge, şi-a dat seama că putea ajunge mai repede la gara Warmsley Heath dacă o lua peste câmp. A prins trenul în ultimul moment, a ajuns la Londra în gara Victoria la 10:45

Şi a luat-o pe jos spre Shepherd's unde a ajuns la unsprezece, lucru confirmat de doamna Gordon Cloade.

— Şi pentru restul, ce confirmări aveţi?

— Foarte puţine, dar există. Rowley Cloade şi alţii l-au văzut sosind în Warmsley Heath. Servitoarele de la Furrowbank erau plecate (fireşte, el are cheia lui) aşa că nu l-au văzut, dar au găsit mucuri de ţigară în bibliotecă şi dezordine în dulapul cu rufărie. Apoi l-a zărit unul din grădinari. Domnişoara Marchmont s-a întâlnit cu el lângă Mardon Wood, în timp ce alerga la tren.

— L-a văzut cineva prinzând trenul?

— Nu… Dar i-a telefonat domnişoarei Marchmont imediat ce a ajuns la Londra, la 11:05.

— Aţi verificat asta?

— Da. Pusesem deja să se verifice ce tefoane s-au dat de la acest număr. A existat o comandă la 11:04 pentru Warmsley Vale 34. Ăsta-i telefonul domnişoarei Marchmont.

— Foarte, foarte interesant.

Dar Spence continua metodic şi perseverent:

— Rowley Cloade a plecat de la Arden la nouă fără cinci. Este absolut sigur că nu era mai devreme. Pe la 9:10 Lynn Marchmont îl vede pe Hunter sus, lângă Mardon Wood. Presupunând că a alergat tot drumul de la Stag, ar fi avut el timp să se întâlnească cu Arden, să se certe cu el, să-l omoare şi să ajungă la Mardon Wood? Am analizat şi nu cred că ar fi fost posibil. Oricum, acum o luăm de la început.

Departe de a fi fost omorât la nouă, Arden era în viaţă la zece şi un sfert, asta dacă nu cumva bătrâna noastră visează. Fie că a fost omorât de femeia care a pierdut rujul, femeia cu eşarfă portocalie, fie de altcineva care a venit după plecarea femeii. Dar indiferent cine a fost cel care a făcut-o, a dat limbile ceasului înapoi la nouă.

— Ceea ce ar fi fost stânjenitor pentru David Hunter dacă nu se întâmpla s-o întâlnească pe Lynn Marchmont într-un loc foarte improbabil.

— Da. Trenul de 9:20 este ultimul tren din Warmsley Heath spre Londra. Se întuneca. Întotdeauna sunt jucători de golf care se întorc cu trenul ăsta. Nimeni nu l-ar fi observat pe Hunter, iar cei de la gară nu-l cunosc cum arată. Iar la Londra n-a luat un taxi. Nu avem decât cuvântul sorei lui că a ajuns la Shepherd's Court când spune că a ajuns.

Cum Poirot rămase tăcut, Spence întrebă:

— La ce vă gândiţi, monsieur Poirot?

— O plimbare lungă în jurul lui White House. O întâlnire lângă Mardon Wood. Mai târziu un apel telefonic… Iar Lynn Marchmont este logodită cu Rowley Cloade… Tare mi-ar plăcea să ştiu ce s-a vorbit atunci la telefon.

Capitolul VIII

Se făcea târziu, dar Poirot vroia să mai facă o vizită. Se îndreptă spre casa lui Jeremy Cloade.

Fu introdus în biroul lui Jeremy Cloade de o slujnică micuţă cu figură inteligentă.

Rămas singur, Poirot privi în jur. Chiar şi în casa lui totul era în ordine. Pe birou se afla un portret mare al lui Gordon Cloade. Un altul mai vechi al lordului Edward Trenton călare pe cal. Poirot îl examina pe acesta când intră Jeremy Cloade.

— Ah, pardon! Oarecum încurcat, puse fotografia la loc.

— Tatăl soţiei mele, spuse Jeremy cu o uşoară notă de automulţumire în glas. Şi unul din cei mai buni cai ai săi,

Chestnut Trenton. A ieşit al doilea în derbiul din 1924. Vă interesează cursele de cai?

— Vai, nu.

— Se pot pierde sume imense, spuse Jeremy, sec. Lordul Edward a ajuns la faliment din cauza asta… A trebuit să plece să trăiască în străinătate. Da, e un sport costisitor.

Şi totuşi în glasul lui se citea o undă de mândrie.

Poirot îşi zise că Jeremy Cloade şi-ar fi aruncat mai degrabă banii în stradă decât să-i investească în cai, dar avea o admiraţie secretă şi respect pentru cei care o făceau.

Cloade continuă:

— Cu ce vă pot ajuta, monsieur Poirot? Ca familie, consider că vă datorăm toată gratitudinea pentru că l-aţi adus pe maiorul Porter să depună mărturie cu privire la identitatea mortului.

— Familia pare foarte fericită în privinţa asta, spuse Poirot.

— E cam prematur să te bucuri, spuse sec Jeremy. Va mai curge multă apă pe sub pod. În definitiv, moartea lui Underhay a fost acceptată în Africa. Îţi trebuie ani de zile ca să dărâmi un lucru ca ăsta… Iar mărturia lui Rosaleen a fost foarte categorică. Rosaleen a făcut o bună impresie, să ştiţi.

Aproape că părea ca şi cum Jeremy Cloade nu dorea să mizeze pe nici o îmbunătăţire a perspectivelor sale.

— Dar de ce aţi dorit să mă vedeţi? Întrebă el.

— Vreau să vă întreb, domnule Cloade, dacă sunteţi foarte sigur că fratele dumneavoastră n-a lăsat un testament. Adică, un testament făcut după căsătorie.

Jeremy păru surprins.

— Nu cred că a fost vreodată vorba de aşa ceva. În mod categoric nu şi-a făcut unul înainte de a pleca din New York.

— Se poate să şi-l fi făcut în cele două zile cât a fost în Londra.

— Să fi fost la un avocat de acolo?

— Sau să-l fi scris singur.

— Şi să fi adus martori să-l autentifice? Ce martori?

— În casă se aflau trei servitori, îi reaminti Poirot. Servitori care au murit în aceeaşi noapte cu el.

— Hm… Da… Dar chiar să admitem că aşa a fost, testamentul a fost şi el distrus.

— Tocmai asta e. În ultimul timp, o mulţime de documente despre care s-a crezut că au fost complet distruse sunt de fapt descifrate printr-un nou procedeu. Incinerate în seifuri, de pildă, dar nu atât de distruse încât să nu poată fi citite.

— Aveţi o idee cu adevărat fantastică, monsieur Poirot. Dar nu pot să cred că aşa ceva e cu putinţă. Din câte ştiu, în casa din Sheffield Terrace nu exista nici un seif. Gordon îşi păstra toate hârtiile valoroase, documente, etc, la birou, or acolo nu s-a găsit în mod sigur nici un testament.

— Dar s-ar putea face cercetări, insistă Poirot. M-aţi autoriza pe mine să fac asta?

— Oh, desigur… Absolut. Sunteţi foarte amabil că vă angajaţi la aşa ceva. Dar mă tem că n-am nici o încredere în reuşita dumneavoastră. Totuşi… E o şansă în plus, presupun. Atunci, vă… Veţi pleca imediat înapoi la Londra?

Ochii lui Poirot se îngustară. Tonul lui Jeremy era inconfundabil nerăbdător. Înapoi la Londra… Oare toţi vroiau să-l îndepărteze?

Înainte să apuce să răspundă, uşa se deschise şi intră Frances Cloade.

Poirot fu izbit de două lucruri, primul, arăta extrem de rău. Al doilea, semăna izbitor cu fotografia tatălui ei.

— Draga mea, monsieur Poirot a venit să ne vadă, spuse cam fără rost Jeremy.

Ea dădu mâna cu Poirot, iar Jeremy Cloade îi expuse imediat sugestia despre testament.

Frances păru îndoită.

— Pare o şansă minimă.

— Monsieur Poirot se întoarce la Londra şi s-a oferit să întreprindă cercetări.

— Din câte am înţeles, maiorul Porter era paznic în acel district în timpul raidului aerian, spuse Poirot.

Peste chipul doamnei Cloade trecu o expresie ciudată. Spuse:

— Cine e maiorul Porter?

Poirot ridică din umeri.

— Un ofiţer în retragere care trăieşte din pensie.

— Chiar a fost în Africa?

Poirot o privi curios.

— Categoric, madame. De ce nu?

Ea spuse oarecum absentă.

— Nu ştiu. M-a cam nedumerit.

— Da, doamnă Cloade, înţeleg asta, spuse Poirot.

Ea îl privi repede. În ochi îi apăru o expresie semănând cu teama. Întorcându-se spre soţul ei, spuse:

— Jeremy, mi-e tare milă de Rosaleen. E complet singură la Furrowbank şi trebuie că e teribil de supărată din pricina arestării lui David. Ai avea vreo obiecţie dacă aş ruga-o să vină să stea la noi?

— Chiar crezi că e recomandabil, draga mea? Întrebă cu îndoială Jeremy.

— Recomandabil? Nu ştiu! Dar oameni suntem. E o fiinţă atât de neajutorată!

— Mă cam îndoiesc că va accepta.

— Măcar pot să-i fac o ofertă.

Avocatul spuse liniştit:

— Fă-o, dacă asta te va face să te simţi mai fericită.

— Mai fericită!

Cuvintele căzură cu o amărăciune ciudată. Apoi se uită repede şi cu îndoială la Poirot.

Poirot murmură formal:

— Acum trebuie să mă retrag.

Ea îl urmă în hol.

— Vă duceţi la Londra?

— Am să plec mâine, dar pentru douăzeci şi patru de ore cel mult. Apoi mă întorc la Stag. Dacă o să aveţi nevoie de mine, mă veţi găsi acolo, madame.

Frances întrebă apăsat:

— De ce aş avea nevoie de dumneavoastră?

Poirot nu răspunse la întrebare. Se mulţumi să spună:

— Am să fiu la Stag.

Mai târziu în acea noapte, pe întuneric, Frances Cloade îi spuse soţului său:

— Eu nu cred că omul ăsta se duce la Londra pentru motivul pe care l-a spus. Nu cred povestea despre testamentul lui Gordon. Tu crezi, Jeremy?

O voce pesimistă, obosită îi răspunse:

— Nu, Frances. Nu… Se duce din alt motiv.

— Ce motiv?

— Habar n-ăm.

Frances spuse:

— Ce o să facem, Jeremy? Ce o să facem?

— Cred că e doar un singur lucru de făcut, Frances…

Capitolul IX

Înarmat cu acreditările necasare din partea lui Jeremy Cloade, Poirot avea răspunsul la întrebările lui. Acestea erau foarte clare. Casa era o totală ruină. Locul fusese curăţat şi doar de foarte curând se făceau pregătiri pentru reconstrucţie. Cu excepţia lui David Hunter şi a doamnei Cloade, nu existaseră supravieţuitori. În casă fuseseră trei servitori: Frederick Game, Elizabeth Game şi Eileen Corrigan. Toţi trei fuseseră ucişi pe loc. Gordon Cloade fusese scos viu, dar murise în drum spre spital fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa. Poirot luă numele şi adresele rudelor celor trei servitori. „E posibil, spuse el, ca ei să fi vorbit cu prietenii lor, să fi bârfit sau să fi făcut vreun comentariu care să-mi dea informaţia de care am atâta nevoie.”

Funcţionarul cu care vorbea se arătă sceptic. Soţii Game veniseră din Dorset, Eileen Corrigan din Country Cork.

În continuare, paşii lui Poirot se îndreptară spre casa maiorului Porter. Îşi amintea de afirmaţia lui Porter că el însuşi era paznic în acel district şi se întreba dacă nu fusese la datorie în acea noapte anume şi dacă nu văzuse vreun incident în Sheffield Terrace.

Pe lângă asta, avea şi alte motive să schimbe câteva cuvinte cu maiorul Porter.

În timp ce dădea colţul în Edgeway Street, fu uimit să vadă un poliţist în uniformă chiar în faţa casei spre care se îndrepta. Câţiva băieţoi şi alţi oameni stăteau şi se uitau la casă. Inima lui Poirot se opri o secundă căci înţelesese semnele.

Poliţistul îi tăie calea lui Poirot.

— Nu puteţi intra aici, domnule.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu locuiţi în această casă, nu-i aşa, domnule? Pe cine doreaţi să vizitaţi?

— Vroiam să-l văd pe un anume maior Porter.

— Sunteţi prieten cu el, domnule?

— Nu, n-aş spune că suntem prieteni. Ce s-a întâmplat?

— Domnul s-a împuşcat, am înţeles. Ah, uitaţi-l pe inspector!

Uşa se deschisese şi ieşiră două siluete. Una era a inspectorului local, cealaltă a sergentului Graves din Warmsley Vale. Acesta din urmă îl recunoscu pe Poirot şi-l prezentă inspectorului.

— Mai bine intraţi, spuse inspectorul.

Cei trei bărbaţi reintrară în casă.

— Au dat telefon la Warmsley Vale, explică Graves. Superintendentul Spence m-a trimis pe mine aici.

— Sinucidere?

Inspectorul răspunse:

— Da. Pare un caz limpede. Nu ştiu dacă faptul că a depus mărturie la anchetă i-a afectat mintea. Uneori oamenii sunt ciudaţi în privinţa asta, dar cred că în ultimul timp era deprimat. Greutăţi financiare, şi una, şi alta. S-a împuşcat cu propriul revolver.

Poirot întrebă:

— E permis să urc?

— Dacă vreţi, da, monsieur Poirot. Condu-l sus pe monsieur Poirot, sergent.

— Da, domnule.

Graves îl conduse la primul etaj. Totul era aşa cum şi-l amintea: culorile întunecate ale carpetelor vechi, cărţile. Maiorul Porter se afla într-un fotoliu mare. Poziţia lui era aproape firească, doar capul îi căzuse în faţă. Braţul drept atârna într-o parte… sub el, pe carpetă, zăcea revolverul. În aer încă se mai simţea un uşor miros înţepător de praf de puşcă.

— Se crede că s-a întâmplat cam acum două ore, spuse Graves. Nimeni n-a auzit împuşcătura. Stăpâna casei era plecată la cumpărături.

Poirot se uita încruntat la silueta liniştită cu o gaură mică şi stacojie în tâmpla dreaptă.

— Aveţi vreo idee de ce a făcut-o, monsieur Poirot? Întrebă Graves.

Era plin de respect faţă de Poirot pentru că îl văzuse pe superintendentul Spence plin de respect, deşi părerea lui personală era că Poirot era unul din bătrânii ăia cumplit de depăşiţi.

Poirot răspunse absent:

— Da… Da, a existat un motiv foarte bun. Nu în asta constă dificultatea.

Privirea îi alunecă spre măsuţa de la stânga maiorul Porter. Pe ea era o scrumieră masivă din sticlă, cu o pipă şi o cutie de chibrituri. Nimic altceva. Ochii lui făcură înconjurul camerei. Apoi se îndreptă spre un birou cu capacul rulant.

Era foarte ordonat. În despărţituri, hârtiile erau aşezate cu grijă. În centru, un mic tampon din piele cu sugativă, o tăviţă cu un toc şi două creioane, o cutie cu agrafe şi o coliţă de timbre. Totul foarte îngrijit şi ordonat. O viaţă ordonată şi o moarte ordonată… Fireşte… Asta era… Asta era ceea ce lipsea!

Îl întrebă pe Graves:

— N-a lăsat nici un bilet… Nici o scrisoare pentru procuror?

Graves clătină din cap.

— Nu, n-a lăsat, deşi ar fi fost de aşteptat din partea unui fost ofiţer.

— Da, asta e foarte ciudat.

Minuţios în viaţă, maiorul Porter nu fusese minuţios şi în moarte. Nu era deloc normal faptul că Porter nu lăsase nici un bilet, gândi Poirot.

— Asta va fi o lovitură pentru familia Cloade, spuse Graves. Îi va da înapoi: Vor trebui să vâneze pe altcineva care l-a cunoscut bine pe Underhay.

Se foi uşor.

— Vreţi să mai vedeţi ceva, monsieur Poirot?

Poirot clătină din cap şi ieşiră din cameră. Pe scări se întâlniră cu proprietăreasa. Era într-o stare de agitaţie pe care era clar că o savura şi se lansă pe loc într-un discurs volubil. Graves se desprinse cu abilitate şi-l lăsă pe Poirot în calea torentului.

— Nici nu mai pot să respir ca lumea. Inima, asta e. Angină pectorală, mama mea a murit de ea… A căzut moartă pe când traversa Caledonia Market. Eu însămi aproape să cad când l-am găsit… Oh, ce spaimă am tras! N-am bănuit niciodată aşa ceva, deşi de mult timp nu era în apele lui. Îl îngrijorau banii, cred, şi nu mânca destul. Dar n-ar fi acceptat o îmbucătură de la noi. Şi apoi, ieri, a trebuit să plece într-un loc din Oastshire, Warmsley Vale, să depună mărturie la o anchetă. I-a tulburat mintea, asta a făcut. Când s-a întors arăta groaznic. A umblat de colo-colo toată noaptea. Sus, jos, sus, jos. Din cât se spune, un om care a fost omorât a fost prieten cu el. Sărmanul de el, asta chiar că l-a tulburat! Sus, jos, sus, jos. Şi când să ies să fac nişte cumpărături, m-am dus la el să-l întreb dacă nu vrea o cană de ceai… Şi l-am văzut acolo, bietul de el, rezemat în fotoliu, cu revolverul căzut din mână! Ce sperietură am tras! Am adus poliţia şi tot. Ce lume ne aşteaptă, vreau să ştiu?

Poirot răspunse încet:

— Lumea devine un loc în care e greu de trăit… cu excepţia celor tari.

Capitolul X

Era trecut de opt când Poirot ajunse înapoi la Stag. Găsi un bilet de la Frances Cloade în care îl ruga să vină la ea.

Plecă imediat.

Ea îl aştepta în salon. Poirot nu mai văzuse camera aceea. Ferestrele deschise dădeau spre o grădină împrejmuită de un zid, plină cu peri în floare. Pe mese se aflau vaze cu lalele. Totul era elegant şi strălucitor de curat.

Era o cameră foarte frumoasă, gândi Poirot.

— Aţi spus că o să am nevoie de dumneavoastră, monsieur Poirot. Aţi avut mare dreptate. Există ceva ce trebuie spus, şi cred că dumneavoastră sunteţi persoana cea mai indicată.

— Întotdeauna e mai uşor să-i spui un lucru cuiva care deja ştie foarte bine despre ce e vorba, madame.

— Credeţi că ştiţi ceea ce am de gând să vă spun?

Poirot dădu din cap.

— De când…

Ea lăsă întrebarea neterminată, dar Poirot răspunse prompt.

— Din clipa în care am văzut fotografia tatălui dumneavoastră. Trăsăturile familiei dumneavoastră sunt foarte bine conturate. Nimeni nu s-ar putea îndoi că faceţi parte din aceeaşi familie. Asemănarea era la fel de puternică şi la bărbatul care a venit aici, spunându-şi Enoch Arden.

Ea oftă – un oftat adânc, nefericit.

— Da, aveţi dreptate, deşi sărmanul Charles avea barbă. Era vărul meu de-al doilea, monsieur Poirot, într-un fel, oaia neagră a familiei. Nu l-am cunoscut foarte bine, dar ne jucam împreună când eram copii… Iar acum l-am adus la moarte… O moarte urâtă…

Rămase tăcută. Poirot spuse blând:

— Vreţi să-mi povestiţi…

Femeia îşi reveni.

— Da, povestea trebuie spusă. Eram disperaţi din cauza banilor, de la asta a pornit totul. Soţul meu… Soţul meu era în mare încurcătură… Genul cel mai rău de încurcătură. Îl aştepta disgraţia, poate şi închisoarea… De fapt, încă îl aşteaptă. Vă rog să înţelegeţi, monsieur Poirot, planul pe care l-am făcut şi l-am pus în aplicare a fost planul meu; soţul meu n-are nici o legătură cu asta. Dar pe mine nu m-au speriat niciodată riscurile. Şi întotdeauna am fost destul de lipsită de scrupule. În primul rând, am apelat la Rosaleen Cloade pentru un împrumut. Nu ştiu dacă, lăsată să facă ce vrea, mi l-ar fi dat sau nu. Dar a intervenit fratele ei care era foarte prost dispus şi m-a insultat fără să fie nevoie. Când am gândit acest plan n-am avut absolut deloc scrupule să-l pun în aplicare. Ca să vă explic cum stau lucrurile, trebuie să vă spun că soţul meu mi-a reprodus anul trecut o poveste destul de interesantă pe care a auzit-o la clubul lui. Eraţi acolo, parcă, aşa că n-am să intru în detalii. Dar asta deschidea posibilitatea ca primul soţ al lui Rosaleen să nu fi murit, în care caz, fireşte, n-ar fi avut nici un drept la banii lui Cordon. Bine-nţeles, era doar o posibilitate vagă, dar ne-a rămas în fundul minţii, ca un fel de speranţă că s-ar putea să fie adevărat. Iar apoi m-a fulgerat ideea că s-ar putea face ceva folosind acea posibilitate. Charles, vărul meu, era în ţară şi era la pământ. Făcuse închisoare şi nu era un om cu scrupule, dar s-a descurcat bine în război. I-am făcut propunerea. Era vorba nici mai mult nici mai puţin de şantaj, bine-nţeles. Dar ne-am gândit că aveam toate şansele s-o scoatem la capăt… În cel mai rău caz, David Hunter avea să refuze să plătească. Bănuiam că n-o să se ducă la poliţie să spună, cei ca el nu se dau în vânt după poliţie.

Glasul i se înăspri.

— Planul nostru a ieşit bine. David a cedat mai repede decât speraserăm. Fireşte, Charles nu se putea da în mod clar drept „Robert Underhay”. Rosaleen l-ar fi putut

demasca în orice clipă. Însă, din fericire, ea a plecat la Londra, iar asta i-a dat lui Charles ocazia cel puţin să sugereze că ar putea fi Robert Underhay. Ei bine, cum spuneam, se părea că David căzuse în plasă. Urma să aducă banii marţi seara la ora nouă. În loc de asta…

Glasul i se frânse.

— Trebuia să fi ştiut că David era… Un om periculos. Charles a murit… A fost omorât… Dacă n-aş fi fost eu, acum trăia. Eu l-am trimis la moarte.

După puţin timp continuă cu o voce uscată.

— Nu vă puteţi imagina ce e în sufletul meu de atunci.

— Totuşi, v-aţi mişcat repede ca să faceţi planul să se desfăşoare mai departe. Dumneavoastră l-aţi convins pe maiorul Porter să-l identifice pe vărul dumneavoastră ca fiind „Robert Underhay”?

Dar ea izbucni cu violenţă:

— Nu, vă jur că nu! Asta nu! Nimeni n-a fost mai uluit… Uluit? Am rămas năuci când acest maior Porter a venit aici şi a depus mărturie că Charles… Charles…! Era Robert Underhay. N-am înţeles-o… Nici acum n-o înţeleg!

— Dar cineva s-a dus la maiorul Porter. Cineva l-a convins, sau l-a mituit să-l identifice pe mort ca fiind Underhay, nu?

Frances spuse cu hotărâre:

— N-am fost eu. Nici Jeremy. Niciunul din noi n-ar face aşa ceva. Oh, ştiu că vă sună absurd! Vă gândiţi că dacă am fost gata să şantajez, tot atât de uşor aş fi trecut şi la fraudă. Dar în mintea mea sunt două lucruri separate. Trebuie să înţelegeţi că încă mai consider că avem dreptul la o parte din banii lui Gordon. Ceea ce nu reuşisem să obţin pe căi cinstite eram pregătită să obţin prin înşelăciune. Dar ca s-o scot în mod deliberat pe Rosaleen din dreptul ei, să spun că n-a fost deloc soţia lui Gordon – oh, nu, monsieur Poirot, n-aş face un asemenea lucru. Vă rog, vă rog să mă credeţi.

— Voi admite cel puţin că fiecare are propriile lui păcate. Da, voi crede asta.

Apoi se uită pătrunzător la ea.

— Doamnă Cloade, ştiţi că maiorul Porter s-a împuşcat în după-amiaza asta?

Femeia se trase înapoi, cu ochii largi şi îngroziţi.

— Oh, nu, monsieur Poirot… Nu!

— Ba da, madame. Vedeţi dumneavoastră, maiorul Porter era au fond un om cinstit. Stătea foarte prost din punct de vedere financiar şi, la fel ca mulţi alţii, n-a putut să reziste tentaţiei când aceasta a apărut. Se poate să i se fi părut că minciuna lui era aproape justificată din punct de vedere moral. În mintea lui era deja foarte pornit împotriva femeii cu care se însurase prietenul său, Underhay. Considera că îl tratase foarte rău pe prietenul lui. Iar acum această mică vânătoare de bani – se căsătorise cu un milionar şi se alesese cu întreaga avere a celui de al doilea soţ, în detrimentul rudelor lui de sânge. Trebuie să i se fi părut corect să-i pună beţe în roate… Nu mai mult decât merita. Şi doar prin simplu fapt de a-l identifica pe mort ca fiind Underhay şi-ar fi asigurat şi el viitorul. Când familia Cloade îşi reintra în drepturi, avea să-şi primească şi el partea… Da, înţeleg tentaţia… Dar, asemeni multor oameni de tipul lui, îi lipsea imaginaţia. La anchetă era nefericit, foarte nefericit. Se vedea asta. În viitor avea să-şi repete minciuna sub jurământ. Şi nu numai asta; acum un om era arestat, acuzat de crimă, iar identitatea mortului furniza un motiv foarte puternic pentru acuzaţia asta… S-a întors acasă şi a privit lucrurile în faţă. A ales calea care i s-a părut cea mai bună pentru el.

— S-a împuşcat?

— Da.

Frances îngână:

— N-a spus cine… cine…

— Avea etica lui. N-a existat nici o referire la cine l-a instigat să comită sperjur.

O urmărea îndeaproape. Era un fulger de uşurare, de relaxare în ochii ei? Da, dar asta ar fi putut fi destul de natural în oricare caz…

Frances se ridică şi se duse la fereastră.

— Aşa că ne-am întors de unde am plecat.

Poirot se întrebă ce era în mintea ei.

Capitolul XI

În dimineaţa următoare, superintendentul Spence folosi aproape cuvintele lui Frances.

— Aşa că ne-am întors de unde am pornit, spuse el oftând. Trebuie să aflăm cine era în realitate tipul ăsta, Enoch Arden.

— Pot să vă spun eu asta, superintendente, zise Poirot. Numele lui era Charles Trenton.

— Charles Trenton! Superintendentul fluieră. Hm! Unul din Trentoni… Presupun că ea l-a pus… Doamna Jeremy adică… Oricum, nu putem dovedi legătura ei cu treaba asta. Charles Trenton? Parcă-mi amintesc…

Poirot dădu din cap.

— Da. Are cazier.

— Escroca hoteluri, dacă îmi amintesc eu bine. Ajungea la Ritz, ieşea şi cumpăra un Rolls, îl supunea o dimineaţă la probă, se ducea cu Rolls-ul la cele mai scumpe magazine şi cumpăra tot felul de chestii, iar omul care stă afară lângă Rolls şi aşteaptă să-i ducă pachetele la Ritz nu-l întreabă de cecuri! În plus, avea maniere şi educaţie. Stătea o săptămână sau aşa ceva apoi, tocmai când începeau să apară bănuielile, dispărea în linişte, vânzând ieftin diferite obiecte tipelor pe care le culesese. Charles Trenton. Hm…! Se uită la Poirot. Vă pricepeţi să descoperiţi anumite lucruri, nu-i aşa?

— Cum avansează cazul împotriva lui David Hunter?

— Va trebui să-i dăm drumul. În noaptea aceea, la Arden a fost o femeie. Legat de asta nu avem doar cuvântul bătrânei tartoriţe. Jimmy Pierce se ducea acasă; fusese dat afară din Load of Hay (El, după câteva pahare devine certăreţ). A văzut o femeie ieşind de la Stag şi intrând în cabina telefonică din faţa oficiului poştal. Asta era chiar după zece.

Spune că n-o cunoştea şi a crezut că e cineva care stătea la Stag. „O târfă din Londra”, a numit-o el.

— Nu era foarte aproape de ea?

— Nu, exact vizavi. Cine dracu era, monsieur Poirot?

— A spus cum era îmbrăcată?

— Jachetă de tweed, eşarfă portocalie pe cap, pantaloni şi o grămadă de machiaj. Se potriveşte cu descrierea bătrânei.

— Da, se potriveşte, spuse Poirot încruntat.

Spence întrebă:

— Ei bine, cine era, de unde venea, unde se ducea? Cunoaşteţi mersul trenurilor de aici. La 9:20 e ultimul tren spre Londra, iar la 10:30 în cealaltă direcţie. A hoinărit toată noaptea primprejur şi a plecat cu trenul de 6:18 dimineaţa? A avut o maşină? A făcut autostopul? Am cercetat tot locul dar fără rezultat.

— Ce-i cu trenul de 6:18?

— Întotdeauna e aglomerat, şi în majoritate bărbaţi. Cred că ar fi observat o femeie, genul ăla de femeie, mai precis. Se poate să fi venit şi plecat cu maşina, dar în ziua de azi o maşină e observată repede în Warmsley Vale. Înţelegeţi, noi suntem la distanţă de şoseaua principală.

— Nu a fost observată nici o maşină în noaptea aia?

— Doar a doctorului Cloade. A fost chemat la un caz, spre Middlingham. Cred că cineva ar fi observat o femeie străină într-o maşină.

— Nu era nevoie să fie străină, spuse încetişor Poirot. Un bărbat uşor beat şi aflat la o sută de metri depărtare n-ar fi putut recunoaşte o persoană din localitate pe care n-o cunoştea foarte bine. Cineva îmbrăcat probabil altfel decât de obicei. Ar fi recunoscut-o acest tânăr Pierce pe Lynn Marchmont, de pildă? A fost plecată câţiva ani.

— La ora aceea Lynn Marchmont era la White House cu mama ei.

— Sunteţi sigur?

— Doamna Lionel Cloade, aia zăpăcită, soţia doctorului, spune că i-a dat telefon la zece şi zece. Rosaleen Cloade era la Londra. Doamna Jeremy… Ei bine, n-am văzut-o niciodată în nădragi şi foarte machiată. Şi, oricum, nu e tânără.

— Oh, mon cher. Pe o noapte întunecoasă, cu becuri chioare pe străzi, poţi spune cine-i tânăr sau bătrân sub o masă de machiaj?

— Unde vreţi să ajungeţi, monsieur Poirot?

Poirot se lăsă pe spate şi îşi închise ochii pe jumătate.

— Pantaloni, o jachetă de tweed, o eşarfă portocalie înfăşurată în jurul capului, un strat gros de machiaj, un ruj de buze pierdut. E sugestiv.

— Parcă aţi fi oracolul de la Delphi, mârâi superintendentul. Nu că aş şti ce a fost cu oracolul de la Delphi, tânărul Graves îşi dă aere că ar cunoaşte chestiile astea, dar nu-i foloseşte la nimic în munca lui de poliţist. Nu vreţi să fiţi mai corect, monsieur Poirot?

— V-am spus că acest caz nu are forma corectă. După cum într-o clipă v-am spus că mortul nu era deloc în regulă. Că Underhay nu era deloc în regulă. Underhay era în mod clar un excentric, un cavaler demodat şi reacţionar. Bărbatul de la Stag era şantajist, nu era nici cavaler demodat, nici reacţionar, nici deosebit de excentric – prin urmare, nu era Underhay. Nu putea fi Underhay, pentru că oamenii nu se schimbă. Treaba interesantă a fost că Porter a spus că era Underhay.

— Ce v-a condus la doamna Jeremy?

— Asemănarea m-a condus la doamna Jeremy. Nişte trăsături foarte distincte, profilul familiei Trenton. Ca să-mi permit un mic joc de cuvinte, ca Charles Trenton mortul este forma corectă. Dar mai există încă întrebări care necesită răspuns. De ce şi-a permis David Hunter să se lase şantajat? Este el genul de om care să se lase şantajat? Ai spune, categoric nu. Aşadar şi el acţionează altfel decât îi e caracterul. Apoi e Rosaleen Cloade. Întreaga ei comportare este de neînţeles… Dar există un lucru pe care tare mi-ar

plăcea să-l ştiu. De ce se teme? De ce crede că i se va întâmpla ceva acum când fratele ei nu mai e lângă ea ca s-o protejeze? Şi nu se teme că-şi va pierde averea… Nu, e mai mult de atât. Se teme pentru viaţa ei…

— Doamne sfinte, monsieur Poirot, doar nu credeţi…

— Să ne amintim că, aşa cum spuneaţi adineaori, ne-am întors de unde am plecat. Altfel spus, familia Cloade s-a întors de unde a plecat. Robert Underhay a murit în Africa. Iar Rosaleen Cloade, stă între ei şi banii lui Gordon…

— Credeţi sincer că vreunul din ei ar face asta?

— Eu cred următoarele. Rosaleen Cloade are douăzeci şi şase de ani şi deşi din punct de vedere mental e oarecum instabilă, fizic e rezistentă Şi sănătoasă. Ar putea trăi până la şaptezeci de ani, ba chiar şi mai mult. Patruzeci şi patru de ani, să spunem. Nu credeţi, superintendente, că patruzeci de ani s-ar putea să fie un timp prea lung ca să stai cu mâinile în sân şi să contempli?

Capitolul XII

Când Poirot părăsi postul de poliţie fu aproape imediat acostat de mătuşa Kathie. Era încărcată cu diferite sacoşe cu cumpărături şi venea spre el gâfâind grăbită.

— Ce groaznică întâmplare cu sărmanul maior Porter! Spuse ea. Nu pot să nu mă gândesc că trebuie să fi avut o concepţie despre viaţă foarte materialistă. Viaţa de armată, ştiţi. Foarte limitată, şi deşi îşi petrecuse o mare parte din viaţă în India, mă tem că n-a profitat niciodată de avantajele spirituale. Când te gândeşti că ar fi putut sta ca un chela la picioarele vreunui guru! Ah, monsieur Poirot, ce trist e să pierzi unele ocazii!

Mătuşa Kathie clătină din cap şi slăbi strânsoarea uneia din sacoşe. O bucată de batog cu aspect deprimant alunecă din ea şi ajunse în rigolă. Poirot îl salvă şi, în agitaţia ei, mătuşa Kathie scăpă şi a doua sacoşă, din care căzu o cutie aurie de sirop care începu să se rostogolească vioaie în lungul lui High Street.

— Vă mulţumesc foarte mult, monsieur Poirot, spuse mătuşa Kathie înhăţând batogul. Poirot alergă după cutia cu sirop, Oh, mulţumesc… Sunt atât de stângace… Dar sunt tare necăjită. Acel nefericit om… Da, e lipicios, dar nu vreau să folosesc batista dumneavoastră curată. Vai, sunteţi foarte amabil… Cum spuneam… În viaţă suntem în moarte… Şi în moarte suntem în viaţă… Nu m-ar mira deloc să văd corpul astral al oricăreia din dragele mele prietene moarte. Ai putea chiar să treci pe lângă ele pe stradă, să ştiţi. Vai… În una din nopţile trecute…

— Îmi permiteţi? Poirot îndesă cu fermitate batogul în sacoşă. Da ce spuneaţi…?

— Corpurile astrale. Ştiţi, am cerut o monedă de doi penny… Pentru că aveam numai de jumătate de penny. Dar la vremea aceea m-am gândit că faţa îmi era cunoscută… Numai că nu ştiam de unde s-o iau. Nici acum nu ştiu… Dar cred că trebuie să fie cineva care a trecut pe lumea cealaltă… Probabil acum câtva timp… Aşa că n-am putut să-mi amintesc sigur. E minunat cum îţi sunt trimişi oamenii când te afli în nevoie… Chiar dacă e vorba de nişte fise pentru telefon. Oh, vai, se face coadă la Peacocks… Trebuie că au primit fie cornuri, fie rulouri elveţiene! Sper că nu ajung prea târziu!

Doamnă Lionel Cloade se avântă în traversarea străzii şi se aşează în capătul cozii formate din femei cu feţe întunecate.

Poirot îşi continuă drumul pe High Street. Nu coti spre Stag ci îşi îndreptă paşii spre White House. Dorea foarte mult să stea de vorbă cu Lynn Marchmont şi bănuia că Lynn nu avea să se arate refractară la o discuţie cu el.

Era o dimineaţă minunată – una din acele dimineţi de primăvară care prevesteau vara.

Poirot ieşi din drumul principal. Văzu poteca ce ducea în sus, pe lângă Long Willows, la Furrowbank. Pe aici venise Charles Trenton de la gară în vinerea aceea. În timp ce cobora dealul, se întâlnise cu Rosaleen Cloade care urca.

Nu o recunoscuse, ceea ce nu era de mirare din moment ce nu era Robert Underhay. Nici ea nu-l recunoscuse, firește. Dar jurase, atunci când îi fusese arătat cadavrul, că nici măcar nu se uitase la fața bărbatului pe lângă care trecuse pe potecă. Dacă era așa, la ce se gândea? Se gândea cumva la Rowley Cloade?

Poirot coti pe micul drum lăturalnic care ducea la White House. Grădina era minunată. Avea mulți arbuști în floare, liliac și salcâm galben, iar în mijlocul pajiștei era un măr mare și bătrân. Sub el, întinsă într-un șezlong, stătea Lynn Marchmont.

Tresări nervos când Poirot, pe un ton politicos. Îi ură „Bună dimineața”.

— M-ați speriat, monsieur Poirot. Nu v-am auzit venind prin iarbă. Așadar mai sunteți încă aici… În Warmsley Vale?

— Încă mai sunt aici, da.

— De ce?

Poirot ridică din umeri.

— E un loc plăcut, departe de lume, unde te poți relaxa. Mă relaxez.

— Mă bucur că sunteți aici.

— Dumneata nu-mi spui ca restul familiei „Când vă întoarceți la Londra, monsieur Poirot?” și așteaptă nerăbdători răspunsul.

— Vor să vă întoarceți la Londra?

— Așa s-ar părea.

— Eu nu.

— Îmi dau seama. De ce, mademoiselle?

— Pentru că asta înseamnă că nu sunteți mulțumit. Adică, nu sunteți convins că David Hunter a făcut-o.

— Iar dumneata vrei tare mult… Să fie nevinovat?

Pe bronzul pielii ei apăru o ușoară roșeață.

— Normal, nu văd un om spânzurat pentru ceva ce n-a făcut.

— Normal… Oh, da!

— Iar poliţia e pur şi simplu pornită împotriva lui din cauză că o scoate din sărite. Asta-i partea cea mai proastă la David: îi, place să-i întărâte pe oameni. Poliţia are prejudecăţi.

— Nu atât pe cât crezi, mademoiselle. Prejudecăţile privitoare la el au existat în mintea juraţilor. Ei au refuzat să urmeze sfatul procurorului. Ei au dat un verdict de vinovăţie, iar poliţia a trebuit să-l aresteze. Dar pot să-ţi spun că poliţia e departe de a fi mulţumită de acuzaţia împotriva lui.

Ea spuse repede:

— Deci, s-ar putea să-i dea drumul?

Poirot ridică din umeri.

— Ei, adică poliţiştii, cine cred că a făcut-o, monsieur Poirot?

Poirot spuse încetişor:

— În noaptea aceea, la Stag a fost o femeie.

Lynn strigă:

— Nu înţeleg nimic! Când am crezut cu toţii că omul acela era Robert Underhay, totul era foarte simplu. De ce a spus maiorul Porter că era Underhay dacă nu era? De ce s-a împuşcat? Ne-am întors de unde am plecat!

— Eşti a treia persoană care foloseşte această frază!

— Serios? Părea uimită. Ce faceţi, monsieur Poirot?

— Vorbesc cu oamenii. Asta fac. Vorbesc cu oamenii, pur şi simplu.

— Dar nu-i întrebaţi nimic despre crimă?

Poirot clătină din cap.

— Nu, eu doar… Cum să spun… Culeg bârfe.

— Ajută?

— Uneori, da. Ai fi mirată să ştii câte cunosc despre viaţa de zi cu zi din Warmsley Vale din ultimele săptămâni. Ştiu cine pe unde s-a plimbat, cu cine s-a întâlnit, şi uneori şi ce-a spus. De exemplu, ştiu că Arden a luat-o spre sat pe potecă trecând pe la Furrowbank şi întrebându-l de drum pe Rowley Cloade, şi că avea la el un rucsac, fără alt bagaj.

Ştiu că Rosaleen Cloade a petrecut peste o oră la fermă cu Rowley Cloade şi că acolo s-a simţit fericită, nu ca de obicei.

— Da, şi Rowley mi-a spus asta. Spunea că era ca cineva care are o zi liberă.

— Aha, aşa a spus? Poirot făcu o pauză, apoi continuă. Da, ştiu foarte multe despre mişcările de aici. Am auzit o mulţime despre greutăţile oamenilor… Ale dumitale şi ale mamei dumitale, de exemplu.

— În privinţa noastră nu-i nici un secret. Cu toţii am încercat să cerşim bani de la Rosaleen. La asta vă referiţi, nu-i aşa?

— N-am spus asta.

— Ei bine, e adevărat! Şi presupun că aţi auzit şi câte ceva despre mine şi Rowley şi David.

— Dar dumneata urmează să te măriţi cu Rowley Cloade, nu?

— Oare? Aş dori să ştiu… Asta încercam să hotărăsc în ziua aceea… Când David s-a năpustit din pădure. În mintea mea era un mare semn de întrebare. S-o fac? S-o fac? Chiar şi trenul din vale părea să întrebe acelaşi lucru. Fumul a desenat pe cer un frumos semn de întrebare.

Chipul lui Poirot luă o expresie ciudată. Lynn o interpretă greşit. Strigă:

— Oh, nu înţelegeţi, monsieur Poirot, totul e atât de complicat! Nu e vorba deloc de David. E vorba de mine! M-am schimbat. Am fost plecată câţiva ani… Patru ani. Acum m-am întors şi nu mai sunt aceeaşi persoană care a plecat. Asta e tragedia pretutindeni. Oamenii vin acasă schimbaţi şi trebuie să se readapteze. Nu poţi să pleci departe şi să duci alt fel de viaţă şi să nu te schimbi!

— Greşeşti, spuse Poirot. Tragedia vieţii este că oamenii nu se schimbă.

Ea îl privi lung clătinând din cap. Poirot insistă:

— Ba da. Aşa e. În primul rând, de ce ai plecat?

— De ce? Am intrat în armată. M-am înrolat.

— Da, da, dar de ce ai intrat în armată? Erai logodită şi urma să te măriţi. Erai îndrăgostită de Rowley Cloade. Ai fi putut munci, nu-i aşa, pe pământul de aici, din Warmsley Vale?

— Aş fi putut, dar am vrut…

— Ai vrut să pleci. Ai vrut să mergi în străinătate, să vezi viaţa. Ai vrut, poate, să pleci departe de Rowley Cloade… Iar acum n-ai astâmpăr, încă vrei… Să pleci! Oh, nu, mademoiselle, oamenii nu se schimbă!

— Când eram dincolo, în est, tânjeam după casă, se apără Lynn.

— Da, întotdeauna vrei să fii acolo unde nu eşti! Probabil că aşa va fi mereu cu dumneata. Îţi făureşti imaginea cu Lynn Marchmont venind acasă… Dar imaginea nu devine realitate, pentru că Lynn Marchmont pe care ţi-o imaginezi nu e adevărata Lynn Marchmont care ţi-ar plăcea să fie.

Lynn întrebă cu amărăciune:

— Aşadar, după dumneavoastră, n-am să fiu niciodată mulţumită, nicăieri?

— Nu spun asta. Ceea ce spun eu e că atunci când ai plecat erai nemulţumită de logodna dumitale şi că acum când te-ai întors încă mai eşti nemulţumită de ea.

Lynn rupse o frunză şi o mestecă gânditoare.

— Intuiţi secretele oamenilor, nu-i aşa, monsieur Poirot?

— E meseria mea, spuse modest Poirot. Cred că mai există un adevăr pe care încă nu l-ai recunoscut.

Lynn spuse tăios:

— Vă referiţi la David, nu? Credeţi că sunt îndrăgostită de David?

— Asta numai dumneata poţi s-o ştii, murmură discret Poirot.

— Iar eu… Nu ştiu! David are ceva care mă sperie… Dar are şi ceva care mă atrage… Rămase tăcută câteva clipe apoi continuă: Vorbeam ieri cu comandantul lui de brigadă. A venit aici când a auzit că David a fost arestat, să vadă ce poate face. Mi-a vorbit despre David, despre cât de

incredibil de curajos era. Mi-a spus că David a fost unul dintre cei mai viteji oameni pe care i-a avut în subordine. Şi totuşi, în ciuda a tot ce spunea şi a laudelor lui, am avut sentimentul că nu era sigur, absolut sigur că n-a făcut David asta.

— Şi nici dumneata nu eşti sigură, nu?

Lynn zâmbi chinuit.

— Nu… Vedeţi dumneavoastră, eu n-am avut niciodată încredere în David. Poţi iubi pe cineva în care n-ai încredere?

— Din nefericire, da.

— Întotdeauna am fost nedreaptă cu David… Din cauză că nu aveam încredere în el. Am crezut o mulţime din afurisitele bârfe locale… Aluzii precum că David n-ar fi deloc David Hunter, ci doar un iubit al lui Rosaleen. Mi-a fost ruşine când comandantul lui mi-a spus că îl cunoaşte pe David de copil, din Irlanda.

— C'est épatant cum înţeleg oamenii lucrurile pe dos, murmură Poirot.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Exact ce am spus. Spune-mi, doamna Cloade, soţia doctorului te-a sunat în noaptea crimei?

— Mătuşa Kathie? Da.

— De ce?

— Intrase într-o încurcătură cu nu ştiu ce adunare.

— Vorbea de acasă?

— Nu, am înţeles că dintr-o cabină telefonică…

— La zece şi zece?

— Cam aşa. Ceasul nostru nu arată niciodată ora ca lumea.

— Cam aşa, repetă Poirot gânditor, apoi continuă cu delicateţe: N-a fost singurul telefon pe care l-ai primit în seara aia, nu?

— Nu.

— Te-a sunat David Hunter din Londra?

— Da. Presupun că vreţi să ştiţi şi ce a spus?

— Oh, n-aş îndrăzni…

— Ba vă spun! Spunea că pleacă… Dispare din viaţa mea. Spunea că nu era deloc bun pentru mine şi că niciodată nu avea să fie un om de treabă… Nici chiar de dragul meu.

— Şi cum probabil era adevărat, nu ţi-a plăcut asta.

— Sper că va pleca… Adică, dacă va fi achitat. Sper ca amândoi să plece în America sau în altă parte. Atunci, probabil, vom înceta să ne mai gândim la ei, vom învăţa să stăm pe picioarele noastre. Vom înceta să simţim ură.

— Ură?

— Da. Am simţit-o prima dată într-o seară la mătuşa Kathie acasă. Dădea un fel de petrecere. Probabil că a dat-o pentru că mă întorsesem din străinătate şi pica la ţanc… În fine, în seara aia mi s-a părut că o simt plutind în aerul din jurul nostru. Ură faţă de ea – de Rosaleen. Îi doream moartea – toţi! Îi doream moartea… Or e îngrozitor să doreşti ca cineva care nu ţi-a făcut nici un rău să moară…

— Moartea ei este singurul lucru care vă poate aduce un folos practic, spuse Poirot pe un ton vioi şi practic.

— Vă referiţi la un folos financiar? Doar simpla prezenţă a ei aici ne face rău în toate privinţele! Să invidiezi o persoană, s-o deteşti, să cerşeşti de la ea – nu-ţi face nici un bine. Acum e acolo, la Furrowbank, absolut singură. Arată ca o stafie… Arată speriată de moarte… Arată… Oh, arată de parcă a luat-o razna! Şi nu vrea să ne lase s-o ajutăm! Niciunul din noi. Am încercat cu toţii. Mami a rugat-o să vină să stea la noi, mătuşa Frances a chemat-o la ea. Chiar şi mătuşa Kathie s-a dus la ea şi s-a oferit să stea cu ea la Furrowbank. Dar ea nu vrea să aibă nimic de a face cu noi şi nu o condamn. N-a vrut să-l vadă nici măcar pe comandantul de brigadă Conroy. Cred că e bolnavă, bolnavă de supărare şi frică şi nenorocire. Iar noi nu putem face nimic în privinţa asta pentru că nu ne lasă.

— Dumneata ai încercat? Dumneata, personal?

— Da. M-am dus ieri acolo. Am întrebat-o dacă pot să fac ceva pentru ea. S-a uitat la mine… Lynn se opri brusc şi se cutremură. Cred că mă urăşte. Mi-a spus: Tu, cel mai puţin

dintre toţi. Cred că David i-a spus să nu plece de la Furrowbank, ori ea face întotdeauna ce-i spune David. Rowley s-a dus şi i-a dus ouă şi unt de la Long Willows. Cred că el e singurul dintre noi pe care-l place. Desigur, Rowley este amabil.

— Există oameni pentru care simţi o mare milă, pe care-i compătimeşti din tot sufletul, oameni care au o povară prea mare de îndurat. Eu simt o mare milă faţă de Rosaleen Cloade. Dacă aş putea, aş ajuta-o. Chiar acum, dacă ar asculta…

Cu o hotărâre bruscă, se ridică în picioare.

— Vino, mademoiselle, să mergem la Furrowbank.

— Vreţi să vin cu dumneavoastră?

— Dacă eşti pregătită să fii generoasă şi înţelegătoare…

Lynn strigă:

— Sunt… pe cuvânt că sunt!

Capitolul XIII

Le trebuiră doar cinci minute să ajungă la Furrowbank. Drumul urca printre tufe îngrijite de rhododendroni. Gordon Cloade nu se dăduse în lături de la nici o cheltuială pentru a face din Furrowbank un loc de vis.

Servitoarea care le deschise uşa fu mirată să-i vadă şi puţin îndoită că doamna Cloade putea să-i primească. Doamna nu s-a sculat încă, spuse ea. Totuşi, îi conduse în salon şi plecă la etaj cu mesajul lui Poirot.

Poirot se uita în jur. Camera asta contrasta cu salonul lui Frances Cloade, atât de intim şi atât de caracteristic stăpânului. Salonul de la Furrowbank era absolut impersonal, vorbind doar de bogăţia îmbinată cu bunul gust. Totul din cameră era de bună calitate şi cu un merit artistic, dar nu exista nici un semn de individualizare, nici un indiciu cu privire la gusturile personale ale stăpânei salonului. Se părea că Rosaleen nu imprimase camerei nimic din personalitatea ei.

Locuia la Furrowbank aşa cum ar fi locuit un trust străin la Ritz sau la Savoy.

„Mă întreb dacă celălalt…?”

Gândurile lui Poirot fură întrerupte de Lynn care îl întrebă la ce se gândea şi de ce părea atât de trist.

— Se spune că răsplata păcatului este moartea, mademoiselle. Dar uneori se pare că răsplata păcatului este luxul. Mai este de îndurat, mă întreb? Să fii smuls din propriul tău cămin să prinzi o singură licărire a lui atunci când drumul spre el îţi este barat…

Se întrerupse. Servitoarea, lăsându-şi la o parte atitudinea trufaşă şi rămânând o biată femeie între două vârste, înspăimântată, intră în fugă în cameră, bâlbâinu-se şi împleticindu-se în cuvinte.

— Oh, domnişoară Marchmont! Oh, domnule, stăpâna… Sus… E foarte rău… Nu vorbeşte şi n-am putut s-o trezesc şi are mâna aşa de rece!

Întorcându-se iute, Poirot ieşi în fugă din cameră. Lynn şi servitoarea veneau după el. La primul etaj, servitoarea îi arătă uşa deschisă cu faţa la capul scărilor.

Era un dormitor spaţios şi frumos. Pe fereastra deschisă, soarele se revărsa pe covoarele minunate, în culori palide.

În patul mare, din lemn sculptat, Rosaleen părea că doarme. Genele lungi odihneau pe obraji, capul întors firesc pe pernă. Într-o mână ţinea batista mototolită. Arăta ca un copil trist care adormise plângând.

Poirot îi apucă mâna şi îi luă pulsul. Mâna era rece ca gheaţa şi îi spuse ceea ce ghicise deja.

Îi spuse liniştit lui Lynn:

— E moartă de câtva timp. A murit în somn.

— Oh, domnule… Oh… Ce ne facem?!

Servitoarea izbucni în plâns.

— Cine era doctorul ei?

— Unchiul Lionel răspunse Lynn.

Poirot îi spuse servitoarei:

— Du-te şi dă-i telefon doctorului Cloade.

Femeia ieşi suspinând. Poirot se mişcă prin cameră. Lângă pat se afla o cutiuţă de carton pe a cărei etichetă scria: „A

se lua o caşetă la culcare”. Folosindu-şi batista, desfăcu cutiuţa. Rămăseseră trei caşete. Se duse spre poliţa căminului, apoi spre masa de scris. Scaunul din faţa ei era tras, mapa de birou este deschisă. Pe o foaie de hârtie, o mână neformată, ca de copil, mâzgălise câteva rânduri.

Nu ştiu ce să fac… Nu pot continua… Am fost atât de ticăloasă. Trebuie să spun cuiva şi să-mi găsesc pacea… N-am avut de gând să jiu atât de ticăloasă la început. N-am ştiut ce avea să iasă din toate astea. Trebuie să aştern pe hârtie…

Cuvintele se terminau într-o pată. Tocul zăcea unde fusese aruncat. Poirot rămase uitându-se la rândurile scrise. Lynn mai stătea încă lângă pat, uitându-se în jos la fata moartă.

Apoi uşa se deschise cu violenţă şi David Hunter păşi gâfâind în cameră.

— David, începu Lynn ieşindu-i înainte. Te-au eliberat? Mă bucur atât de mult…

El o înlătură cu brutalitate şi se aplecă asupra chipului alb şi liniştit.

— Rosa! Rosaleen… Îi atinse mâna, apoi se răsuci către Lynn, cu chipul fulgerând de mânie. Cuvintele căzură cu forţă.

— Aşadar aţi ucis-o, nu-i aşa? În sfârşit aţi scăpat de ea! Aţi scăpat de mine trimiţându-mă la pârnaie sub o acuzaţie înscenată şi apoi v-aţi vorbit şi aţi lichidat-o! Toţi? Sau doar unul din voi? Nu-mi pasă care! Voi aţi omorât-o! Aţi vrut blestemaţii ăia de bani – acum îi aveţi! Moartea ei vi-i dă! Acum veţi fi cu toţii bogaţi – o mână de hoţi criminali şi împuţiţi, asta sunteţi! N-aţi putut s-o atingeţi cât timp am fost lângă ea. Eu ştiam cum să-mi apăr sora… Ea n-a fost niciodată în stare să se apere singură. Dar când a rămas singură aici, n-aţi ezitat să profitaţi de ocazie. Se opri, scuipă, apoi spuse pe un ton coborât, dădător de fiori: Criminalilor.

Lynn strigă:

— Nu, David! Nu, te înşeli! Niciunul din noi n-a omorât-o. Nam face aşa ceva!

— Unul dintre voi a omorât-o, Lynn Marchmont. Şi tu ştii asta la fel de bine ca mine!

— Jur că n-am făcut-o noi, David! Jur că n-am făcut aşa ceva!

Sălbăticia privirii lui se înmuie un pic.

— Poate că n-ai fost tu, Lynn…

— Nu, David, jur că nu…

Hercule Poirot înaintă şi tuşi. David se răsuci spre el.

— Cred că presupunerile dumitale sunt puţin exagerate şi dramatice. De ce te repezi să tragi concluzia că sora dumitale a fost omorâtă?

— Spuneţi că n-a fost omorâtă? Dumneavoastră numiţi asta (arătă spre silueta din pat) moarte naturală? Rosaleen suferea de nervi, da, dar nu avea nici o boală organică. Inima îi era sănătoasă.

Poirot spuse:

— Noaptea trecută, înainte să se culce, a stat aici şi a scris…

David trecu pe lângă el şi se aplecă asupra foii de hârtie.

— N-o atinge! Îl avertiză Poirot.

David îşi retrase mâna şi, stând nemişcat, citi rândurile.

Întoarse repede capul şi se uită întrebător la Poirot.

— Sugeraţi că s-a sinucis? De ce s-ar fi sinucis Rosaleen?

Glasul care-i răspunse la întrebare nu fu al lui Poirot.

Superintendentul Spence rosti domol din prag:

— Dacă am presupune că în seara de marţi a săptămânii trecute doamna Cloade nu se afla la Londra ci în Warmsley Vale? Dacă am presupune că s-a dus să-l vadă pe bărbatul care o şantaja? Dacă am presupune că, într-o criză de furie, l-a omorât?

David se răsuci spre el. Ochii îi erau grei şi mânioşi.

— Sora mea era la Londra marţi seară. Era în apartament la unsprezece, când am ajuns eu.

— Da, asta-i povestea dumitale, domnule Hunter, spuse Spance. Şi aş spune că vei rămâne la ea. Dar eu nu sunt obligat să cred această poveste. Şi, în tot cazul, e niţel cam târziu… (arătă către pat) cazul nu va mai ajunge niciodată la tribunal.

Capitolul XIV

— El nu o va recunoaşte, spuse Spence. Dar cred că ştie că sora lui a făcut-o. Stând în biroul lui de la poliţie, superintendentul se uită peste masă la Poirot. E ciudat cu câtă grijă am verificat alibiul lui. La al ei nu ne-am prea gândit. Şi totuşi nu există nici o dovadă că ea a fost în apartamentul din Londra în acea noapte. Nu avem decât cuvântul lui că ea a fost acolo. Am ştiut tot timpul că două persoane aveau motiv să-l lichideze pe Arden – David Hunter şi Rosaleen Cloade. Realitatea e că ea părea o fiinţă atât de blândă… Chiar niţel nătângă… Dar aş îndrăzni să spun că, parţial, asta explică lucrurile. Este foarte posibil ca David Hunter s-o fi trimis la Londra tocmai din acest motiv. Se poate să-şi fi dat seama că-şi pierduse capul şi poate ştia că e genul de femeie care devine periculoasă când intră în panică. Un alt lucru ciudat: am văzut-o de multe ori umblând într-o rochie portocalie, era una din culorile ei preferate. Eşarfe portocalii, o rochie portocalie cu dungi, o beretă portocalie. Şi totuşi, nici chiar când bătrâna doamnă Leadbetter a descris o tânără legată la cap cu o eşarfă portocalie nu m-a dus mintea la doamna Gordon. Continuu să cred că fata nu era întreagă la minte, nu era pe deplin responsabilă. Felul în care o descrieţi dând târcoale bisericii romano-catolice de aici sună ca şi cum îşi ieşise pe jumătate din minţi de remuşcare şi dintr-un sentiment de vinovăţie.

— Da, avea un sentiment de vinovăţie, spuse Poirot.

Spence continuă gânditor:

— Trebuie să-l fi atacat pe Arden într-o criză de furie. Nu cred că el a avut nici cea mai mică idee despre ceea ce avea să urmeze. Cu o fărâmă de fată ca ea nu avea de ce să fie în

gardă. Rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse: Şi mai e un lucru care nu-mi e foarte clar. Cine s-a dus la Porter? Spuneţi că nu doamna Jeremy? Punem pariu că totuşi ea a fost?!

— Nu, răspunse Poirot. N-a fost doamna Jeremy. M-a asigurat de asta şi eu o cred. Am fost tâmpit în privinţa asta. Trebuia să fi ştiut cine a fost. Însuşi maiorul Porter mi-a spus-o.

— V-a spus el?

— Indirect, desigur. Nu ştia că o făcuse.

— Ei bine, cine?

Poirot îşi lăsă capul uşor într-o parj;e.

— Îmi permiteţi, mai întâi, să pun două întrebări?

Superintendentul se arătă mirat.

— Întrebaţi ce vă place.

— Caşetele alea cu prafuri de dormit din dormitorul lui Rosaleen Cloade. Ce prafuri erau?

Superintendentul păru şi mai mirat.

— Alea? Absolut inofensive. Bromură. Calmează nervii. Lua una în fiecare seară: Le-am dat la analiză, fireşte. Erau absolut în regulă.

— Cine le-a prescris?

— Doctorul Cloade.

— Când i le-a prescris?

— Oh, acum câtva timp.

— Ce otravă a omorât-o?

— N-am primit încă raportul, dar nu cred să existe îndoieli în privinţa asta. Morfină, şi încă o doză zdravănă!

— S-a găsit la ea acasă morfină?

Spencer se uită curios la el.

— Nu. Unde vreţi să ajungeţi, monsieur Poirot?

— Acum am să trec la a doua întrebare, se eschivă Poirot. În acea noapte de marţi, David Hunter a sunat-o pe Lynn Marchmont de la Londra la 11:05. Spuneţi că aţi verificat apelurile. Ăsta a fost singurul apel transmis din

apartamentul din Shepherd's Court. A existat şi un apel primit?

— Unul. La 10:15. Tot din Warmsley Vale. S-a sunat de la o cabină telefonică.

— Înţeleg. Poirot rămase tăcut câteva clipe.

— Ce idee v-a mai venit, monsieur Poirot?

— S-a răspuns la acel apel? Adică, operatorul a primit vreun răspuns de la numărul din Londra?

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, rosti încetişor Spence. Trebuie să fi fost cineva în apartament. Nu putea fi David Hunter – el era în tren în drum spre Londra. Deci, s-ar părea că a fost Rosaleen Cloade. Or dacă e aşa, Rosaleen nu putea să fi fost cu câteva minute mai devreme la Stag. Ceea ce urmăriţi dumneavoastră să demonstraţi este că femeia cu eşarfă portocalie de la Stag nu era Rosaleen. Iar dacă e aşa, nu Rosaleen Cloade l-a ucis pe Arden. Dar atunci, de ce s-a sinucis?

— Răspunsul la întrebarea asta e foarte simplu. Nu s-a sinucis. Rosaleen Cloade a fost ucisă!

— Poftim?

— A fost ucisă cu premeditare şi cu sânge rece.

— Dar cine l-a ucis pe Arden? L-am eliminat pe David…

— N-a fost David.

— Iar acum o eliminaţi pe Rosaleen? Dar, la dracu', ei doi erau singurii care aveau un motiv!

— Da. Motiv. Asta ne-a făcut s-o luăm pe mirişte, cum spuneţi dumneavoastră, englezii. Dacă A are un motiv să-l omoare pe C şi B are un motiv să-l omoare pe D, ei bine, n-ar avea nici o logică, nu-i aşa, ca A să-l omoare pe D şi B să-l omoare pe C.

Spence mârâi:

— Luaţi-o uşor, monsieur Poirot, luaţi-o uşor. Habar n-am despre ce vorbiţi cu A-urile şi B-urile şi C-urile dumneavoastră.

— E complicat, e foarte complicat. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, aveţi aici două feluri diferite de crime, şi, în

consecinţă, aveţi, trebuie să aveţi, doi criminali diferiţi. Să intre Primul Criminal, şi să intre Al Doilea Criminal!

— Nu-mi citaţi din Shakespeare, mârâi Spence. Asta nu-i o dramă elizabetană.

— Ba da, este foarte shakespeareană… Există aici toate emoţiile, emoţiile omeneşti pe care le-a evidenţiat Shakespeare – gelozie, ură, acţiuni pătimaşe. Şi mai există oportunism. Cineva pe baza asta a acţionat, superintendente. A înhăţat ocazia şi a folosit-o în propriile-i scopuri… Lucru înfăptuit cu succes chiar sub nasul dumneavoastră, ca să spun aşa!

Spence îşi frecă iritat nasul.

— Vorbiţi rezonabil, monsieur Poirot, imploră el. Dacă se poate, spuneţi pe şleau ce vreţi să spuneţi.

— Voi fi foarte limpede – limpede precum cristalul. Avem aici, nu-i aşa, trei morţi? Sunteţi de acord cu asta, nu? Au murit trei oameni.

Spence îl privi curios.

— Aş spune cu certitudine că da… Nu aveţi de gând să mă faceţi să cred că unul din cei trei e încă în viaţă?

— Nu, nu. Sunt morţi. Dar cum au murit? Altfel spus, cum aţi clasifica dumneavoastră morţile lor?

— În privinţa asta, îmi cunoaşteţi punctele de vedere, monsieur Poirot. Una a fost crimă, iar două sinucideri. Dar conform părerii dumneavoastră, ultima nu e sinucidere: E o altă crimă.

— După părerea mea, a fost o sinucidere, un accident şi o crimă.

— Accident? Vreţi să spuneţi că doamna Cloade s-a otrăvit din greşeală? Sau poate maiorul Porter s-a împuşcat din greşeală?

— Nu, spuse Poirot. Accidentul a fost moartea lui Charles Trenton – alias Enoch Arden.

— Accident! Superintendentul explodă. Accident? Spuneţi că o crimă deosebit de brutală în care capul unui om a fost zdrobit prin lovituri repetate este un accident?

Netulburat de fervoarea superintendentului, Poirot răspunse cu calm:

— Când spun accident, mă refer la faptul că n-a existat nici o intenţie de a ucide.

— Nici o intenţie de a ucide… Când capul unui om e făcut pilaf! Vreţi să spuneţi că a fost atacat de un lunatic?

— Cred că asta e foarte aproape de adevăr… Deşi nu chiar în sensul la care vă referiţi.

— În acest caz al nostru, doamna Cloade era singura sărită de pe fix. Uneori am văzut-o arătând foarte ciudat. Fireşte, şi doamna Lionel Cloade e cam dusă cu sorcova, dar n-a fost niciodată violentă. Doamna Jeremy este mai zdravănă ca oricine. Apropo, spuneţi că nu doamna Jeremy l-a mituit pe Porter?

— Nu. Ştiu cine a făcut-o. Cum spuneam, însuşi Porter s-a trădat. O simplă mică remarcă… Ah, îmi vin să-mi dau palme că n-am observat la vremea respectivă!

— Şi atunci lunaticul dumneavoastră anonim A, B, C a omorât-o pe Rosaleen Cloade?

Poirot clătină cu putere din cap.

— Nici vorbă! Aici este momentul în care Primul Criminal iese şi intră Al Doilea Criminal. Asta e o crimă de cu totul alt tip, fără trăiri intense, fără pasiune. O crimă deliberată, înfăptuită cu sânge rece şi intenţionez, superintendente, să am grijă ca cel care a omorât-o să fie spânzurat pentru crima asta.

În timp ce vorbea se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Hei! Strigă Spence. Trebuie să-mi daţi câteva nume. Nu puteţi lăsa lucrurile aşa!

— Încă puţin şi, da, vă voi spune. Dar trebuie să aştept ceva… Mai precis, o scrisoare de peste mare.

— Nu vorbiţi ca o ghicitoare în bobi! Hei, monsieur Poirot! Dar Poirot se strecură pe uşă.

Traversă piaţeta şi sună la uşa doctorului Cloade. Apăru doamna Cloade şi, ca de obicei la vederea lui Poirot, icni. Poirot nu pierdu timpul.

— Madame, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Da, desigur, dar intraţi… Mă tem că n-am prea avut timp să şterg praful, dar…

— Vreau să vă întreb ceva. De cât timp e dependent de morfină soţul dumneavoastră?

Mătuşa Kathie izbucni imediat în lacrimi.

— Vai de mine, vai de mine… Speram aşa de mult să nu afle nimeni… A început în război. Era îngrozitor de epuizat şi avea nişte nevralgii cumplite. Dar de atunci tot încearcă să micşoreze doza… Serios, încearcă. Dar asta îl face uneori îngrozitor de irascibil…

— Asta e unul din motivele pentru care avea nevoie de bani, nu-i aşa?

— Presupun că da. Oh, vai, monsieur Poirot! A promis să facă un tratament…

— Calmaţi-vă, madame, şi răspundeţi-mi la încă o întrebare. În seara când i-aţi telefonat lui Lynn Marchmont, v-aţi dus la cabina telefonică din faţa oficiului poştal, nu-i aşa? V-aţi întâlnit cu cineva în noaptea aia în piaţetă?

— Oh, nu, monsieur Poirot, cu nici un suflet.

— Dar am înţeles că a trebuit să împrumutaţi o monedă de doi penny pentru că nu aveaţi decât de o jumătate de penny.

— Oh, da. A trebuit să rog o femeie care a ieşit din cabină. Mi-a dat…

— Cum arăta această femeie?

— Ei bine, cam teatrală, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. O eşarfă portocalie pe cap. Treaba ciudată mi s-a părut că eram aproape sigură că o cunosc de undeva. Faţa ei îmi părea familiară. Cred că trebuie să fi fost cineva care trecuse pe lumea cealaltă. Şi totuşi, să ştiţi, n-am putut să-mi amintesc unde şi cum o cunoscusem.

— Vă mulţumesc, doamnă Cloade, spuse Hercule Poirot.

Capitolul XV

Lynn ieşi din casă şi se uită la cer.

Soarele cobora spre apus nu era nici un pic de roşu pe cer ci doar o lumină albă nefirească. O seară liniştită cu o senzaţie de înţepeneală în aer. Avea să vină furtuna, gândi Lynn.

Ei bine, sosise vremea. Nu mai putea amâna lucrurile. Trebuia să meargă la Long Wilows şi să-i spună lui Rowley.

Îi datora măcar atâta lucru – să i-o spună ea însăşi. Nu să aleagă cea mai uşoară cale, scrisul.

Era hotărâtă, foarte hotărâtă, şi totuşi, avea o ciudată reţinere. Se uită în jur şi îşi spuse: „Îmi iau la revedere de la toate astea… De la lumea mea… De la stilul meu de viaţă”.

Căci nu-şi făcea iluzii. Viaţa cu David era un joc de noroc, o aventură care era posibil să se termine prost, tot atât de bine cum era posibil să se termine şi bine. El însuşi o avertizase… În noaptea crimei, la telefon.

Iar acum, în urmă cu câteva ore, îi spusese:

— Aveam de gând să ies din viaţa ta. Am fost prost să cred că te pot lăsa în urmă. Vom merge la Londra şi ne vom căsători printr-o licenţă specială… Oh, da, n-am de gând să-ţi dau ocazia să te fofilezi. Rădăcinile tale sunt aici, rădăcini care te ţin în loc. Trebuie să te smulg din rădăcini. Şi adăugase: îi vom da vestea lui Rowley când vei fi deja doamna David Hunter. Aşa e cel mai bine, sărmanul nătăfleţ!

Dar ea nu era de acord cu asta, deşi atunci n-o spusese. Nu, trebuia să i-o spună ea însăşi lui Rowley.

Furtuna tocmai se pornise când Lynn bătu la uşa de la Long Willows. Îi deschise Rowley, uluit, că o vede acolo.

— Bună, Lynn, de ce n-ai dat telefon să-mi spui că vii?

— Vreau să discut cu tine, Rowley.

Rowley se dădu la o parte făcându-i loc să treacă şi o urmă în bucătăria mare. Pe masă erau resturi de la cina lui.

— Am în plan să pun o chiuvetă nouă… Şi alte chestii aici, Să-ţi fie mai uşor…

Îl întrerupse.

— Nu-ţi mai face planuri, Rowley.

— Vrei să spui pentru că sărmana copilă n-a fost încă înmormântată? Dar nu mi s-a părut niciodată o fiinţă deosebit de fericită. Era bolnavă, presupun. Nu şi-a mai revenit după raidul aerian nenorocit de la Londra. Oricum, asta e! A murit şi acum lucrurile s-au schimbat pentru mine… Pentru noi…

Lynn îşi ţinu respiraţia.

— Nu, Rowley. Nu există nici un „noi”. Asta am venit să-ţi spun.

El o privi lung. Urându-se, dar fermă pe poziţie, Lynnspuse cu calm:

— Am de gând să mă mărit cu David, Rowley.

Nu ştia exact la ce se aştepta – proteste, poate o izbucnire de mânie, dar cu siguranţă nu se aştepta ca el să primească vestea aşa cum o primi.

Rowley o privi lung câteva clipe, apoi se duse şi băgă câteva lemne în sobă cu un aer aproape distrat.

— Ei bine, hai s-o lămurim, spuse el. Ai de gând să te măriţi cu David Hunter. De ce?

— Pentru că îl iubesc.

— Tu mă iubeşti pe mine.

— Nu. Te iubeam… Când am plecat. Dar au trecut patru ani şi eu… M-am schimbat. Amândoi ne-am schimbat.

— Te înşeli… Spuse el liniştit. Eu nu m-am schimbat.

— Ei bine, poate că tu nu te-ai schimbat prea mult.

— Nu m-am schimbat deloc. N-am prea avut ocazia să mă schimb. Am continuat să trudesc aici. Eu nu m-am aruncat cu paraşuta şi nici nu m-am furişat noaptea pe stânci strecurându-mi braţul în jurul unui om şi înjunghiindu-l…

— Rowley…

— Eu n-am fost la război. Eu n-am luptat. Eu nu ştiu ce-i războiul! Am stat frumuşel aici, la fermă, în siguranţă. Norocosul Rowley! Dar ca soţ ţi-ar fi ruşine cu mine!

— Nu, Rowley… Oh, nu! Nu-i deloc vorba de asta!

— Ba este! Veni mai aproape de ea. Sângele îi urcase în obraji, vinele de pe frunte începeau să i se umfle. Iar

privirea lui… Văzuse o astfel de privire o dată, când trecuse pe lângă un taur pe câmp. O privire în care mocnea furia, o privire care prevestea mânia dezlănţuită.

— Taci, Lynn, am să-ţi spun eu cum e cu schimbarea. Am ratat ceea ce s-ar fi cuvenit să fac. Mi-am ratat şansa de a lupta pentru ţara mea. Mi-am văzut cel mai bun prieten plecând la război şi murind. Mi-am văzut fata, fata mea îmbrăcată în uniformă şi plecând pe mare. Am fost doar bărbatul pe care l-a lăsat în urmă. Viaţa mea a fost un iad, n-ai înţeles, Lynn? A fost un iad. Iar apoi te-ai întors… Şi de atunci, iadul e şi mai cumplit. Chiar de atunci, de la mătuşa Kathie, când am văzut cum te uitai peste masă la David Hunter. Dar el n-o să te aibă, auzi tu? Dacă n-ai să fii a mea, n-ai să fii a nimănui. Ce crezi să sunt eu?

— Rowley…

Lynn se ridicase, retrăgându-se câte puţin. Era îngrozită. Asta nu mai era un om, era o fiară periculoasă.

— Am omorât două persoane, spuse Rowley Cloade. Crezi că m-aş da înapoi s-o omor şi pe-a treia?

Rowley era lângă ea, cu mâinile încleştate în jurul gâtului ei…

— Nu mai pot să suport, Lynn…

Mâinile îşi măriră strânsoarea, camera se învârti, întuneric, sufocare… Beznă…

Şi atunci, o tuse neaşteptată. O tuse politicoasă, uşor artificială.

Rowley se opri, mâinile lui slăbiră strânsoarea, căzură în lături. Eliberată, Lynn se prăbuşi pe podea.

În prag, Hercule Poirot tuşea cu un aer de scuză.

— Sper că nu deranjez? Întrebă el. Am bătut. Da, chiar am bătut, dar cum n-a răspuns nimeni… Presupun că eraţi ocupaţi, nu?

O clipă, atmosfera fu încordată, electrizată. Rowley îl privea fix. Ai fi zis că urma să se arunce asupra lui Hercule Poirot. Dar la capătul acelei clipe, Rowley se întoarse cu spatele. Spuse cu un glas plat, pustiit:

— Aţi apărut exact la ţanc.

Capitolul XVI

În atmosfera în care pericolul încă mai pulsa în aer, Hercule Poirot îşi imprimă propria-i atmosferă liniştitoare.

— Fierbe ibricul? Întrebă el.

Rowley răspunse greoi, prosteşte:

— Da, fierbe.

— Atunci, poate vrei să faci o cafea? Sau ceai, dacă ţi-e mai uşor.

Rowley se supuse ca un automat.

Hercule Poirot scoase din buzunar o batistă mare, curată, o înmuie în apă rece, o stoarse şi veni spre Lynn.

— Uite, mademoiselle, dacă îţi înfăşori în jurul gâtului… Aşa. Am un ac de siguranţă. Gata, asta o să-ţi uşureze imediat durerea.

Cârâind răguşit, Lynn îi mulţumi. Bucătăria de la Long Willows, Poirot agitându-se prin preajmă… Totul i se părea un coşmar. Îi era îngrozitor de rău, gâtul o durea foarte tare. Se ridică împleticindu-se, şi Poirot o ajută să ajungă la un scaun.

— Gata, spuse el şi întrebă peste umăr: Cafeaua?

— E gata, răspunse Rowley.

O aduse. Poirot turnă o ceaşcă şi i-o duse lui Lynn.

— Ascultă, spuse Rowley, cred că n-aţi înţeles. Am încercat s-o sugrum pe Lynn.

Poirot ţâţâi din buze pe un ton vexat. Părea să deplore ieşirea de prost gust a lui Rowley.

— Am două morţi pe conştiinţă, continuă Rowley. A ei ar fi fost a treia… Dacă n-aţi fi apărut.

— Să ne bem cafeaua şi să nu discutăm de morţi, spuse Poirot. Nu e plăcut pentru mademoiselle Lynn.

— Dumnezeule! Rowley se holbă la Poirot.

Lynn îşi sorbea cu greu cafeaua. Era fierbinte şi tare. La un moment dat simţi că durerea începe să o lase.

— E mai bine acum, nu-i aşa? Întrebă Poirot.

Ea dădu din cap.

— Acum putem să vorbim, spuse Poirot. Când spun asta, mă refer la faptul că eu am să vorbesc.

— Cât de multe ştiţi? Întrebă cu amărăciune Rowley. Ştiţi că eu l-am omorât pe Charles Trenton?

— Da. Am ştiut asta de câtva timp.

Uşa se dădu în lături. Era David Hunter.

— Lynn! Strigă el. Nu mi-ai spus…

Se opri. Ochii i se plimbară uimiţi de la unul la altul.

— Ce s-a întâmplat cu gâtul tău?

— Mai dă o ceaşcă, spuse Poirot.

Rowley aduse din dulap încă o ceaşcă. Poirot o umplu şi i-o întinse lui David. O dată în plus, Poirot stăpânea situaţia.

— Ia loc, îi spuse el lui David. Vom sta aici şi vom bea cafea, iar voi trei îl veţi asculta pe Hercule Poirot, în timp ce el vă ţine o prelegere despre crimă.

Se uită în jur şi dădu din cap.

Lynn îşi spuse: „E un coşmar. Nu e adevărat!”

Părea că erau toţi în puterea acestui omuleţ caraghios cu mustaţă mare. Stăteau acolo, ascultători – Rowley, ucigaşul; ea, victima lui; David, bărbatul care o iubea. Stăteau cuminţi cu ceştile în mână, ascultându-l pe acest omuleţ care îi domina pe toţi trei într-un mod ciudat.

— Ce determină crima? Întrebă retoric Hercule Poirot. Asta e întrebarea. De ce stimul e nevoie? Există o predispoziţie înnăscută? Toată lumea e capabilă de crimă… De o anumită crimă? Şi ce se întâmplă, asta m-am întrebat de la început, ce se întâmplă atunci când oamenii care au fost protejaţi de viaţa reală, de atacurile şi ravagiile ei, sunt brusc deposedaţi de acea protecţie?

Vorbesc despre familia Cloade. Aici există doar un singur Cloade, aşa că pot vorbi foarte liber. Problema m-a fascinat dintr-un bun început. Iată o familie pe care împrejurările au împiedicat-o să trebuiască să trăiască pe propriile ei picioare. Deşi fiecare membru al familiei are propria lui viaţă, o profesiune, niciodată nu a evadat din umbra protectorului binevoitor. A trăit în siguranţă, o siguranţă

care era nefirească şi artificială. Gordon Cloade a fost întotdeauna în spatele fiecăruia din ei.

Ceea ce vă spun sunt următoarele: nimeni nu poate spune ce caracter, are un om până nu vine momentul testului. Pentru majoritatea din noi testul vine devreme. Omul se confruntă destul de repede cu necesitatea de a sta pe propriile lui picioare, de a face faţă pericolelor şi greutăţilor şi de a adopta propria sa cale de a le rezolva. S-ar putea să fie o cale dreaptă, s-ar putea să fie o cale greşită, dar oricum ar fi ea, omul învăţă devreme să aibă o cale a lui.

Dar cei din familia Cloade n-au avut nici o ocazie să-şi cunoască slăbiciunile până când s-au pomenit brusc despuiaţi de protecţie şi s-au văzut siliţi, absolut pe nepregătite, să facă faţă greutăţilor. Un lucru, doar un singur lucru stătea între ei şi recăpătarea siguranţei – Rosaleen Cloade. Sunt absolut convins că fiecare din familia Cloade a gândit într-un moment sau altul: „Dacă Rosaleen ar muri…”

Lynn se cutremură. Poirot se opri, lăsând timp ca vorbele lui să fie asimilate, apoi continuă:

— Gândul morţii, al morţii ei, a trecut prin mintea fiecăruia, de asta sunt ferm convins. Dar a rămas doar un gând? N-a încetat el, la un moment dat, să fie doar gând şi a devenit acţiune?

Fără să-şi schimbe tonul, se întoarse spre Rowley.

— Dumneata te-ai gândit s-o omori?

— Da, răspunse Rowley. În ziua când a venit la fermă. Nu mai era nimeni prin preajmă. Atunci m-am gândit că… Puteam s-o omor foarte uşor. Arăta patetic. Şi foarte drăguţă… ca viţeii pe care îi trimisesem la piaţă. Îi vezi cât sunt de trişti şi neajutoraţi, şi totuşi îi trimiţi la moarte. Mam întrebat de ce se temea… Ar fi avut de ce să se teamă dacă ar fi ştiut ce era în mintea mea… Da, asta am avut în minte când i-am luat bricheta ca să-i aprind ţigara.

— A uitat-o aici, presupun. Aşa a ajuns la dumneata.

— Da. Nu ştiu de ce n-am omorât-o. M-am gândit la asta. Se putea înscena un accident sau altceva.

— Nu era genul dumitale de crimă, spuse Poirot. Asta-i răspunsul. Îmi închipui că omul pe care l-ai omorât, l-ai omorât la mânie, şi n-ai avut intenţia să-l omori, nu-i aşa?

— Doamne Sfinte, nu! L-am lovit în maxilar. El a căzut pe spate şi s-a izbit cu capul de galeria aia de marmură din faţa sobei. Nu mi-a venit să cred când am descoperit că e mort.

Apoi, brusc, se uită uimit la Poirot.

— Cum de-aţi ştiut?

— Am reconstruit cu destulă acurateţe mişcările dumitale. Să-mi spui dacă greşesc. Te-ai dus la Stag, nu-i aşa, şi Beatrice Lippincott ţi-a relatat discuţia pe care o auzise? Ca urmare, te-ai dus la unchiul dumitale, Jeremy Cloade, să afli părerea lui de avocat despre situaţia creată. Dar acolo s-a întâmplat ceva, ceva care te-a făcut să te răzgândeşti să-l mai consulţi. Cred că ştiu ce s-a întâmplat. Ai văzut o fotografie…

Rowley dădu din cap.

— Da, era pe birou. Mi-am dat seama brusc de asemănare. Mi-am dat seama şi de ce faţa tipului mi se păruse familiară. Am tras concluzia că Jeremy şi Frances au adus o rudă de a ei să însceneze o scamatorie şi să stoarcă bani de la Rosaleen. Asta m-a făcut să văd roşu în faţa ochilor. M-am întors glonţ la Stag, am urcat la numărul 5 şi l-am acuzat pe tip că e un şarlatan. El a râs şi a recunoscut că era, şi mi-a spus că David Hunter venea frumuşel cu banii în seara aia. Am văzut pur şi simplu roşu în faţa ochilor când mi-am dat seama că propria mea familie, aşa cum am văzut eu treaba, mă trăda. I-am spus că-i un porc şi l-am trosnit. A căzut, aşa cum am spus.

Urmă o pauză. Poirot întrebă:

— Şi pe urmă?

— Bricheta… Spuse încetişor Rowley. Mi-a căzut din buzunar. O purtam la mine cu gândul să i-o înapoiez lui

Rosaleen când o văd. A căzut pe cadavru şi am văzut iniţialele D. H. Era a lui David, nu a ei… Încă de la petrecerea mătuşii Kathie îmi dădusem seama… În fine, nu mai contează. Uneori mă gândeam că am să înnebunesc… Poate chiar sunt un pic nebun. Mai întâi plecarea lui Johnnie… Apoi războiul… Eu… Eu nu pot vorbi despre nişte lucruri, dar uneori simţeam o furie oarbă… Iar acum Lynn… Şi tipul ăsta. Am târât mortul în mijlocul camerei şi l-am întors cu faţa în jos. Apoi am apucat cleştele ăla greu de fier… În fine, nu am să intru în amănunte. Am şters amprentele şi bordura galeriei de marmură, pe urmă am pus limbile ceasului la nouă şi zece şi i-am spart geamul. I-am luat cartela de raţii şi actele… M-am gândit că putea fi identificat cu ajutorul lor. Pe urmă am plecat. Mi se părea că, cu ajutorul poveştii pe care o auzise Beatrice Lippincott, David o să dea de dracu, fără nici o problemă.

— Iar apoi ai venit la mine, spuse Poirot. Ai jucat o comedie drăguţă, nu-i aşa, cerându-mi să găsesc un martor care îl cunoştea pe Underhay? Deja mi-a fost clar că Jeremy Cloade spusese întregii familii povestea auzită de la maiorul Porter. Timp de aproape doi ani întreaga familie Cloade nutrise speranţa secretă că Underhay s-ar putea să apară. Această dorinţă a influenţat-o pe doamna Lionel Cloade să manipuleze tabla de spiritism, inconştient, dar a fost un accident foarte relevant.

Eh bien, mi-am executat „scamatoria”. Mă umflam în pene că te-am impresionat, dar, în realitate, eu eram ageamiul. Da, iar acolo, în camera maiorului Porter, el a spus, după ce îmi oferise o ţigară: „Dumneata nu vrei, ştiu”.

De unde ştia el că dumneata nu fumezi? Doar abia atunci te cunoscuse! Imbecil ce sunt, trebuia să-mi fi dat seama atunci de adevăr, trebuia să fi înţeles că deja dumneata şi maiorul Porter aveaţi micul vostru aranjament! Nu e de mirare că era nervos în dimineaţa aceea. Da, eu trebuia să fiu ageamiul, eu trebuia să-l aduc pe maiorul Porter să

identifice cadavrul. Dar n-am să continuu să fiu veşnic ageamiu – nu, acum nu mai sunt ageamiu, nu-i aşa?

Se uită mânios în jur şi continuă:

— Dar, după aceea maiorul Porter nu s-a mai ţinut de angajament. Nu-i era indiferent că urma să depună mărturie sub jurământ într-un proces de crimă, iar soliditatea acuzaţiei împotriva lui David Hunter depindea în mare măsură de identitatea mărturiei. Aşa că maiorul Porter a dat înapoi.

— Mi-a scris că n-ar putea să mergă până la capăt, spuse răguşit Rowley. Prostul naibii! N-a înţeles că merseserăm prea departe ca să ne putem opri? M-am dus la el să-i insuflu puţin curaj… Am ajuns prea târziu. Îmi spusese că preferă să se împuşte decât să jure strâmb. Uşa din faţă nu era încuiată… Am urcat şi l-am găsit… Nu vă pot spune ce am simţit. A fost ca şi când eram de două ori criminal. Măcar de-ar fi aşteptat… Măcar de m-ar fi lăsat să-i vorbesc!

— Ai găsit un bilet acolo? Întrebă Poirot. L-ai luat cu dumneata?

— Da… De-acum eram în bucluc. Trebuia să merg până în pânzele albe. Biletul era pentru procuror. Nu scria decât că mărturia lui de la anchetă fusese un sperjur. Mortul nu era Robert Underhay. Am luat biletul şi l-am distrus.

Rowley bătu cu pumnul în masă.

— A fost ca un vis urât – un coşmar oribil! Începusem o treabă şi trebuia să merg cu ea până la capăt. Vroiam banii ca s-o obţin pe Lynn… Şi vroiam ca Hunter să fie spânzurat. Şi atunci, n-am putut s-o înţeleg, acuzaţia împotriva lui David a căzut. Nu ştiu ce poveste cu o femeie… O femeie care era cu Arden în seara aia, mai târziu. N-am înţeles-o şi continuu să n-o înţeleg. Care femeie? Cum putea să vorbească o femeie cu Arden când el era mort?

— N-a fost nici o femeie, spuse Poirot.

— Dar, monsieur Poirot… Cârâi Lynn. Bătrâna aceea a văzut-o. A auzit-o.

— Aha, spuse Poirot. Dar ce a văzut ea? Şi ce a auzit ea? A văzut pe cineva în pantaloni cu o jachetă de tweed. A văzut un cap înfăşurat complet într-o eşarfă portocalie gen turban, o faţă puternic machiată şi o gură rujată. Lumina era chioară când a văzut toate astea. Şi ce a auzit? A văzut-o pe „târfă” retrăgându-se în camera numărul 5, din care a auzit un glas bărbătesc spunând: „Ieşi de aici, fato!” Eh bien, ea a văzut un bărbat şi a auzit un bărbat! A fost o idee foarte ingenioasă, domnule Hunter, adăugă Poirot întorcându-se spre David.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă tăios David.

— Acum îţi voi spune dumitale o poveste. Vii la Stag la nouă sau în jur de nouă. Nu vii să ucizi ci să plăteşti. Ce găseşti? Îl găseşti pe omul care te şantaja zăcând pe podea, omorât într-un mod destul de brutal. Dumneata gândeşti repede, domnule Hunter. Îţi dai pe loc seama că te paşte un pericol iminent. Din câte ştiu nu te-a văzut nimeni intrând la Stag şi primul dumitale gând este s-o ştergi cât mai repede, să prinzi trenul de 9:20, să te întorci la Londra şi să juri cu tărie că nu te-ai apropiat de Warmsley Vale. Singura dumitale şansă este s-o iei la fugă peste câmp. Şi tocmai când faci asta, dai pe neaşteptate de domnişoara Marchmont şi îţi dai seama că nu mai poţi prinde trenul. Îi vezi fumul în vale. Deşi dumneata nu ştii, şi ea a văzut fumul, dar nu şi-a dat seama că asta indică faptul că nu poţi prinde trenul, iar când îi spui că este nouă şi un sfert, ea te crede fără nici o urmă de îndoială.

Ca să-i imprimi în minte că ai prins trenul, inventezi un plan foarte ingenios. De fapt, acum trebuie să pui la cale un plan cu totul nou pentru a abate bănuielile de la dumneata. Te întorci la Furrowbank, te strecori în linişte înăuntru cu cheia dumitale, iei o eşarfă a sorei dumitale, un ruj, şi apoi te fardezi foarte strident.

Te întorci la Stag la o oră convenabilă şi te faci văzut de o bătrână din camera rezervată clienţilor hotelului, bătrână ale cărei ciudăţenii sunt bine ştiute în hotel. Apoi urci în

camera numărul 5. Când o auzi mergând la culcare ieşi pe culuar, apoi te retragi repede şi rosteşti tare dinăuntru: „Mai bine ai pleca, fată”.

Poirot se opri.

— Un spectacol foarte igenios, remarcă el.

— E adevărat, David? Strigă Lynn. E adevărat?

David rânjea larg.

— Cred că mă pricep foarte bine să joc rolul unei femei. Doamne, trebuia să-i fi văzut faţa bătrânei zgribţuroaice!

— Dar cum puteai să fii aici la zece şi totuşi să-mi telefonezi din Londra la unsprezece? Întrebă perplexă Lynn.

David Hunter se înclină în faţa lui Poirot.

— Toate explicaţiile aparţin lui Hercule Poirot, spuse el. Omul care ştie tot. Cum am făcut-o?

— Foarte simplu, spuse Poirot. Ţi-ai sunat sora de la un telefon public şi i-ai dat anumite instrucţiuni precise. Exact la 11:04 a făcut o comandă telefonică pentru Warmsley Vale 34. Când domnişoara Marchmont a venit la telefon, operatoarea a verificat numărul apoi a spus: „O convorbire cu Londra” sau „Londra, eşti pe fir”, sau cam aşa ceva, nu?

Lynn dădu din cap.

— Atunci Rosaleen Cloade închide telefonul. Dumneata, urmărind timpul cu grijă, formezi 34, îl obţii, apeşi pe buton şi spui pe un ton uşor schimbat „Aveţi Londra”, după care vorbeşti. Ce contează un minut s-au două, când e vorba de telefon în ziua de azi?

Lynn spuse liniştit:

— Deci de-asta m-ai sunat, David?

Ceva în tonul ei îl făcu pe David s-o privească repede. Apoi se întoarse spre Poirot şi făcu un gest de capitulare.

— Nu încape îndoială în privinţa asta. Chiar ştiţi tot! Adevărul e că eram speriat de moarte. Trebuia să găsesc ceva. După ce am sunat-o pe Lynn, m-am dus pe jos cinci mile până în Dasleby şi m-am întors la Londra cu trenul din zori. M-am strecurat în apartament la timp ca să răvăşesc

patul şi să iau micul dejun cu Rosaleen. Nu mi-a trecut o clipă prin cap că poliţia va crede că ea o făcuse. Şi, fireşte, nu aveam nici cea mai mică idee cine îl omorâse! Pur şi simplu nu-mi puteam imagina cine putea să vrea să-l omoare. Din cât înţelegeam, nimeni nu avea un motiv, în afară de mine şi de Rosaleen.

— Asta a fost marea dificultate, spuse Poirot. Motivul. Dumneata şi sora dumitale aveaţi motiv să-l omorâţi pe Arden. Fiecare membru al familiei Cloade avea motiv s-o omoare pe Rosaleen.

David spuse tăios:

— Deci a fost omorâtă? Nu s-a sinucis?

— Nu. A fost o crimă premeditată, bine gândită. În una din caşetele pe care le lua, bromura a fost înlocuită cu morfină… Una din caşetele mai de la fundul cutiei.

— În caşete. David se încruntă. Doar nu vreţi să spuneţi… Nu vă referiţi la Lionel Cloade?

— Oh, nu, răspunse Poirot. Practic, oricare din familia Cloade putea să fi înlocuit bromura cu morfină. Mătuşa Kathie ar fi putut umbla la caşete înainte ca ele să plece din cabinet. Rowley s-a dus la Furrowbank cu ouă şi unt pentru Rosaleen.

Doamna Marchmont s-a dus şi ea acolo. La fel şi doamna Jeremy Cloade. Chiar şi Lynn Marchmont s-a dus. Şi fiecare din ei avea un motiv.

— Lynn nu avea motiv! Strigă David.

— Cu toţii aveam motive, spuse Lynn. Asta vreţi să spuneţi?

— Da, răspunse Poirot. Asta a complicat cazul. David Hunter şi Rosaleen Cloade aveau motiv să-l omoare pe Arden… Dar nu ei l-au omorât. Toţi din familia Cloade aveaţi motiv să o omorâţi pe Rosaleen Cloade şi totuşi niciunul din voi nu a omorât-o. Cazul ăsta a fost mereu pe dos. Rosaleen Cloade a fost omorâtă de persoana care avea cel mai mult de pierdut de pe urma morţii ei. Întoarse încetişor capul. Dumneata ai omorât-o, domnule Hunter…

— Eu? Strigă David. De ce dracu' mi-aş fi omorât sora?

— Ai omorât-o pentru că nu era sora dumitale. Rosaleen Cloade a murit în urmă cu aproape doi ani, la Londra, în urma unui atac inamic. Femeia pe care ai omorât-o era o tânără servitoare irlandeză Eileen Corringan, a cărei fotografie am primit-o azi din Irlanda.

O scoase din buzunar în timp ce vorbea. Cu viteza unui fulger, David i-o smulse din mână, făcu un salt spre uşă, şi ţâşni pe ea trântind-o în urma lui. Cu un muget de mânie, Rowley o porni glonţ după el.

Poirot şi Lynn rămăseseră singuri.

Lynn strigă:

— Nu-i adevărat! Nu poate fi adevărat.

— Oh, ba da, e adevărat. O jumătate a adevărului ai văzut-o atunci când ţi-ai închipuit că David Hunter nu era fratele ei. Priveşte lucrurile invers şi totul capătă o formă. Această Rosaleen era o catolică (soţia lui Underhay nu era catolică) chinuită de conştiinţă, profund devotată lui David. Imaginează-ţi ce a simţit el în noaptea bombardamentului când şi-a văzut sora moartă, pe Gordon Cloade pe moarte, şi toată viaţa nouă de belşug şi comoditate strecurându-i-se printre degete! Şi atunci a văzut-o pe această fată, cam de aceaşi etate, singura supravieţuitoare, în afara lui, lovită de suflul exploziei, inconştientă. Deja nu încape nici o îndoială că trăia cu ea şi că era sigur că ea va face tot ce-i va cere. Are felul lui de a se purta cu o femeie, adăugă Poirot sec, fără să se uite la Lynn care se înroşi. Fiind un oportunist nu a lăsat să-i scape şansa de a înhăţa averea. A identificat fata ca fiind sora lui. Când ea şi-a recăpătat cunoştiinţa, l-a găsit la căpătâiul ei. Prin linguşeli, a convins-o să accepte rolul.

Dar imaginează-ţi consternarea lor când a apărut povestea cu şantajul! Tot timpul mi-am spus: „Este oare Hunter genul de om care să se lase atât de uşor şantajat?” De asemenea, se părea că nu era sigur dacă cel care îl şantaja era sau nu Underhay. Dar cum putea să nu fie sigur? Rosaleen putea să-i spună pe loc dacă era sau nu

bărbatul ei. De ce a expediat-o la Londra înainte să-i dea ocazia să arunce o privire la acel om? Nu putea exista decât un motiv şi anume, nu putea să rişte ca acel om s-o zărească pe ea. Dacă bărbatul acela era Underhay, el nu trebuia să descopere că Rosaleen Cloade nu era câtuşi de puţin Rosaleen Cloade. Nu, nu era decât un lucru de făcut. Să-l plătească pe şantajist ca să-i închidă gura, iar apoi să-şi i-a zborul – să fugă în America.

Şi atunci, pe neaşteptate, şantajistul a fost omorât… Iar maiorul Porter l-a identificat ca fiind Underhay. Niciodată în viaţa lui David Hunter n-a fost într-o încurcătură mai mare! Şi mai rău încă, fata începea să clacheze. Conştiinţa ei începea să iasă la suprafaţă. Dădea semne de prăbuşire nervoasă. Mai devreme sau mai târziu avea să mărturisească, să dea în vileag toată treaba, făcându-l pasibil de a fi adus în faţa instanţei ca infractor. Mai mult, pretenţiile ei asupra lui au început să-l irite. El se îndrăgostise de dumneata. Aşa că s-a hotărât să taie legătura. Eileen trebuia să moară. A înlocuit bromura cu morfina, a insistat pe lângă ea să ia în fiecare zi câte o caşetă ca să poată dormi liniştită după ce, în prealabil a avut grijă să-i imprime frica faţă de familia Cloade. David Hunter n-ar fi putut fi suspectat de crimă din moment ce, prin moartea surorii lui, banii se întorceau la familia Cloade.

Asta a fost cartea lui măsluită: lipsa de motiv. Cum îţi spuneam, cazul ăsta a fost total greşit, total pe dos.

Uşa se deschise şi intră superintendentul Spence.

Poirot întrebă repede:

— Eh bien?

— E în regulă, l-am prins.

Lynn spuse cu glas scăzut:

— A… spus ceva?

— A spus că a alergat nu glumă pentru banii lui, răspunse superintendentul şi adăugă: E ciudat cum vorbesc ei tocmai când nu trebuie… I-am fixat o cauţiune, fireşte.

Dar el a spus: „Las-o baltă, omule! Sunt un jucător înnăscut… Dar ştiu când am pierdut ultima mizã”.

Poirot murmură:

— Există un flux în viaţa fiecărui om Care, lăsându-i-te-n voie, te poartă către fericire…”

Da, există un flux… Dar şi un reflux care te poate duce în largul mării.

Capitolul XVII

Era în dimineaţa zilei de duminică. Rowley auzi o bătaie în uşă şi, când deschise, dădu cu ochii de Lynn. Făcu un pas înapoi.

— Lynn!

— Pot să intru, Rowley?

El se dădu uşor la o parte şi Lynn trecu pe lângă el şi intră în bucătărie. Fusese la biserică şi purta pălărie. Încetişor, aproape cu un aer de ritual, îşi ridică mâinile, îşi scoase pălăria şi o puse pe pervazul ferestrei.

— Am venit acasă, Rowley.

— Ce naiba vrei să spui?

— Exact asta. Am venit acasă. Asta e casa mea, aici, cu tine. Am fost proastă că n-am ştiut-o dinainte, că n-am ştiut că deja călătoria se sfârşise. Nu înţelegi, Rowley, am venit acasă!

— Nu ştii ce spui, Lynn. Am… Am încercat să te omor.

— Ştiu. Lynn făcu o mică grimasă şi îşi atinse uşor gâtul cu degetele. De fapt, tocmai când credeam că mă omorâseşi am început să-mi dau seama cât de tâmpită fusesem!

— Nu înţeleg, spuse Rowley.

— Oh, nu fii prost! Întotdeauna am vrut să mă mărit cu tine, nu-i aşa? Şi apoi am rupt relaţia cu tine… Îmi păreai atât de supus… Atât de moale… Simţeam că lângă tine viaţa avea să fie atât de sigură… Atât de plicticoasă! M-am îndrăgostit de David pentru că era periculos şi atrăgător… Şi, ca să fiu sinceră, pentru că el cunoştea mult prea bine femeile. Dar nimic din toate astea n-a fost real. Când m-ai apucat de gât şi mi-ai spus că dacă nu eram a ta nu aveam

să fiu a nimănui, ei bine, atunci am ştiut că sunt femeia ta! Din nefericire, se părea că o ştiam… Prea târziu. Noroc cu Hercule Poirot care a schimbat situaţia. Sunt femeia ta, Rowley!

Rowley clătină din cap.

— Imposibil, Lyun. Am ucis doi oameni… I-am omorât…

— Prostii! Strigă Lynn. Nu fii încăpăţânat şi dramatic! Dacă te cerţi cu o matahală de om şi el cade şi se loveşte cu capul de bordură – asta nu e crimă! Nici măcar după lege nu e crimă.

— E omor prin imprudenţă. Faci închisoare pentru asta.

— Posibil. Dacă-i aşa, am să fiu la uşa închisorii când ai să ieşi.

— Şi mai e Porter. Sunt responsabil moral de moartea lui.

— Nu, nu eşti. Era adult şi responsabil, putea să-ţi respingă propunerea. Nu poţi condamna pe altul pentru ceva ce te hotărăşti să faci în cunoştinţă de cauză. I-ai propus ceva necinstit, el a acceptat, apoi s-a căit şi şi-a luat zilele. A fost un caracter slab.

Rowley clătină cu încăpăţânare din cap.

— N-are rost, fata mea. Nu te poţi mărita cu un ocnaş.

— Nu cred că ai să mergi la ocnă. Dacă era aşa, până acum te lua poliţia.

Rowley o privi îndelung.

— Dar, la dracu', omorul prin imprudenţă… Mituirea lui Porter…

— Ce te face să crezi că poliţia ştie totul despre asta, sau va şti vreodată?

— Ştie tipul ăla, Poirot.

— El nu e de la poliţie. Îţi spun eu ce crede poliţia. Poliţia crede că David Hunter l-a ucis pe Arden ca şi pe Rosaleen, pentru că acum ştie că în seara aceea el era în Warmsley Vale. Nu-l vor acuza de asta pentru că nu-i nevoie… Şi, în plus, cred că nu poţi aresta de două ori sub aceeaşi acuzaţie. Dar atâta timp cât poliţia crede că el a făcut-o, nu va mai căuta pe altcineva.

— Dar tipul ăla, Poirot…

— El i-a spus superintendentului că a fost accident. Şi bănuiesc că superintendetul a râs pur şi simplu de el. După părerea mea, Poirot nu va spune nimic nimănui. E un scump…

— Nu, Lynn. Nu te pot lăsa să rişti. Lăsând la o parte celelalte… Ei bine, pot avea eu încredere în mine însumi? Ceea ce vreau să spun e că n-ar fi sigur pentru tine.

— Probabil că nu… Dar vezi tu, Rowley, eu chiar te iubesc… Iar tu ai traversat o perioadă mizerabilă… Iar eu n-am ţinut niciodată să fiu în siguranţă…

SFÂRŞIT